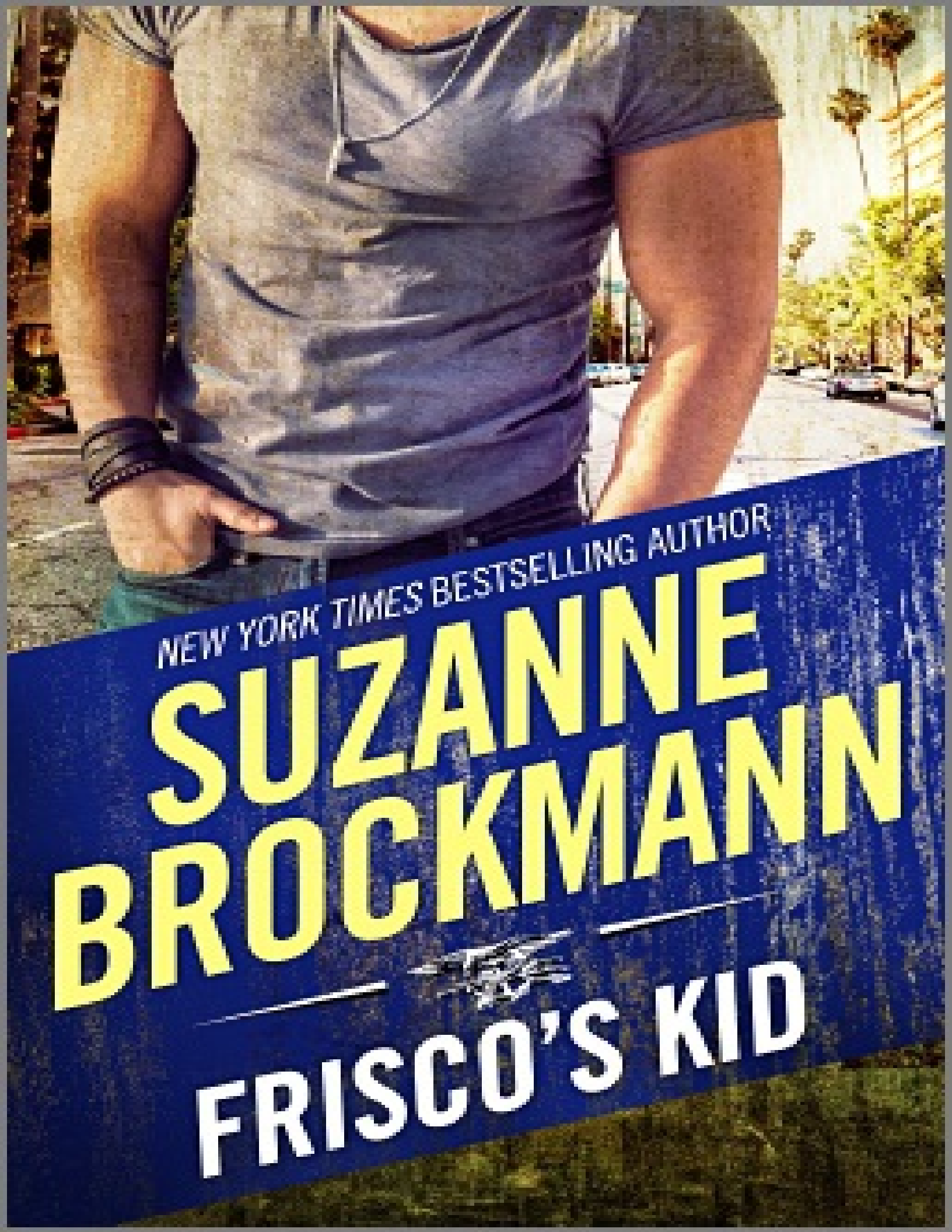

A photograph of a man from the chest down, wearing a grey t-shirt and dark pants. He has his hands in his pockets and is wearing a black wristband on his left wrist. The background shows a park-like setting with trees and a fence.

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

**SUZANNE
BROCKMANN**

FRISCO'S KID

Đứa Trẻ Của Frisco

Suzanne Brockmann

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Giới thiệu
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17

Giới thiệu về tác phẩm của người dịch:

Bạn sẽ bắt gặp một câu chuyện giàu tính nhân văn và chất chứa nhiều cảm xúc. Tình bạn, tình yêu, tình cảm gia đình, ý chí vươn lên, sự đối mặt với chính mình.

Khi thế giới bạn đã nỗ lực vô cùng để giành được tan vỡ tựa như lớp thủy tinh, liệu bạn có thể đứng dậy? Không phải ai ngã cũng có thể đứng lên, và lại càng khó khi ngã quý hoàn toàn chứ không chỉ là vấp ngã.

Nổi bật trong tác phẩm này là diễn biến tâm lý của ba nhân vật Frisco, Mia, và cô bé Tash.

Với Frisco, đó là sự chấp nhận mình và vươn lên sau khi ngã.

Với Mia, đó là tình yêu và đấu tranh cho sự tồn tại của nó.

Với Tash, đó là những biến đổi trong cuộc sống vốn hỗn loạn và hướng tới những ngày tháng tốt đẹp hơn.

Đây là cuốn tâm đắc nhất trong những cuốn mình đã dịch. Mình rất hi vọng đã chuyển tải nguyên vẹn xúc cảm lắng đọng trong từng từ ngữ. Mèo chân thành cảm ơn sự ủng hộ của các thành viên vietlangdu.com trong quá trình dịch cũng như sự đóng góp ý kiến quý báu của các chị để bản dịch chuẩn xác hơn.

Xin giới thiệu với các bạn tác phẩm đầy tính nhân văn này!

Chương 1

Đầu gối Frisco đang rực lửa.

Anh phải dựa vào cây ba toong một cách khó khăn để đi từ nhà tắm đến căn phòng anh đang chia sẻ cùng với ba cựu chiến binh khác, và chân anh vẫn đau như điên với mỗi bước đi.

Nhưng đau đớn không thành vấn đề. Đau đớn là một phần đời sống hàng ngày của Đại úy Hải quân Alan “Frisco” Francisco từ khi chân anh suýt bị thổi bay hơn năm năm trước trong một chiến dịch giải cứu bí mật. Đau đớn là thứ anh có thể lo được.

Cây ba toong này là thứ anh không thể chịu được.

Sự thật rằng đầu gối của anh sẽ không – không thể – nâng đỡ toàn bộ trọng lượng cơ thể hay không thể đuổi thẳng hoàn toàn được, khiến anh phát điên.

Đó là một ngày ẩm áp ở California, nên anh bận quần sooc, nhận thức rất rõ ràng là nó sẽ không che khuất vết sẹo xấu xí tươi nguyên nơi đầu gối anh.

Ca phẫu thuật gần nhất của anh đã được cố gắng thực hiện chỉ vài tháng trước. Họ đã mở hết tất cả ra một lần nữa, như Humpty Dumpty, để gắn toàn bộ các mảnh lại với nhau. Theo yêu cầu bắt buộc của bệnh viện, anh được gửi tới đây, tới trung tâm vật lý trị liệu này, để gom lại sức mạnh nơi chân, để xem liệu ca phẫu thuật có được việc không – xem liệu khớp gối bị thương của anh có linh hoạt hơn không.

(meo - Humpty Dumpty là một nhân vật trong bài đồng dao cho trẻ em, có hình thù đặc trưng là một quả trứng. Hầu hết những đứa trẻ ở những nước nói Tiếng Anh đều quen thuộc với bài đồng dao này. Nó như sau:

*Humpty Dumpty sat on a wall,
Humpty Dumpty had a great fall.
All the king's horses,
And all the king's men,
Couldn't put Humpty together again.)*

Nhưng vị bác sĩ của anh không thành công hơn những con ngựa và người của vị vua huyền thoại. Ca mổ không cải thiện được đầu gối Frisco. Bác sĩ không thể đưa Frisco trở lại.

Có tiếng gõ cửa, và nó mở ra với một tiếng tách.

“Yo, Frisco, cậu trong đó hả?”

Đó là Đại úy Joe Catalanotto, đội trưởng của Alpha Squad thuộc Đội Mười lực lượng Hải quân SEAL – nơi mà, trước khoảng thời gian vô tận của nỗi đau, vỡ mộng và hi vọng hão huyền, Frisco đã thuộc về.

“Tôi có thể ở chỗ nào khác sao?” Frisco nói.

Anh thấy Joe phản ứng với lời lẽ chua cay của mình, thấy quái hàm người đàn ông to lớn cứng lại khi anh ta vào phòng, đóng cửa sau lưng. Anh có thể trông thấy cái nhìn trong đôi mắt sẫm của Joe – cái nhìn dè dặt đề phòng. Frisco đã luôn là người lạc quan của Alpha Squad. Anh luôn vui vẻ và thân thiện. Ở bất cứ nơi nào họ đến, Frisco đều ra phố, kết bạn với dân bản xứ. Anh là người đầu tiên mỉm cười, người pha trò trước một cú nhảy dù trên tầm cao, làm dịu căng thẳng, làm mọi người cười.

Nhưng hiện tại Frisco không cười nữa. Anh đã thôi cười từ năm năm trước, khi các bác sĩ bước vào phòng bệnh và báo cho anh biết rằng chân anh sẽ không bao giờ như cũ nữa. Anh sẽ không bao giờ đi lại được nữa.

Lúc đầu anh tiếp cận nó với cùng thái độ vui vẻ lạc quan vốn dĩ. *Anh* sẽ không bao giờ đi lại được nữa? Muốn cá không? Anh sẽ không chỉ đi lại. Anh sẽ đưa mình trở lại với nhiệm vụ hoạt động của một lính SEAL. Anh sẽ chạy, nhảy và lặn. Không hề nghi ngờ.

Mất nhiều năm tập trung hết sức, phẫu thuật và vật lý trị liệu. Anh đã phải ra ra vào vào từ bệnh viện đến trung tâm vật lý trị liệu rồi lại bệnh viện và cứ thế. Anh đã chiến đấu lâu dài và khó khăn, và anh *có thể* đi trở lại.

Nhưng anh không thể chạy. Anh chỉ có thể đi tập tễnh với cái ba toong – và bác sĩ đã cảnh báo anh rằng đừng có làm thế quá nhiều. Đầu gối anh không thể đỡ nổi trọng lượng của anh đâu, họ đã bảo. Sự đau đớn mà anh đã kiên quyết lờ đi là một dấu hiệu cảnh báo. Nếu anh không cẩn thận, anh sẽ mất đi chút ít hữu dụng của đôi chân mà anh đang có.

Và nó không đủ.

Bởi vì cho đến khi có thể chạy, anh không thể trở lại là một lính SEAL.

Năm năm thất vọng, vỡ mộng và thất bại đã hao mòn thái độ lạc quan yêu đời của Frisco. Năm năm khát khao trở về cuộc đời sôi động của một lính Hải quân SEAL; năm năm bị nghỉ hưu tạm thời với không hi vọng thật lòng nào là sẽ trở lại với nhiệm vụ; năm năm đứng ngó khi Alpha Squad thay thế anh – *thay thế* anh; năm năm lê bước khi anh khát khao đến cháy bỏng để chạy. Tất cả những năm đó đã làm anh hao mòn. Anh không còn vui tươi nữa. Anh u sầu. Và chán nản. Và tức giận như điên.

Joe Catalanotto không buồn trả lời câu hỏi của Frisco. Tia nhìn sắc như chim ưng của anh chuyển tới cơ thể cơ bắp của Frisco, kéo dài một khoảnh khắc trên những vết sẹo nơi chân anh. “Cậu trông ổn,” Joe nói. “Cậu vẫn giữ được vóc dáng. Tốt. Thật là tốt.”

“Đây là cuộc thăm viếng xã giao hả?” Frisco hỏi thẳng thừng.

“Một phần,” Joe nói. Vẻ mặt nghiêm nghị của anh dịu đi thành một nụ cười. “Tôi có vài tin tốt muốn chia sẻ với cậu.”

Tin tốt. Chết tiệt, lần cuối cùng Frisco nhận được tin *tốt* là khi nào?

Một người nằm cùng phòng với Frisco, duỗi dài trên giường, liếc nhìn lên từ cuốn sách ông ta đang đọc.

Joe dường như không bận tâm. Nụ cười của anh thoải mái hơn. “Ronnie đang có bầu,” anh nói. “Chúng tôi sắp có con.”

“Không đời nào.” Frisco không thể không cười. Một cảm giác kỳ cục, không tự nhiên. Đã quá lâu rồi từ khi anh sử dụng những cơ mặt đó. Năm năm trước, anh sẽ đấm lưng Joe, làm nhảm mấy câu chuyện khôi hài thô tục về tính dục và sự sinh sản, rồi cười như một kẻ hâm. Nhưng hiện tại điều tốt nhất anh có thể nặn được là một nụ cười. Anh với tay ra siết chặt tay Joe để chúc mừng. “Tôi bị nguyên rửa rồi. Ai mà nghĩ rằng *anh* sẽ trở thành một người đàn ông của gia đình chứ? Có sợ không?”

Joe nhăn nhở. “Thật ra tôi ổn. Ronnie mới là người sợ kinh khủng. Cô ấy đang đọc mọi cuốn sách về mang thai và em bé mà cô ấy có thể với tới. Tôi nghĩ mớ sách còn khiến cô ấy sợ hơn.”

“Chúa ơi, một *đứa trẻ*,” Frisco lặp lại. “Anh sẽ gọi nó là Joe Cat Nhỏ chứ?”

“Tôi muốn con gái,” Joe khoe. Nụ cười của anh mềm mại. “Một đứa tóc đỏ, như mẹ nó.”

“Vây phần kia là gì?” Frisco hỏi. Với cái chớp mắt của Joe, anh thêm, “Anh đã nói đây có một phần là thăm viếng xã giao. Thế nghĩa là có một phần khác. Vì lý do nào khác mà anh ở đây?”

“Ồ. Phải. Steve Horowitz gọi cho tôi và bảo tôi tới đây trong khi ông ấy nói chuyện với cậu.”

Frisco trượt trên chiếc áo phông, lập tức đề phòng. Steve Horowitz là bác sĩ của anh. Tại sao bác sĩ của anh lại muốn *Joe* ở quanh khi ông ta nói chuyện với Frisco? “Về chuyện gì?”

Joe không nói, nhưng nụ cười mờ dần. “Có một buồng đợi của bác sĩ ở cuối hành lang,” anh nói. “Steve nói sẽ gặp chúng ta ở đó.”

Một cuộc nói chuyện trong buồng đợi của bác sĩ. Chuyện này còn nghiêm trọng hơn Frisco dự đoán. “Được rồi,” anh nói đều đều. Thật vô nghĩa nếu gây áp lực với Joe. Frisco biết người chỉ huy cũ của mình sẽ không nói gì hết cho đến khi Steve lộ mặt.

“Đầu gối sao rồi?” Joe hỏi khi họ đi về cuối hành lang. Anh cố ý giữ nhịp chân chậm rãi để Frisco có thể ngang hàng.

Frisco cảm thấy cơn dâng tràn quen thuộc của nỗi thất vọng. Anh ghét thực tế là mình không thể di chuyển nhanh. Chết tiệt, anh từng phá vỡ những kỷ lục chạy nước rút trong suốt giai đoạn huấn luyện thể lực.

“Hôm nay có vẻ tốt hơn,” anh nói dối. Mỗi bước đi anh đều đau kinh khủng. Một điều thật ngu ngốc là Joe biết quá rõ anh đau đến cỡ nào.

Anh đẩy cửa vào phòng đợi. Nó là một căn phòng khá dễ chịu, với đồ đạc rườm rà to lớn, và cửa sổ to dùng nhìn ra vườn. Tầm thăm màu thiên thanh còn nhạt hơn màu trời, và màu xanh lá cây của lớp phủ ngoài tương hợp với cuộc sống phong phú phát triển phía bên ngoài cửa sổ. Màu sắc khiến anh ngạc nhiên. Hầu hết thời gian Frisco ở đây là lúc tối muộn, khi anh không thể ngủ. Trong bóng tối, những bức tường và đồ đạc có màu xám.

Steve Horowitz đi vào phòng, một bước phía sau họ. “Tốt,” ông nói với cử chỉ nhanh nhẹn hiệu quả của mình. “Tốt, cậu ở đây rồi.” Ông gật đầu với Joe. “Cảm ơn, Đại úy, vì đã tới. Tôi biết lịch của cậu cũng nặng.”

“Không nặng cho việc này, Đại tá,” Joe đều giọng.

“Chính xác ‘việc này’ là gì?” Frisco hỏi. Anh đã không cảm thấy bút rút như thế này từ kể từ lần cuối đi lẫn-trốn-và-do-thám – một hình thức thu thập thông tin phía sau ranh giới kẻ thù.

Vị bác sĩ ra hiệu tới cái trường kỷ. “Sao chúng ta không ngồi xuống?”

“Tôi sẽ đứng, cảm ơn.” Frisco đã ngồi đủ lâu trong suốt vài năm đầu sau khi anh bị thương. Anh đã phải dành quá nhiều thời gian trên xe lăn. Nếu được lựa chọn, anh sẽ không bao giờ ngồi nữa.

Joe ngồi thoải mái trên ghế trường kỷ, đôi chân dài của anh chuỗi ra phía trước. Vị bác sĩ ngồi trên cạnh ghế bành, ngôn ngữ cơ thể của ông cho biết ông không định ở đây lâu.

“Cậu sẽ không vui về chuyện này,” Horowitz nói thẳng với Frisco, “Nhưng hôm qua tôi đã ký giấy để cậu xuất viện.”

Frisco không thể tin điều anh đang nghe. “Ông đã *làm gì?*”

“Cậu sẽ rời khỏi đây,” bác sĩ nói, không lịch sự. “Kể từ hai giờ chiều nay.”

Frisco nhìn từ bác sĩ tới Joe và trở lại bác sĩ. Ánh mắt Joe tối sầm không vui, nhưng anh không phủ nhận lời ông ta. “Nhưng giai đoạn vật lý trị liệu của tôi – ”

“Đã kết thúc,” Horowitz nói. “Cậu đã có lại khả năng sử dụng hữu ích đầu gối và – ”

“Hữu ích để *làm gì?*” Frisco hỏi, bị sỉ nhục. “Để tập tễnh loanh quanh? Khốn kiếp, thế là không đủ! Tôi cần có khả năng chạy. Tôi cần có khả năng – ”

Joe thẳng người. “Steve bảo tôi là ông ấy đã xem biểu đồ của cậu trong nhiều tuần lễ,” người chỉ huy của Alpha Squad điềm tĩnh nói với Frisco. “Nhìn bên ngoài không có cải thiện nào – ”

“Vậy tôi đang ở trong sự mất hứng tạm thời. Nó xảy ra trong trường hợp – ”

“Bác sĩ trị liệu của cậu đã bày tỏ lo lắng là cậu đang làm quá mức.” Horowitz ngắt lời anh. “Cậu ép bản thân mình quá khắc nghiệt.”

“Dừng đồng phân này đi.” Những khớp tay Frisco trắng bệch khi anh nắm chặt cây gậy. “Thời gian của tôi đã hết. Đây là điều đang diễn ra ở đây, phải không?” Anh nhìn lại Joe. “Ai đó trên lầu quyết định rằng tôi đã có phần phúc lợi của mình. Ai đó trên lầu muốn giường của tôi được dọn trống, để nó có thể đựng một gã con hoang khốn khổ nào khác, kẻ không có hi vọng thật nào để phục hồi hoàn toàn, phải không?”

“Ừm, họ muốn giường của cậu,” Joe nói, gật đầu. “Chắc chắn là một phần lý do. Có số lượng giường giới hạn ở mỗi trung tâm. Cậu biết thế.”

“Sự tiến triển của cậu đã bắt đầu xuống rồi,” viên bác sĩ nói thêm. “Tôi đã bảo cậu lúc trước, nhưng có vẻ cậu không hiểu được. Đau đớn là một dấu hiệu từ cơ thể cậu gửi tới bộ não cho cậu biết rằng có điều gì đó không ổn. Khi đầu gối cậu đau, nó có nghĩa là *đừng* ép thêm nữa. Nó có nghĩa là thu lại đi. Ngồi xuống. Cho mình nghỉ. Nếu cậu cứ tiếp tục hành hạ mình như thế này, Đại úy, cậu sẽ quay lại với cái xe lăn vào tháng tám.”

“Tôi sẽ *không bao giờ* quay lại xe lăn, thưa ngài.” Frisco nói từ ‘thưa ngài’, nhưng giọng nói và thái độ của anh là một từ hoàn toàn khác, còn lâu mới là tăng bốc.

“Nếu cậu không muốn dành phần đời còn lại của mình để ngồi thì tốt nhất cậu nên thôi trừng phạt cái khớp gối thương tổn nghiêm trọng của cậu,” Bác sĩ Horowitz cau kỉnh. Ông thở dài, hít một hơi sâu và lại hạ giọng. “Coi này, Alan, tôi không muốn tranh cãi với cậu. Sao cậu không thể vui mừng trước thực tế là cậu có thể đứng. Cậu có thể *đi*. Tuy là với một cây gậy, nhưng – ”

“Tôi sẽ chạy,” Frisco nói. “Tôi sẽ không từ bỏ cho tới khi tôi có thể chạy.”

“Cậu không thể chạy,” Steven Horowitz nói huých toẹt. “Đầu gối của cậu không thể đỡ nổi trọng lượng cơ thể – thậm chí nó không thể duỗi thẳng hoàn toàn. Điều tốt nhất cậu sẽ gắng làm được là một bước nhảy lò cò nguy hiểm.”

“Thế thì tôi cần một ca phẫu thuật nữa.”

“Điều cậu cần là sống với cuộc đời mình.”

“Cuộc đời tôi yêu cầu khả năng chạy,” Frisco nóng nảy. “Tôi không biết nhiều nhiệm vụ hoạt động của SEAL mà tập tễnh đi quanh với một cái ba toong. Ông biết hả?”

Bác sĩ Horowitz lắc đầu, nhìn Joe tìm kiếm sự giúp đỡ.

Nhưng Joe không nói một lời.

“Cậu đã ra vào nhiều bệnh viện và trung tâm vật lý trị liệu trong năm năm,” bác sĩ nói với Frisco. “Cậu không còn là một người trong lứa tuổi hai mươi nữa, Alan. Sự thật là, lực lượng SEAL không cần cậu. Họ có những người trẻ tới từ khóa đào tạo BUDS, những người có thể chạy nhiều vòng quanh cậu kể cả khi cậu *có thể* chạy. Thật lòng cậu nghĩ cấp lãnh đạo sẽ muốn vài chàng lính già với cái đầu gối hạng bét quay trở lại sao?”

Frisco cẩn trọng giữ vẻ mặt mình không biểu cảm. “Cảm ơn nhiều, ông bạn,” anh nói rin rít khi dăm dăm nhìn vô định ra ngoài cửa sổ. “Tôi cảm kích sự khích lệ tự tin của ông.”

Joe thay đổi tư thế trên ghế. “Điều Steve vừa nói quá khắc nghiệt – và không hoàn toàn đúng,” anh nói. “Lũ ‘lính già’ lứa tuổi ba mươi bốn tôi có kinh nghiệm, thử những người trẻ thiếu, và điều đó luôn khiến chúng tôi là những người lính SEAL tốt hơn. Nhưng ông ấy đúng về vài chuyện – cậu đã rời khỏi đó nửa thập kỷ. Cậu sẽ cần có nhiều hơn là đánh bại thách thức cơ thể – như thể thể là chưa đủ vậy. Cậu sẽ phải bắt kịp công nghệ, học lại những đường lối thay đổi – ”

“Cho mình nghỉ đi,” Bác sĩ Horowitz đề xuất lần nữa.

Frisco quay đầu nhìn thẳng vào bác sĩ. “Không,” anh nói. Anh cũng nhìn Joe. “Không nghỉ ngơi. Không cho đến khi tôi có thể đi lại mà không cần gậy. Không cho đến khi tôi có thể chạy sáu phút một dặm lần nữa.”

Người bác sĩ đảo mắt đầy tức tối, đứng dậy và bắt đầu bước tới cửa. “Sáu phút một dặm? Quên đi. *Không thể* xảy ra đâu.”

Frisco lại nhìn ra ngoài cửa sổ. “Đại tá, ông cũng đã nói rằng tôi sẽ không bao giờ đi lại được.”

Horowitz quay lại. “Việc này *khác*, Đại úy. Sự thật là – bất kể cậu tin hay không – loại nỗ lực vật lý cậu đã cố gắng hiện làm đầu gối cậu bị hủy hoại chứ không tốt lên.”

Frisco không quay sang. Anh đứng yên lặng, nhìn ngắm những bông hoa màu hồng rực rỡ khẽ đung đưa theo làn gió nhẹ.

“Có những việc khác cậu có thể làm như là một lính SEAL,” bác sĩ nói nhẹ nhàng hơn. “Có những công việc văn phòng – ”

Frisco quay qua, cơn giận của anh bùng nổ. “Tôi thông thạo mười lĩnh vực quân sự khác nhau, và ông muốn tôi trở thành một loại trực lợi ngồi bàn giấy chết dẫm?”

“Alan – ”

Joe đứng dậy. “Ít nhất cậu cần thêm thời gian nghĩ về những lựa chọn của mình,” anh nói. “Đừng nói không cho tới khi cậu đã nghĩ qua.”

Frisco chăm chăm nhìn Joe trong sự kinh hoàng không che giấu. Năm năm trước họ đã đùa về chuyện bị thương và bị lôi vào ban hành chính. Thà chết còn sướng hơn, họ đều đồng ý. “Anh muốn tôi nghĩ về việc cưới bàn sao?” anh hỏi.

“Cậu có thể dạy.”

Frisco lắc đầu không tin được. “Thật là hoàn hảo, ông anh. Sao anh không thể nhìn tôi viết bảng đen...?” Anh lắc đầu phần nộ. “Tôi đã trông đợi rằng anh trong tất cả mọi người sẽ hiểu tại sao tôi không đòi nào làm thế.”

“Cậu vẫn sẽ là một lính SEAL,” Joe kiên trì. “Hoặc là thế hoặc là chấp nhận tình trạng nghỉ hưu của cậu sẽ là vĩnh viễn. Ai đó cần dạy lũ nhóc làm thế nào để sống sót. Sao cậu không thể làm?”

“Bởi vì tôi đã ở giữa trận đánh,” Frisco gần như hét lên. “Tôi biết nó như thế nào. Tôi muốn trở lại đó, tôi muốn ở đó. Tôi muốn *hành động*, không phải là... dạy. *Chết tiệt!*”

“Hải quân không muốn mất cậu,” Joe nói, giọng anh thấp và mạnh mẽ. “Đã năm năm, và *vẫn* không có ai trong đơn vị vượt được sự tinh thông của cậu trong chiến lược quân sự. Tuy nhiên, cậu có thể bỏ. Cậu có thể dành phần đời còn lại của mình cố gắng trở lại điều cậu đã từng có. Cậu có thể giữ mình tránh xa và cảm thấy tự hối tiếc cho bản thân. Hoặc là cậu có thể giúp chuyển tri thức của mình tới thế hệ tiếp theo của lực lượng SEAL.”

“Bỏ?” Frisco nói. Anh cười, nhưng không có chút hài hước nào hết. “Tôi không thể bỏ – bởi vì tôi đã bị đá ra. Đúng không, Đại tá Horowitz? Kể từ hai giờ, tôi sẽ ra khỏi đây.”

Sau đó là im lặng – sự im lặng ngự trị xung quanh họ, nặng nề, tĩnh mịch và đặc sệt.

“Tôi xin lỗi,” cuối cùng bác sĩ nói. “Tôi cần phải làm điều tốt nhất cho cậu và cho nơi này. Chúng tôi cần sử dụng giường của cậu cho một người khác thật sự có thể sử dụng nó. Cậu cần cho đầu gối mình nghỉ ngơi trước khi hủy hoại nó nhiều hơn. Giải pháp hiển nhiên là gọi cậu về nhà. Một ngày nào đó cậu sẽ cảm ơn tôi vì điều này.” Cánh cửa lách cách khi nó đóng lại sau lưng ông.

Frisco nhìn Joe. “Anh có thể bảo với Hải quân là tôi sẽ không chấp nhận loại nhiệm vụ đó,” anh nói thẳng. “Tôi sẽ không dạy.”

Lòng trắc ẩn và sự thương tiếc hiển hiện trong đôi mắt sẫm của người đàn ông to lớn. “Tôi rất tiếc,” Joe lặng lẽ nói.

Frisco liếc nhìn chiếc đồng hồ ngự trên tường. Gần trưa. Hơn hai tiếng nữa, anh sẽ phải gói ghém đồ và rời đi. Hơn hai tiếng nữa, anh sẽ không còn là một người lính Hải quân SEAL, người đang nghỉ hưu tạm thời, tạm thời rời khỏi những nhiệm vụ hoạt động để phục hồi vết thương trầm trọng. Trong hai giờ nữa, anh sẽ là cựu lính SEAL, Đại úy Alan Francisco. Trong hai giờ nữa, anh sẽ là người ngoài quân đội, nghỉ hưu vĩnh viễn, không nơi nào để đi, không việc gì để làm.

Nỗi tức giận cứng ngắt trong ruột gan anh. Năm năm trước, nó là một cảm xúc anh hiếm khi cảm thấy. Anh đã luôn bình thản, anh đã điềm tĩnh. Nhưng hiện nay, anh hiếm khi cảm thấy điều gì ngoài tức giận.

Nhưng chờ chút. Anh có nơi nào đó để đi. Nỗi tức giận lỏng ra một chút. Frisco vẫn duy trì các khoản tiền trả cho căn hộ nhỏ của anh ở San Felipe, khu dân cư cho thuê giá rẻ bên ngoài căn cứ hải quân. Nhưng... khi anh đến San Felipe, rồi thì sao? Thực sự, anh sẽ không có việc gì để làm.

Không có việc gì để làm còn tệ hơn là không có nơi nào để đi. Anh sẽ làm gì? Ngồi quanh cả ngày, xem TV và chờ nhận lương thương binh? Con tức giận trở lại, lần này nằm trong cổ họng, khiến anh nghẹn thở.

“Tôi không thể trả tiền để tiếp tục kiểu vật lý trị liệu tôi đã có ở đây, trong bệnh viện,” Frisco nói, ráng giữ sự tuyệt vọng khỏi giọng mình.

“Có lẽ cậu nên nghe Steve,” Joe nói, “và cho chân cậu nghỉ ngơi.”

Thật dễ dàng để nói với Joe. Joe sẽ đứng dậy và đi khỏi cái bệnh viện này mà không có một cây ba toong, không khập khiễng, không có cuộc đời bị tan vỡ hoàn toàn. Joe sẽ về căn nhà nơi anh

sống cùng người vợ xinh đẹp của mình – người đang mang thai đứa con đầu lòng của họ. Anh sẽ ăn tối với Veronica, và sau đó chắc chắn anh sẽ làm tình với cô rồi thiếp đi với cô trong vòng tay. Và đến sáng, Joe sẽ dậy, chạy, tắm, cạo râu, mặc đồ và rồi đi làm công việc của người chỉ huy đội Alpha Squad thuộc Đội Mười lực lượng SEAL.

Joe có mọi thứ.

Frisco có một căn hộ trống rỗng ở một nơi tồi tệ của thành phố.

“Chúc mừng về đứa bé, ông anh,” Frisco nói, cố gắng khó khăn để anh có thể thật sự cảm thấy vậy. Rồi anh tập tễnh rời khỏi phòng.

Chương 2

Có ánh đèn trong căn hộ 2C.

Mia Summerton dùng chân nơi bãi đậu xe, đôi tay đang ỉ ạch xách những túi hàng, cô nhìn lên khung cửa sổ căn hộ tầng hai nằm kế bên căn của cô. Căn hộ 2C vẫn trống rỗng và tối om từ nhiều năm nay, Mia đã bắt đầu tin rằng chủ nhân của nó sẽ chẳng bao giờ đến.

Nhưng vị chủ nhân đó – bất kể ông ta là ai – tối nay đang ở nhà.

Mia biết rằng người chủ căn hộ 2C thật sự là “ông ta”. Cô nắm tay xách túi vải chặt hơn rồi bắt đầu đi tới cầu thang xi măng dẫn lên tầng hai nơi căn hộ của cô cư ngụ. Ông ta là Đại úy Alan Francisco thuộc Hải quân Hoa Kỳ, cựu chiến binh. Cô đã thấy tên ông trên danh mục các chủ nhà, và trên mớ thư quảng cáo vẫn đến rải rác qua hệ thống tiên tiến của bưu điện.

Theo những gì Mia có thể hình dung, người hàng xóm sát vách nhà cô là một sĩ quan Hải quân về hưu. Không có gì hơn ngoài tên và quân hàm để suy diễn, cô chấp nhận trí tưởng tượng của mình. Ông ta hẳn là một người luống tuổi, có khi còn già hơn. Có lẽ ông ta từng phục vụ trong chiến tranh Thế giới thứ hai. Hoặc có thể ông ta đã từng tham chiến ở Hàn Quốc hay Việt Nam.

Trong bất cứ trường hợp nào, Mia vui mừng vì gặp ông. Tháng chín tới, những học sinh lớp mười của cô sẽ học lịch sử nước Mỹ, từ sự sụp đổ thị trường chứng khoán cho tới kết thúc chiến tranh Việt Nam. Với chút may mắn, Đại úy Alan Francisco, thuộc Hải quân Hoa Kỳ, cựu chiến binh, sẽ sẵn lòng tới nói chuyện với lớp, kể câu chuyện của mình, mang cuộc chiến ông đã tham gia đến đó với cấp độ cá nhân.

Và đó là vấn đề khi học về chiến tranh. Cho đến khi có thể hiểu nó dưới cấp độ cá nhân, bạn không thể hiểu chút gì về nó.

Mia mở cửa phòng và mang đồng hồ vào trong, dùng chân đóng cánh cửa sau lưng. Cô mau lẹ bỏ thức ăn ra và cất những túi vải đựng hàng vào căn buồng nhỏ xíu. Cô liếc nhìn mình trong gương, chỉnh trang và sửa lại cái đuôi ngựa buộc cao đang giữ mái tóc dài sẫm của cô khỏi vương nơi cổ.

Sau đó cô lại bước ra ngoài, nơi hành lang ngoài trời kết nối tất cả những căn hộ tầng hai thành một khu liên hợp.

Tấm kim loại đề số trên cánh cửa, 2C, đã hơi gỉ, nhưng nó vẫn phản chiếu được những ngọn đèn pha từ sân trong, thậm chí xuyên qua cả tấm cửa chặn. Không cho phép mình mất thời gian bối rối hay xấu hổ, Mia ấn chuông cửa.

Cô nghe thấy tiếng chuông bên trong căn hộ. Những bức màn phòng khách đã kéo lên và ánh sáng vẫn rọi, nên cô lén nhìn vào.

Về mặt kiến trúc, nó là hình ảnh phản chiếu căn hộ của cô. Phòng khách nhỏ kết nối với một khu vực nhỏ xíu dùng để ăn, nơi ngoặt góc và tiếp giáp khu bếp bé. Một hành lang hẹp khác dẫn ngược từ phòng khách tới hai phòng ngủ nhỏ và phòng tắm. Nó giống y hệt nơi cô ở, ngoại trừ mặt trước các phòng nhìn về hướng đối diện.

Đồ đạc của ông ta cũng đối ngược với đồ của Mia. Mia đã trang hoàng phòng khách với tre, tơ lụa và màu sắc thanh nhẹ. Phòng của Đại úy Francisco bị choán bởi những món đồ màu tối khá cũ kỹ chẳng ăn nhập gì với nhau. Ghế trường kỷ kẻ sọc màu lục thẫm, những tấm vải phủ sòn bạc kính khùng. Thảm của ông là cái màu xanh lá giống cái Mia đã từng có khi cô chuyển đến lần đầu tiên, ba năm về trước. Cô đã thay thế nó ngay tức thì.

Mia rung chuông lần nữa. Vẫn không có hồi đáp. Cô mở tấm cửa chặn và gõ ồm ồm, nghĩ rằng nếu Đại úy Francisco là một người có tuổi, có lẽ ông bị lãng tai...

“Tìm ai đó cụ thể chẳng?”

Mia dáo dác nhìn quanh, giật mình, đóng mạnh cánh cửa chặn lại, nhưng không có ai phía sau cô cả.

“Tôi ở dưới.”

Giọng nói vang lên từ sân, và đúng vậy, có một người đàn ông đang đứng trong bóng tối. Mia đi tới chỗ hàng rào tay vịn.

“Tôi đang tìm Đại úy Francisco,” cô nói.

Anh bước về phía trước, vào trong ánh sáng. “Ha, cô không may mắn sao? Cô tìm thấy hần rồi.”

Mia nhìn chăm chăm. Cô biết mình đang nhìn chăm chăm, nhưng không thể ngăn lại.

Đại úy Alan Francisco thuộc Hải quân Hoa Kỳ, cựu chiến binh, không phải là ông già nhỏ thó. Anh chỉ nhiều tuổi hơn cô một chút – trên ba mươi là hết mức. Anh trẻ, cao và vóc dáng như xe tăng. Chiếc áo không tay anh đang mặc bọc lộ bờ vai và đôi tay cơ bắp, và rất khó khăn để che phủ bờ ngực mãnh mẽ của anh.

Tóc anh màu vàng tối và cắt ngắn, một kiểu gần như quân đội. Hàm anh vuông, khuôn mặt thô và đẹp trai một cách uy nghi khắc nghiệt. Mia không thể trông thấy màu mắt anh – chỉ vì chúng đang căng lại, và anh đang thăm dò cô với cùng sự cẩn thận như cô đang ngắm nhìn anh.

Anh bước thêm một bước, Mia nhận ra rằng anh đi khắp khiêng và phải dựa khó khăn vào một cây ba toong.

“Cô có muốn gì khác ngoài việc nói tôi không?” anh hỏi.

Chân anh vẫn nằm trong bóng tối, nhưng đôi tay được chiếu sáng. Và anh có những hình xăm. Mỗi tay một chiếc. Hình mỏ neo ở một bên, và cái gì đó trông như là một nàng tiên cá ở phía bên kia. Mia đưa ánh mắt về khuôn mặt anh.

“Tôi, à...” cô nói. “Tôi chỉ... muốn nói... chào. Tôi là Mia Summerton. Chúng ta là hàng xóm sát vách,” cô vụng về nói thêm. Ôi, giọng cô nghe như một trong những học sinh của cô vậy, lúng túng và xấu hổ.

Không chỉ vẻ ngoài thô nhám ư nhìn của anh khiến cô nói năng như một đứa thiếu sinh quân, mà còn vì Đại úy Alan Francisco là một người theo nghiệp nhà binh. Cho dù hiện không mặc quân phục, nhưng anh đang đứng trước cô, vai vạm vỡ, đầu ngẩng cao – phiên bản Hải quân của G.I. Joe. Anh trở thành một chiến binh không phải do nghĩa vụ mà là do lựa chọn. Anh

đã chọn đăng lính. Anh đã chọn duy trì mọi thứ mà cha mẹ Mia, những người phản chiến, đã dạy cô tin là sai trái.

(meo - G.I.Joe là một loại búp bê đồ chơi có hình những người lính thuộc các binh chủng của quân đội Hoa Kỳ như Hải quân, Không quân, Lính thủy đánh bộ. "G.I" là từ viết tắt của "Government Issue", và nó đã trở thành một từ chỉ chung cho binh lính Hoa Kỳ.)

Anh vẫn đang thăm dò cô kỹ lưỡng. "Cô tò mò," anh nói. Giọng anh trầm và không nhấn. Anh không nói lớn lắm, nhưng lời lẽ vẫn đến chỗ cô rõ ràng.

Mia ráng mỉm cười. "Dĩ nhiên rồi."

"Đừng lo," anh nói. Anh không cười lại. Thực ra, anh không cười một lần nào từ lúc cô quay lại nhìn thấy anh qua hành lang. "Tôi không gây ồn ào. Tôi không tổ chức những bữa tiệc hoang dại. Tôi sẽ không làm phiền cô. Tôi sẽ không động đến đường của cô và tôi hi vọng cô sẽ lịch sự làm hết như thế."

Anh gật đầu với cô, chỉ một cái, và Mia nhận ra rằng cô vừa bị đuổi. Với một cái gật đầu, anh vừa đuổi cô như thể cô là một người trong đám mới đăng lính của anh.

Khi Mia nhìn xuống, người đại úy cựu chiến binh Hải quân đang hướng lên gác. Anh sử dụng cây gậy, dựa nhiều trọng lượng của mình lên nó. Và mỗi bước đi trông anh tràn ngập nỗi đau. Thật là anh sẽ leo lên cái cầu thang đó sao...?

Đương nhiên rồi. Khu căn hộ này không trang bị thang máy, thang cuốn hoặc là thứ gì đó giúp dễ lên tầng cho những người có vấn đề thể lực. Và người đàn ông này rõ ràng là có vấn đề.

Nhưng Đại úy Francisco vẫn bước lên, mỗi bước mỗi đau. Anh dùng thanh giống bằng gang và sức mạnh phần trên cơ thể để đỡ cái chân bị tật, gần như nhảy lò cò trên cầu thang. Tuy nhiên, Mia có thể nói rằng mỗi cú va chạm đều gây cho anh không ít nỗi đau. Khi lên tới đỉnh, anh thở nặng nề, và một giọt mồ hôi lóng lánh trên khuôn mặt anh.

Mia buột miệng như bình thường, không ngừng lại suy nghĩ. "Có một căn hộ đang bán dưới tầng trệt," cô nói. "Có lẽ văn phòng hội đồng có thể sắp xếp để anh đổi nơi ở của mình với... một căn dưới..."

Cái nhìn anh dành cho cô đầy khinh miệt. "Cô vẫn ở đấy?" Giọng anh dữ dội và lời lẽ thô bạo. Nhưng khi anh nhìn lên, ngay từ khoảng khắc ngăn ngủi mắt anh gặp mắt cô, Mia có thể trông thấy vô số xúc cảm trong cái nhìn ấy. Giận dữ. Tuyệt vọng. Hổ thẹn. Một phần nhiều vô vùng là hổ thẹn.

Trái tim Mia nảy lên hòng. "Tôi xin lỗi," cô nói, ánh mắt hoàn toàn vô tình thả lên cái chân bị thương của anh. "Tôi không có ý -"

Ngay tức khắc anh di chuyển tới bên dưới một trong những cây đèn ngoài hành lang, và khẽ giơ chân phải. "Đẹp hả?" anh nói.

Đầu gối anh là một đường ray thực sự tạo nên bởi những vết sẹo. Chỉ riêng khớp nối trông đã căng phồng và đau nhức. Mia nuốt xuống. "Chuyện gì -" cô hỏi, cố thông giọng. "Chuyện gì... đã xảy ra...?"

Đôi mắt anh mang sắc thái kỳ lạ của màu xanh, cô nhận thấy, và dăm dăm nhìn vào cơn xoáy sắc màu đỏ. Chúng màu xanh tối, tưởng như đen. Và chúng được bao quanh bởi hàng mi dài nhất, dày nhất cô từng thấy ở một người đàn ông.

Nhìn gần, kể cả với mồ hôi bóng loáng trên gương mặt, Mia cũng phải nghĩ rằng Đại úy Alan Francisco là người đàn ông độc thân quyến rũ nhất cô từng gặp trong cuộc đời hai mươi bảy năm của mình.

Tóc anh màu vàng tối. Không phải kiểu vàng bản bình thường, mà là sự kết hợp chói lọi của màu nâu sáng với những sợi vàng nhấp nháy, và thậm chí có cả chút đỏ lập lòe trong ánh

sáng. Mũi anh lớn, nhưng không quá to so với khuôn mặt, và hơi khoằm. Miệng anh rộng. Mia khao khát muốn thấy anh mỉm cười. Anh chàng này sẽ có nụ cười tuyệt làm sao với cái miệng hào phóng dường ấy. Có những đường nét tươi cười nơi miệng và khóe mắt anh, nhưng lúc này chúng đang căng lại với nỗi đau và cơn giận dữ.

“Tôi đã bị thương,” anh nói cộc cằn. “Trong một nhiệm vụ quân đội.”

Anh chàng đã uống rượu. Anh đủ gần để Mia ngửi thấy mùi uýt-ky trong hơi thở anh. Cô lùi lại một bước. “Nhiệm vụ... quân đội?”

“Một chiến dịch,” anh nói.

“Việc đó ắt là... kinh khủng lắm,” cô nói. “Nhưng... tôi không biết rằng nước Mỹ đã dính dáng vào trận hải chiến nào dạo gần đây. Ý tôi là, ai đó như, ờ, sẽ nói... *Tổng thống* sẽ bảo cho người dân biết nếu chúng ta có chiến tranh, phải không?”

“Tôi đã bị thương trong một chiến dịch tìm-và-cứu chống khủng bố ở khu buôn bán Bát-đa,” Francisco nói.

“Không phải Bát-đa hơi bị sâu trong đất liền đối với một thủy thủ ư?”

“Tôi là lính Hải quân SEAL,” anh nói. Rồi môi anh xoắn lại thành hình ảnh dữ tợn của một nụ cười. “*Đã từng* là lính Hải quân SEAL,” anh sửa lại.

Frisco nhận ra cô không biết ý anh là gì. Cô ngược nhìn anh với sự bối rối trong đôi mắt sắc màu kỳ thú của mình. Chúng mang sắc nâu và lục nhạt, anh nghĩ vậy, với màu nâu sẫm tạo thành vòng khuyên quanh rìa mỏng mắt. Đôi mắt cô có vẻ đẹp lại kỳ lạ, như thể đầu đó, có lẽ ở thể hệ ông bà cô, có dòng máu châu Á hay Pô-li-nê-di. Người Hawai. Đúng rồi. Cô trông hơi giống người Hawai. Gò má cao rộng, điểm thêm nét lại. Mũi cô nhỏ nhắn mảnh dẻ, cũng như đôi môi duyên dáng của cô. Làn da cô mượt mà sáng sữa và màu nâu dịu dịu. Mái tóc đen dài thẳng tuột được buộc cao, với hàng mái ngang qua trán làm khuôn mặt cô mềm mại hơn. Tóc cô thật là dài, nếu cô thả xuống, nó sẽ tới ngang hông.

Người hàng xóm sát vách nhà anh mang sắc đẹp thật ấn tượng.

Cô thấp hơn anh gần mười hai inch, với vóc người thon thả. Cô đang mặc chiếc áo phong thùng thình và quần sooc phồng. Đôi chân cân đối của cô có cùng màu nâu sáng và đôi bàn chân đang để trần. Dáng vẻ cô thật mỏng mảnh, gần như trẻ con. Gần như thôi. Ngực cô có thể đã từng nhỏ, nhưng chúng khẽ gồ lên dưới làn áo cotton trong nét đàn bà không lẫn vào đâu được.

Thoạt nhìn, từ cái cách ăn mặc và từ vẻ đẹp gọn gàng tươi tắn nơi cô, Frisco đã nghĩ rằng cô là một đứa nhóc, một đứa con gái vị thành niên. Nhưng khi lại gần, anh có thể trông thấy những đường nét mờ mờ trên khuôn mặt cô, biểu hiện sự tự tin và từng trải mà không thiếu niên nào có thể sở hữu. Bất chấp diện mạo trẻ trung của mình, cô nàng Mia Summerton này chắc hẳn gần bằng tuổi anh.

“Lực lượng Hải quân SEAL,” anh giải thích, vẫn đang chăm chú vào đôi mắt xanh nâu nổi bật của cô, “là lực lượng hoạt động đặc biệt có đặc quyền nhất của quân đội Hoa Kỳ. Chúng tôi hoạt động trên biển, trên không và trên cạn. SEa (biển), Air (không), Land (cạn). SEAL.”

“Tôi hiểu rồi,” cô nói với một nụ cười. “Thật dễ thương.”

Nụ cười của cô cong lại và khiến cô trông hơi ngố. Chắc hẳn cô biết rằng nụ cười của mình phá hỏng vẻ đẹp hoàn hảo, nhưng điều đó không ngăn cô mỉm cười. Thực ra, Frisco sẵn lòng đánh cược rằng, ngố hay không, nụ cười là biểu hiện mặc định của người phụ nữ này. Tuy nhiên, nụ cười của cô ngập ngừng, như thể cô không chắc là ảnh xứng đáng với nụ cười ấy. Cô không thoải mái – do vết thương của anh hay vóc dáng to lớn của anh, anh không biết. Dù sao cô cũng đang thận trọng với anh.

“ ‘Dễ thương’ không phải là từ thường được sử dụng để mô tả một đơn vị lực lượng đặc biệt.”

“Lực lượng đặc biệt,” Mia lặp lại. “Có phải là kiểu như Mũ Nồi Xanh hay Biệt kích?”

“Kiểu đó,” Frisco bảo cô, vẫn ngắm nhìn đôi mắt cô khi anh nói. “Nhưng thông minh hơn, mạnh mẽ hơn và dẻo dai hơn. Lực lượng SEAL có khả năng thông thạo một cơ sở lĩnh vực. Tất cả chúng tôi đều là thiện xạ, tất cả chúng tôi đều thông thạo việc tiêu diệt – cả dưới nước và trên cạn – chúng tôi có thể bay, điều khiển hoặc lái bất cứ loại phản lực, máy bay, xe tăng hoặc tàu thuyền nào. Tất cả chúng tôi đều thông thạo sử dụng công nghệ quân sự tiên tiến nhất.”

“Với tôi điều đó nghe như anh thông thạo cách tạo ra chiến tranh.” Nụ cười ngô ngố của Mia biến dần, cùng với đó là sự nóng nảy tăng lên trong đôi mắt cô. “Một quân nhân chuyên nghiệp.”

Frisco gật đầu. “Ừ, đúng.” Cô không thích quân nhân. Đó là vấn đề của cô. Buồn cười thật. Vài phụ nữ đến với các quân nhân đầy hăm hở. Cùng lúc đó, những người khác giữ khoảng cách của mình tránh xa. Cô nàng Mia Summerton này rõ ràng là rơi vào trường hợp thứ hai.

“Anh sẽ làm gì khi không có chiến tranh để chiến đấu nữa? Bắt đầu một cuộc chiến của chính mình ư?”

Lời cô nói tương phản có chủ tâm, và Frisco cảm thấy mình nổi giận. Anh không cần phải bảo vệ mình hay nghề nghiệp cũ của mình với cô gái này, bất kể cô ta đẹp ra sao. Anh đã gặp nhiều kiểu người giống cô trước đây. Những ngày này thật là đúng đắn khôn ngoan khi trở thành người theo chủ nghĩa hòa bình, ủng hộ phi quân sự hóa, ủng hộ tài chính giới hạn cho phòng ngự – mà không biết một điều nhỏ nhất về tình hình thế giới hiện tại.

Không phải là Frisco phản đối gì những người hòa bình chủ nghĩa. Anh thật sự tin sức mạnh của đàm phán và đối thoại hòa bình. Nhưng anh theo ngạn ngữ cổ: đi nhẹ chân và cầm gậy lớn. Và lực lượng Hải quân SEAL là cái gậy lớn nhất và mạnh nhất mà nước Mỹ có thể trông cậy.

Và kể từ chiến tranh, họ vẫn đang chiến đấu hết lần này đến lần khác – chiến tranh tiếp diễn chống lại thuyết khủng bố.

“Tôi không cần mớ rác rưởi của cô.” Frisco quay đi khi anh dùng cây ba toong để khập khiễng hướng tới cánh cửa phòng mình.

“Ô, quan điểm của tôi là mớ rác rưởi?” Cô bước tới trước mặt anh, chặn lối đi. Ánh mắt cô nhá lên ngọn lửa xanh.

“Điều tôi *đang* cần là uống thêm,” Frisco thông báo. “Cực kỳ. Vậy nếu cô không phiền tránh khỏi đường của tôi...?”

Mia khoanh tay và không nhúc nhích. “Tôi xin lỗi,” cô nói. “Tôi thú nhận rằng câu hỏi của tôi có lẽ nghe hơi thù địch, nhưng tôi không tin rằng nó là *rác rưởi*.”

Frisco nhìn cô kiên quyết. “Tôi không có hứng tranh luận,” anh nói. “Cô muốn vào trong và uống – xin mời. Hãy là khách của tôi. Tôi sẽ kiếm thêm cốc. Cô muốn nghỉ cả đêm – thế còn tốt hơn. Đã lâu rồi từ khi tôi có một phụ nữ trên giường. Nhưng tôi không có ý đứng đây tranh luận với cô.”

Mia đỏ mặt, nhưng cái nhìn không ngưng. Cô không quay đi. “Dọa dẫm là một vũ khí đầy sức mạnh, phải không?” cô nói. “Nhưng tôi biết điều anh đang làm, cho nên chả ích gì đâu. Tôi không bị dọa dẫm, Đại úy.”

Anh bước tới, di chuyển vào sát cô, ép cô dựa ngược vào cánh cửa đóng. “Giờ thì sao?” anh hỏi. “Giờ cô đã bị dọa dẫm chưa?”

Cô không bị dọa dẫm. Anh có thể thấy điều đó trong mắt cô. Dù vậy, cô đang giận hơn.

“Diễn hình làm sao,” cô nói. “Khi tấn công tâm lý không được thì phải viện đến đe dọa bạo lực.” Cô mỉm cười với anh đầy duyên dáng. “Tôi đang đợi trò lừa gạt của anh, G.I.Joe. Giờ anh sẽ làm gì đây?”

Frisco chăm chú nhìn xuống khuôn mặt trái xoan của Mia, không suy nghĩ gì được, mặc dù anh sẽ chẳng đòi nào thừa nhận với cô. *Lẽ ra* bây giờ cô phải quay đi và chạy xa. Nhưng cô không thể. Thay vì vậy, cô vẫn ở đây, trừng trừng nhìn anh, mũi cô cách mũi anh chỉ vài inch.

Mùi hương của cô thật là tuyệt. Cô dùng nước hoa – thứ gì đó nhẹ nhẹ và mong manh, với chút

xứ hương thảo mộc.

Điều gì đó đã khuấy động trong anh khi lần đầu tiên cô tặng cho anh một trong những nụ cười vui tươi của mình. Nó lại khuấy động và anh nhận ra cảm xúc đó. Ham muốn. Chúa ơi, đã lâu lắm rồi.

“Ngộ nhớ tôi không lừa gạt?” Frisco nói, giọng anh không hơn một tiếng thì thầm. Anh đang đứng đủ gần để hơi thở của anh phả tới vài lọn trên mái tóc cô. “Ngộ nhớ tôi thật lòng muốn cô vào trong? Nghỉ cả đêm?”

Anh nhìn thấy sự hoang mang ánh lên trong mắt cô. Và rồi cô bước khỏi anh, di chuyển khéo léo quanh cây gậy. “Xin lỗi, tôi không có hứng để quan hệ bất chợt với một gã khờ,” cô móc lại.

Frisco mở cửa. Anh nên hôn cô rồi mới phải. Cô đã gần như thách thức anh làm thế. Nhưng việc ấy có vẻ sai lầm. Hôn cô sẽ là đi quá xa. Nhưng, Chúa ơi, anh đã muốn –

Anh quay đầu nhìn trở lại trước khi vào trong. “Nếu cô đổi ý, cứ cho tôi biết.”

Mia cười và biến mất trong căn hộ của mình.

Chương 3

“**A** lô?” Frisco khe khẽ trong điện thoại. Miệng anh khô khốc và đầu nhảy chơi chơi như thể anh đã bị đập bởi búa tạ. Chiếc đồng hồ báo thức chỉ 9:36, và ánh nắng tuôn tràn dưới màn phòng ngủ. Nó quá chói, như chùm tia la-ze rọi vào đầu óc anh. Anh nhắm mắt lại.

“Alan, em hả?”

Sharon. Là chị gái anh, Sharon.

Frisco lăn người qua, tìm kiếm thứ gì đó, *bất cứ* thứ gì có thể làm dịu cái miệng khô kinh khủng của anh. Chai uýt-ky trên chiếc bàn cạnh giường vẫn còn khoảng nửa inch chất lỏng màu hổ phách bên trong. Anh vớ tới, nhưng rồi dừng lại. Không đời nào anh sẽ đâm đầu vào thứ này. Chết tiệt, đó là điều ông già anh đã làm. Ông đã khởi đầu ngày mới bằng một ngụm – và kết thúc nó bằng việc ngã sòng soài, say bí tỉ trên ghế trường kỷ trong phòng khách.

“Chị cần em giúp,” Sharon nói. “Chị cần sự giúp đỡ của em. Bệnh viện quân đội nói là em đã xuất viện và chị không thể tin nổi thời gian của mình lại may mắn đến thế.”

“Giúp đỡ bao nhiêu?” Frisco lẩm bẩm. Chị ấy đang cần tiền. Không phải là lần đầu tiên, và cũng không phải lần cuối cùng. Bà chị Sharon của anh là một người nghiện rượu như cha họ. Chị không thể giữ được việc làm, không thể trả tiền thuê, không thể nuôi dưỡng đứa con gái năm tuổi của mình, Natasha.

Frisco lắc đầu. Anh đã có mặt khi Tasha ra đời, được mang đến thế giới, kết quả của một người cha không danh tính và một người mẹ vô trách nhiệm. Frisco yêu thương chị mình, và anh cũng biết rất rõ rằng Sharon là người vô trách nhiệm. Chị cứ trôi nổi khắp nơi, dạt vào từ

việc này đến việc khác, từ thành phố này đến thành phố khác, từ gã này sang gã khác. Có con không khiến cho Sharon định cư ở một nơi nào đó.

Năm năm trước, khi Natasha sinh ra, trước khi chân anh suýt bị thối tung, Frisco đã là người lạc quan. Nhưng cho dù vậy anh cũng đã không thể hình dung niềm hạnh phúc sẽ có mặt thường xuyên trong tương lai của con bé. Trừ khi Sharon tự mình đối mặt với sự thật rằng chị có vấn đề về rượu, trừ khi chị đồng ý được giúp đỡ, tìm kiếm chỉ dẫn và cuối cùng định cư, anh biết rằng cuộc sống của Natasha bé bỏng sẽ tràn ngập sự hỗn loạn, phá vỡ và thay đổi không ngừng.

Anh đã đứng về chuyện đó.

Trong suốt năm năm qua, Frisco đã gửi tiền cho chị mình mỗi tháng, hết sức hi vọng rằng chị ấy sẽ dùng nó để trả tiền thuê mướn, hi vọng rằng Natasha có một mái nhà trên đầu và đồ ăn ấm bụng.

Thì thoảng Sharon cũng đến thăm anh khi anh ở bệnh viện quân đội. Chị chỉ tới khi cần tiền, và chị không khi nào mang Natasha theo – người duy nhất trên đời Frisco thật sự muốn gặp.

“Lần này là sự giúp đỡ quan trọng,” Sharon nói. Giọng chị vỡ ra. “Coi này, chị đang ở cách chỗ em vài tòa nhà. Chị sẽ sang đó, nhé? Gặp chị ở sân khoảng ba phút thôi. Chị đánh gãy chân, và đang phải chống nạng. Chị không thể leo cầu thang.”

Chị treo máy không cho Frisco cơ hội trả lời. Sharon đánh gãy chân. Tuyệt thật. Tại sao mà những người gặp vận rủi cứ gặp chúng ngày càng tệ hơn? Frisco lăn qua, thả ống nghe lên máy, túm lấy cây ba toong và loạng choạng vào phòng tắm.

Ba phút. Không đủ thời gian để tắm, nhưng trời ơi, anh cần tắm kinh khủng. Frisco mở vòi nước lạnh trong bồn rửa rồi cúi đầu xuống dưới cái vòi và để nước cuốn qua mặt anh.

Chết tiệt, anh không định tiêu diệt nguyên một chai uýt-ky tối qua. Trong suốt năm năm phải ra vào hết bệnh viện lại đến trung tâm phục hồi chức năng, anh chưa bao giờ uống hơn một hoặc hai ly cho những dịp đặc biệt. Thậm chí trước khi bị thương, anh luôn cẩn thận không uống quá nhiều. Vài gã ra ngoài chơi đêm và rồi đâm đầu về nhà với lượng bia và rượu đủ để một con tàu nổi qua. Nhưng Frisco rất hiếm khi làm thế. Anh không muốn như cha và chị gái mình, và anh biết đủ về nó để hiểu rằng nghiện rượu có thể di truyền.

Và đêm qua? Anh không định uống hơn một ly. Chỉ thế thôi. Chỉ thêm một ly để thoát khỏi tình trạng lao đao. Thêm một ly để làm dịu đi cái tát tàn nhẫn của việc anh phải rời khỏi trung tâm trị liệu. Nhưng rồi một ly thành ra hai.

Rồi anh bắt đầu nghĩ về Mia Summerton, ngăn cách với anh chỉ bởi một vách tường mỏng, và hai thành ra ba. Anh có thể nghe thấy âm thanh đàn máy của cô. Cô đang nghe Bonnie Raitt. Đôi lúc, Mia hát theo, giọng nữ cao trong trẻo của cô lấn át giọng trầm khàn của Bonnie. Và sau ba ly, Frisco không tính nữa.

Anh tiếp tục nghe tiếng cười của Mia, vang vọng trong đầu, cái cách cô đã cười với anh ngay trước khi cổ vào căn hộ của mình. Đó là kiểu cười mang ý nghĩa. Nó là kiểu cười “điên rồ”, kiểu như, sẽ thật điên rồ trước khi cô hạ cổ hết mức để *nghĩ* về anh lần nữa.

Điều đó thật tốt. Chính xác là điều anh muốn. Phải không nhỉ?

Phải. Frisco té thêm nước lên mặt, ráng thuyết phục mình đó là sự thật. Anh không muốn có vài cô nàng hàng xóm đeo quanh, tặng cho anh những cái nhìn thương hại mắc dịch khi anh khập khiễng lên xuống cầu thang. Anh không cần những gợi ý về việc chuyển xuống một căn hộ tầng trệt tồi tệ như thế anh bị què vậy. Anh không cần những bài thuyết giảng tự cao tự đại về việc chiến tranh không tốt cho trẻ em và những sinh vật sống khác ra sao. Nếu ai đó biết *việc* ấy, anh chắc chắn là người đó.

Anh đã ở những nơi bom rơi pháo nổ. Và, phải, bom dành cho những mục tiêu quân sự. Nhưng không có nghĩa là nếu một quả bom ngẫu nhiên đi nhằm hướng, nó sẽ không nổ. Thậm chí nếu nó rơi xuống một ngôi nhà, nhà thờ hay trường học, nó sẽ nổ. Bom làm gì có ý thức, làm gì có lòng thương hại. Chúng rơi. Chúng nổ. Chúng giết chóc và phá hủy. Và bất kể người ta cố gắng

nhằm trúng mục tiêu thể nào, dân thường vẫn chết.

Nhưng nếu một đội SEAL được gửi tới đó trước khi tấn công không lực trở nên cần thiết, những lính SEAL có thể hoàn tất mọi chuyện tốt hơn với ít thương vong hơn. Một đội bảy người của SEAL như Alpha Squad có thể tiếp cận và xáo trộn hoàn toàn hệ thống thông tin của kẻ địch. Hoặc là họ có thể bắt cóc chỉ huy quân sự phe địch, kiềm chế hỗn loạn và tái khởi động những cuộc đàm phán hòa bình khả dĩ.

Nhưng trong đa số trường hợp, do cấp lãnh đạo cao nhất thất bại trong việc nhận thức tiềm năng đầy đủ của lực lượng SEAL, họ không được sử dụng cho tới khi quá muộn.

Và rồi người dân chết. Trẻ con chết.

Frisco đánh răng và uống thêm nước. Anh lau mặt và khập khiễng trở lại phòng ngủ. Anh kiểm chiếc kính râm chẳng mấy hiệu quả, không che được gò má anh, mặc chiếc áo phông sạch, nhăn nhó bởi ánh mặt trời chói lọi, anh bước ra ngoài.

Người phụ nữ đứng trên sân bật khóc.

Giật mình, Mia nhìn lên từ khu vườn của cô. Cô đã trông thấy người phụ nữ đi vào – một người phụ nữ tóc vàng ăn mặc luộm thuộm như thể không thêm ngó, chống nạng, vụng về cầm một va li, và một cô bé tóc đỏ còn rất nhỏ, rất khiếp đảm theo sau.

Mia nhìn theo ánh mắt của người phụ nữ đang nức nở và nhìn thấy Đại úy Fransico đang đi xuống cầu thang một cách đau đớn. Oa, trông anh thật kinh khủng. Da anh tái xám, và anh đang nheo mắt như thể bầu trời California xanh rạng rỡ và ánh nắng tươi tắn là trò quái chiêu của quỷ dữ. Anh không cạo râu, và đồng lõa chồm trên khuôn mặt khiến cho anh trông như vừa tỉnh dậy từ một chiếc ghế dài trong công viên. Chiếc áo phông của anh trông sạch sẽ, nhưng cái quần sooc giống hệt cái anh mặc tối qua. Rõ ràng là anh đi ngủ vẫn mặc nguyên thế.

Hiển nhiên là anh đã có “một” ly tối qua, và khá chắc chắn là sau đấy còn thêm nữa.

Tuyệt. Mia ép sự chú ý của mình trở lại nơi những bông hoa cô đang chăm sóc. Cô đã được thuyết phục không chút hồ nghi rằng Đại úy Alan Francisco thậm chí *không phải* là loại người cô muốn kết bạn. Anh thô lỗ, quạu cọ và có thể nguy hiểm. Và giờ đây cô biết rằng anh cũng uống nhiều nữa.

Không, kể từ lúc này cô sẽ lờ đi căn hộ 2C. Cô sẽ giả vờ là chủ nhân của nó vẫn ở ngoài thành phố.

Người phụ nữ tóc vàng thả rơi cây nạng của mình và vòng tay quanh cổ Francisco. “Xin lỗi,” cô ta nói. “Xin lỗi.”

Người lính SEAL dẫn cô ta tới chỗ chiếc ghế dài nằm đối diện mảnh vườn nhỏ của Mia. Giọng anh vẫn nghe rõ qua sân – cô không thể không nghe thấy, kể cả khi cô cố gắng đến tuyệt vọng để tập trung vào việc của mình.

“Kể từ đầu,” anh nói, nắm tay người phụ nữ. “Sharon, nói xem chuyện gì đã xảy ra. Từ đầu.”

“Chị đâm vỡ tan tành cái xe,” người phụ nữ tóc vàng – Sharon – nói, và lại bắt đầu khóc.

“Lúc nào?” Francisco kiên nhẫn hỏi.

“Hôm kia.”

“Đó là lúc chị gãy chân?”

Cô gật đầu. Phải.

“Có ai khác bị thương không?”

Giọng cô ta run run. “Người lái xe kia vẫn ở trong viện. Nếu ông ta chết, chị sẽ bị buộc tội ngộ sát.”

Francisco chửi thề. “Shar, nếu ông ta chết, ông ta sẽ chết. Như thế sẽ đỡ tệ hơn một chút so với nơi chị sẽ ở, chị không nghĩ vậy sao?”

Mái tóc vàng cúi xuống, Sharon gật đầu.

“Chị là trường hợp DUI.” Đó không phải là câu hỏi, nhưng cô ta cũng gật đầu. (DUI – driving under the influence). Lái xe khi say.

Một cái bóng đổ xuống trên những bông hoa, Mia nhìn lên và thấy cô bé tóc đỏ đang đứng cạnh mình.

“Chào cháu,” Mia nói.

Con bé mới khoảng năm tuổi. Lứa tuổi mẫu giáo. Con bé có mái tóc màu dâu tây tuyệt vời với những lọn ngang ngạnh ôm quanh khuôn mặt. Gương mặt được bao phủ bởi những nốt tàn nhang, và đôi mắt con bé có sắc thái tinh khiết của màu xanh thẩm y hệt đôi mắt của Alan Francisco.

Đây hẳn phải là con gái anh. Ánh mắt Mia quay trở lại với cô nàng tóc vàng. Điều đó có nghĩa Sharon là... vợ anh? Vợ cũ? Bạn gái?

Có sao đâu. Sao cô lại quan tâm nếu Alan Francisco có cả *tá* vợ?

Cô bé tóc đỏ nói. “Cháu có một khu vườn ở nhà. Ở vùng đất cổ.”

“Vùng đất cổ là nơi nào?” Mia hỏi với một nụ cười. Trẻ con tuổi mẫu giáo thật là tuyệt vời.

“Nước Nga,” cô bé nói, hết sức nghiêm túc. “Người cha thật của cháu là hoàng tử Nga.”

Cha *thật* của con bé, ờ? Mia không thể đổ tội cho con bé về việc tạo nên một gia đình hư cấu. Với một người mẹ bị buộc tội lái xe trong khi say rượu và một người cha cũng chỉ kém một hai bước phía sau... Mia có thể hiểu lợi ích khi có một thế giới tưởng tượng để trốn thoát, một nơi tràn đầy những lâu đài với hoàng tử và những khu vườn xinh đẹp.

“Cháu có muốn giúp cô làm cỏ không?” Mia hỏi.

Cô bé liếc nhìn mẹ.

“Điểm cốt yếu là chị không có lựa chọn khác,” Sharon đang nói với Alan Francisco qua làn nước mắt. “Nếu chị tự nguyện tham gia chương trình cai nghiện, chị sẽ có vài lợi điểm với vị thẩm phán sẽ xem xét trường hợp của chị. Nhưng chị cần tìm một nơi ở cho Natasha.”

“Không đòi nào,” người Đại úy Hải quân nói, lắc đầu. “Tôi xin lỗi. Không đòi nào tôi có thể giữ con bé.”

“Alan, làm ơn, cậu phải giúp tôi gỡ vụ này!”

Giọng anh to hơn. “Tôi thì biết gì về chăm sóc trẻ con?”

“Con bé ngoan lắm,” Sharon nài nỉ. “Con bé sẽ không nghịch phá.”

“Tôi không muốn con bé.” Francisco hạ giọng, nhưng nó vẫn đến chỗ Mia rõ ràng. Và tới chỗ con bé – Natasha.

Trái tim Mia thổn thức vì đứa trẻ. Thật là một điều kinh khủng khi nghe thấy: Người cha của chính mình không muốn mình.

“Cô là cô giáo,” Mia bảo con bé, hi vọng rằng nó sẽ không phải nghe đến hết cuộc nói chuyện căng thẳng của cha mẹ mình. “Cô dạy các anh chị lớn hơn cháu – các anh chị cấp ba.”

Natasha gật đầu, vẻ mặt con bé rất tập trung khi nó bắt chước Mia và nhẹ nhàng kéo đám cỏ dại khỏi lớp đất mềm.

“Tôi sẽ phải tới trung tâm trong một giờ nữa,” Sharon nói. “Nếu cậu không giữ nó, nó sẽ phải ở trại bảo trợ của bang – nó sẽ phải đi làm con nuôi, Alan.”

“Có một ông làm việc cho người cha hoàng tử của cháu,” Natasha bảo Mia, như thể con bé cũng đang cố gắng hết sức để không nghe thêm cuộc hội thoại đó, “người đó chỉ trồng hoa thôi.”

Đó là việc ông ấy làm cả ngày. Hoa đỏ như thế này. Và hoa vàng nữa.”

Trên phía sân kia, Mia có thể nghe thấy Alan Francisco chửi thề. Giọng anh nhỏ, và cô không thể nghe rõ từng từ, nhưng rất rõ ràng là anh đang viện đến vốn từ sinh động của một thủy thủ chuyên nghiệp. Anh không giận Sharon – lời anh nói không hướng đến cô ấy, mà là tới bầu trời California trong xanh không một gợn mây phía trên họ.

“Loài hoa cô thích nhất là hoa màu xanh dương,” Mia nói với Natasha. “Chúng được gọi là thiên đường buổi sớm. Cháu sẽ phải dậy rất sớm để thấy chúng. Chúng khép lại suốt cả ngày.”

Natasha gật đầu, vẫn rất nghiêm túc. “Bởi vì mặt trời chói lọi khiến chúng đau đầu.”

“Natasha!”

Cô bé nhìn lên bởi âm thanh của mẹ. Mia cũng nhìn lên – ngay chóc đôi mắt xanh thẫm của Alan Francisco. Cô nhanh chóng nhìn xuống, sợ rằng anh sẽ đọc ngay được sự buộc tội cô biết là đang nằm đó. Làm sao anh ta có thể lờ đi đứa con của chính mình? Loại người nào có thể thừa nhận là hẳn không muốn con gái mình ở quanh?

“Con sẽ ở đây với Alan, trong một thời gian,” Sharon nói, run run mỉm cười với con gái.

Anh ta đã thua. Người Đại úy cựu đơn vị đặc biệt đã thua. Mia không biết nên vui mừng hay lo lắng cho con bé. Đứa trẻ này cần nhiều hơn những gì anh ta có thể đưa cho nó. Mia mạo hiểm nhìn lên, và thấy đôi mắt xanh dương khiến người khác bối rối của anh vẫn đang quan sát cô.

“Không vui sao?” Sharon hỏi Natasha đầy hi vọng.

Con bé ngẫm nghĩ câu hỏi. “Không,” cuối cùng nó nói.

Alan Francisco bật cười. Mia đã không nghĩ anh có khả năng, nhưng anh mỉm cười thật sự và cười ra tiếng, rồi nhanh chóng bao phủ nó bằng một tiếng ho. Khi anh ngước đầu lên, anh không cười nữa, nhưng cô dám thề là cô thấy sự thích thú trong đôi mắt anh.

“Con muốn đi với mẹ,” Natasha nói, sự hốt hoảng phảng phất trong giọng nói. “Sao con không thể đi với mẹ?”

Mọi Sharon run rẩy, như thể cô là đứa trẻ. “Bởi vì con không thể,” cô nói đơn giản. “Không phải lần này.”

Ánh mắt con bé đưa lên nhìn Alan và rồi nhanh chóng trở lại với Sharon. “Chúng ta có biết ông ấy không?” con bé hỏi.

“Có chứ,” Sharon bảo nó. “Dĩ nhiên. Đây là cậu Alan của con. Con nhớ cậu Alan chứ. Cậu ở trong Hải quân...?”

Nhưng cô bé lắc đầu.

“Cậu là em trai mẹ cháu,” Alan nói với nó.

Em trai. Alan là em trai Sharon. Không phải chồng cô ấy. Mia không muốn cảm thấy điều gì với thông tin đó. Cô không cho phép mình cảm thấy nhẹ nhõm. Thật ra là cô không cho phép mình cảm thấy gì hết. Cô làm cỏ mảnh vườn, giả vờ mình không thể nghe thấy những lời đang được nói.

Natasha nhìn mẹ. “Mẹ sẽ quay lại chứ?” con bé hỏi bằng một giọng rất nhẹ.

Mia nhắm mắt. Nhưng cô đã xúc động. Cô xúc động vì đứa bé này; cô cảm thấy sự sợ hãi và nỗi đau của con bé. Trái tim cô cũng nhức nhối cho người mẹ, Chúa giúp chị. Và cô xúc động vì anh chàng mắt xanh Alan Francisco. Nhưng điều mà cô cảm thấy nơi anh, cô không thể định nghĩa được.

“Luôn luôn như thế,” Sharon nói, một lần nữa tan ra trong nước mắt khi chị bao phủ đứa bé bằng một cái ôm. “Mẹ đã từng không đến sao?” Nhưng rồi chị nhanh chóng đặt Natasha sang một bên. “Mẹ phải đi. Ngoan nhé. Mẹ yêu con.” Chị quay sang Alan. “Địa chỉ trung tâm cai nghiện trong va li.”

Alan gật đầu, và với tiếng cọt két của chiếc nạng, Sharon vội vã đi xa.

Natasha nhìn chằm chằm không cảm xúc theo mẹ mình, nhìn cho tới khi người phụ nữ biến

mất khỏi tầm mắt. Sau đó, chỉ với một chút căng rất nhẹ nơi môi, con bé quay qua nhìn Alan.

Mia cũng nhìn anh, nhưng lần này ánh mắt anh không rời khỏi con bé. Toàn bộ niềm thích thú đã đi khỏi mắt anh, chỉ còn lại nỗi buồn và tình thương.

Toàn bộ sự giận dữ của anh đã biến mất. Toàn bộ cơn thịnh nộ tưởng như đốt cháy không ngừng trong anh hiện thời đã tắt. Đôi mắt xanh của anh không bằng giá nữa – chúng có vẻ ấm áp. Nét mặt trầm chỗ của anh cũng mềm hơn, khi anh ráng mỉm cười với Natasha. Có lẽ anh không muốn con bé – anh đã nói rõ – nhưng giờ khi con bé ở đây, có vẻ như anh sẽ làm hết sức mình để khiến mọi thứ dễ dàng hơn cho nó.

Mia nhìn lên và thấy đôi mắt đứa trẻ ằng ặng nước. Con bé cố gắng khó khăn để không khóc, nhưng một giọt nước mắt vẫn thoát ra, lăn tròn trên má. Nó gạt đi đầy dừ dội, chống lại dòng nước lũ.

“Cậu biết cháu không nhớ cậu,” Alan bảo Natasha, giọng anh dịu dàng không thể tin nổi. “Chúng ta đã gặp nhau năm năm trước. Ngày 4 tháng 1.”

Natasha ngạc nhiên hết sức. “Đó là ngày sinh nhật của cháu,” con bé nói, chăm chú nhìn anh qua sân.

Nụ cười gương ép của Alan trở nên thành thật. “Cậu biết,” anh nói. “Cậu đã lái xe đưa mẹ cháu đến bệnh viện và...” Anh khựng lại, nhìn con bé một cách thân mật. “Cháu muốn một cái ôm không?” anh hỏi. “Vì ngay bây giờ cậu đang có nhu cầu ôm, và cậu chắc chắn sẽ rất cảm kích nếu cháu tặng cho cậu một cái.”

Natasha ngẫm nghĩ, rồi gật đầu. Con bé chậm chậm lại gần anh.

“Tốt hơn cháu nên nhịn thở,” Alan rầu rĩ bảo nó. “Cậu nghĩ cậu có mùi kinh lắm.”

Con bé lại gật đầu, rồi cẩn thận trèo lên lòng anh. Mia ráng không nhìn, nhưng gần như không thể không nhìn người đàn ông to lớn ấy, với đôi tay ôm rất ngập ngừng quanh đứa trẻ, như thể anh sợ con bé sẽ vỡ. Nhưng khi cánh tay Natasha giờ lên và khóa chặt quanh cổ anh, Alan nhắm mắt lại, giữ con bé chặt hơn.

Mia đã nghĩ rằng đề nghị một cái ôm của anh hoàn toàn là vì lợi ích của Natasha, nhưng lúc này cô nghĩ lại. Với tất cả sự tức giận và nỗi chua cay vì cái chân bị thương của mình, có thể là Alan Francisco đã không để cho bất kỳ ai đủ gần gũi để đôi khi dành cho anh sự nồng ấm và niềm an ủi của một cái ôm. Và mọi người đều cần sự nồng ấm và niềm an ủi – ngay cả những người lính chuyên nghiệp to lớn, dẻo dai.

Mia nhìn đi nơi khác, cố gắng tập trung vào việc nhặt cỏ ở luống hoa cuối cùng. Nhưng cô không thể không nghe Natasha nói. “Cậu có mùi kinh gì đâu. Cậu có mùi như mẹ ý – khi mẹ tỉnh dậy.”

Trông Alan không vui với sự so sánh đó. “Tuyệt thật,” anh lầm bầm.

“Buổi sáng mẹ thường cáu kỉnh,” Natasha nói. “Buổi sáng cậu cũng cáu kỉnh ạ?”

“Dạo này cậu e là lúc nào cậu cũng cáu kỉnh,” anh thừa nhận.

Natasha yên lặng một lát, ngẫm nghĩ. “Vậy thì cháu sẽ để TV thật nhỏ để không làm phiền cậu.”

Alan lại cười, chỉ là một hơi thở nhẹ. Tuy nhiên, nó cũng kéo ánh mắt Mia tới khuôn mặt anh. Khi anh mỉm cười, anh thay đổi. Khi anh mỉm cười, bất chấp vẻ tai tái của làn da, đồng rầu lờm chớm và mái tóc không chải, anh trở nên đẹp trai đến ghen thở.

“Đấy chắc chắn là một ý kiến hay,” anh nói.

Natasha không rời khỏi lòng anh. “Cháu không nhớ là đã gặp cậu trước đây,” cô bé nói.

“Cháu chưa gặp,” Alan nói. Anh cử động đau đớn. Thậm chí trọng lượng rất nhẹ của Natasha cũng là quá nhiều đối với cái đầu gối thương tật của anh, và anh chuyển con bé sang chân khỏe của mình. “Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, cháu vẫn còn nằm trong bụng mẹ. Cháu quyết định là cháu muốn chào đời, và cháu không muốn chờ. Cháu quyết định là cháu muốn đến với thế giới này trên ghế trước xe tải của cậu.”

“Thật à?” Natasha bị lôi cuốn.

Alan gật đầu. “Thật. Cháu ra ngoài trước khi xe cấp cứu đến. Cháu đang rất vội, cậu đã phải tóm lấy cháu và giữ chặt để ngăn cháu không chạy đua quanh tòa nhà.”

“Em bé làm sao chạy được,” cô bé khúc khích.

“Những em bé *bình thường* thì không,” Alan nói. “Còn cháu thì chào đời trong khi nhảy tango, hút thuốc và gào toáng vào mặt mọi người. Ô, bé con, cháu ầm ĩ lắm.”

Natasha rúc rích cười. “Thật à?”

“Thật,” Alan nói. “Không nhảy tango và hút thuốc, nhưng mà ầm ĩ. Thôi nào,” anh nói tiếp, đặt cô bé xuống khỏi lòng. “Cầm vali của cháu đi rồi cậu sẽ dành cho cháu một tua hào nhoáng dạo quanh căn hộ của cậu. Cháu có thể làm... gì đó... trong khi cậu tắm. Chúa ơi, cậu cần tắm.”

Natasha cố gắng cầm cái vali lên, nhưng nó quá nặng đối với đứa trẻ. Con bé ráng kéo nó theo sau cậu mình, nhưng không thể nào mang nó lên cầu thang được. Khi Alan quay lại thấy cuộc chiến của con bé, anh dừng lại.

“Cậu cầm nó tốt hơn,” anh nói. Nhưng cùng với lời nói, một sự thay đổi diễn ra trên mặt anh. Sự giận dữ trở lại. Giận dữ và thất vọng.

Mia là người duy nhất phía sau anh, và cô nhận ra hầu như ngay tức khắc rằng Alan sẽ không thể mang vali của Natasha lên gác được. Với một tay trên cây gậy, một tay đẩy mình trên thanh gióng, điều đó là không thể.

Cô đứng dậy, phúi đất bụi trên tay. Bất kể cô làm việc này thế nào, nó cũng sẽ khiến anh bẽ mặt. Vậy thì, trong tất cả mọi cách gây tổn thương, chắc hẳn cách tốt nhất là làm thật nhanh – để nó qua nhanh.

“Cô sẽ cầm cái đó,” cô hồ hởi nói, lấy cái vali khỏi tay Natasha. Mia không chờ Alan nói năng hay phản ứng gì. Cô lướt nhanh lên gác, bước hai bậc một, đặt vali xuống trước cửa phòng 2C.

“Buổi sáng thật đẹp, phải không?” cô nói khi đi vào trong căn hộ của mình và cầm lấy thùng nước.

Một thoáng sau cô đã lại ở ngoài, và khi cô nhìn xuống cầu thang, cô thấy Alan không di chuyển. Chỉ có biểu cảm trên mặt anh thay đổi. Đôi mắt anh thậm chí còn sắc hơn và giận dữ hơn, khuôn mặt anh rõ ràng đang nổi bão tố. Miệng anh chật lại. Mọi dấu hiệu của nụ cười ban nãy đã đi mất rồi.

“Tôi không nhờ cô,” anh nói bằng giọng thấp và nguy hiểm.

“Tôi biết,” Mia nói thành thật, dừng lại vài bậc cuối để cô có thể nhìn anh, mắt đối mắt. “Tôi hiểu là anh sẽ không nhờ. Và nếu tôi hỏi, tôi biết rằng anh sẽ phát điên lên và không để tôi giúp. Như thế này, anh có thể phát điên như anh muốn, nhưng cái vali đã ở trên gác rồi.” Cô mỉm cười với anh. “Vậy nên cứ tiếp tục đi. Phát điên đi. Tự đánh gục mình đi.”

Khi Mia quay đi và bước trở lại với mảnh vườn của mình, cô có thể cảm thấy ánh mắt Alan dán chặt lên lưng cô. Nét mặt anh không thay đổi – anh phát điên. Điên với cô, điên với cả thế giới.

Cô biết mình không nên giúp anh. Cô nên đơn giản là để mặc anh tự lo vấn đề của mình, để anh thực hiện mọi thứ. Cô biết mình không nên làm vương bận một người hiền nhiên là có nhu cầu.

Nhưng Mia không thể quên nụ cười đã khiến Alan biến đổi thành một con người thật sự thay vì khối đá cứng nhắc của sự giận dữ mà anh đã là trong hầu hết thời gian. Cô không thể quên sự dịu dàng khi anh trò chuyện với đứa bé, cố gắng hết sức để làm con bé thoải mái. Và cô không thể quên vẻ mặt anh khi Natasha bé bỏng ôm anh.

Mia không thể quên – mặc dù cô biết rằng mình nên quên nếu được.

Chương 4

Frisco mở cửa phòng tắm, nhưng khựng lại sau một giây và quần khăn tắm quanh eo.

Anh có thể nghe thấy tiếng tivi trong phòng khách khi anh tựa người nặng nề lên cây ba toong và đi vào phòng ngủ, đóng cánh cửa sau lưng.

Một đứa trẻ. Anh sẽ làm cái quái gì với một đứa trẻ trong suốt sáu tuần đây?

Anh thả cây gậy lên chiếc giường bừa bộn rồi dùng khăn tắm lau mái tóc ẩm. Dĩ nhiên không phải thời gian biểu của anh quá dày. Chắc hẳn anh có thể nhét Natasha vào đâu đó giữa chương trình “Chào buổi sáng, người Mỹ” và “Suất khuya với David Letterman.”

Tuy nhiên, lũ trẻ nhỏ chắc chắn cần sự quan tâm đặc biệt – như ăn uống đúng giờ, tắm thường xuyên, một giấc ngủ ngon không bắt đầu lúc bốn giờ sáng và kéo dài tới hết buổi chiều. Frisco khó mà cung cấp những thứ đó cho bản thân mình, nữa là để cho người khác.

Cà nhắc bằng chân khỏe, anh bới túi đựng đồ dây buộc vẫn chưa mở của mình, tìm đồ lót sạch. Không có.

Anh tới chỗ để quần áo, và chỉ tìm thấy một đôi quần đùi lụa mà một người bạn gái đã mua cho anh từ lâu. Anh mặc đồ tắm thay vì nó.

Đã nhiều năm rồi từ khi anh phải tự nấu ăn. Kỹ năng bếp núc của anh chủ yếu hướng tới hiểu biết các dung dịch làm sạch khiến cho các chất dễ cháy tốt nhất khi kết hợp với các sản phẩm gia dụng khác.

Không có đồ ăn trong tủ lạnh ngoài một trái chanh và sáu chai bia Mexican. Các ngăn chặn của anh chỉ chứa toàn những lọ đựng muối và tiêu đã cứng đờ cùng chai sốt hạt tiêu từ đời nào đời nào.

Phòng ngủ thứ hai trong căn hộ cũng nghèo nàn như ngăn chặn của anh. Nó không có đồ đạc, chỉ có vài dây thùng bừa bộn xếp dọc theo một bên tường. Tasha sẽ phải nằm trên trường kỷ cho tới khi Frisco kiếm cho con bé giường và mấy loại đồ đạc gì đấy cần cho nhu cầu của một bé gái năm tuổi.

Frisco mặc chiếc áo phông mới, ném mớ quần áo đã mặc vào đồng hồ bắn khổng lồ và liên tục tăng nơi góc phòng...một vài trong số đó đã tồn tại từ lần cuối anh ở đây, khoảng năm năm trước. Thậm chí người dọn phòng tới đây chiều qua cũng không dám đụng vào.

Họ đã đá anh ra khỏi trung tâm vật lý trị liệu trước ngày giặt. Anh tới đây hôm qua với hai túi đồ và một túi buộc to uỳnh chứa toàn đồ bẩn. Anh sẽ phải tìm ra cách nào đó để mang đồ bẩn xuống phòng giặt ở tầng trệt – và mang quần áo sạch lên gác.

Nhưng điều đầu tiên anh phải làm là chắc rằng tất cả bộ sưu tập vũ khí anh luôn mang đều được khóa an toàn. Frisco không biết nhiều về lứa tuổi lên năm, nhưng anh chắc chắn một điều – chúng không được xó rọ vào súng.

Anh chải đầu mau lẹ rồi cầm lấy cây gậy bằng gỗ lạng và bước tới nơi có tiếng tivi. Sau khi đảm bảo an toàn mới vũ khí cá nhân, anh và Tash sẽ xuống cửa hàng tạp hóa nơi góc đường kiểm vài thứ ăn trưa và rồi...

Trên màn hình vô tuyến, một dây vũ công hở ngực đang xoay tròn. Frisco lao tới tắt nó. Quái quỷ! Truyền hình cáp của anh hẳn là có vài kênh dành cho đàn ông – Kênh Play-boy hoặc tương tự. Thật lòng anh không biết.

“Ây da, Tash. Cậu sẽ bỏ chương trình đó khỏi đi,” anh nói, quay lại nhìn đứa trẻ trên ghế trường kỷ.

Chỉ có điều con bé không ngồi trên trường kỷ.

Phòng khách của anh nhỏ, và với một cái nhìn anh đảm bảo rằng con bé không có trong phòng. Chết tiệt, thật là nhẹ nhõm. Anh cà nhắc tới bếp. Con bé cũng không có ở đó, và sự nhẹ nhõm của anh trở thành e sợ.

“Natasha...?” Frisco di chuyển nhanh hết mức đến hành lang nhỏ xíu nối phòng tắm và phòng ngủ. Anh nhìn ngó khắp nơi, thậm chí liếc cả gầm giường anh và hai buồng chứa đồ.

Con bé đi đâu rồi.

Đầu gối anh đau nhói khi anh nhảy lò cò một bước trở lại phòng khách và ra ngoài cửa chặn.

Con bé không có trên hành lang tầng hai, hoặc bất cứ nơi nào khác trong tầm nhìn phía trước sân. Frisco trông thấy Mia Summerton vẫn đang làm việc, lom khom giữa những đóa hoa nở rộ trên mảnh vườn, cái mũ mềm trông hơi ngổ trùn trên đầu cô.

“Hây!”

Cô nhìn lên, giật mình và không chắc là giọng anh đến từ đâu.

“Trên này.”

Cô cách anh quá xa khiến anh không thể thấy chính xác màu mắt cô lúc này là xanh hay nâu. Mặc dù chúng đang mở lớn. Sự ngạc nhiên của cô mau chóng trở thành thận trọng.

Anh trông thấy viền mồ hôi ẩm hình chữ V dọc theo cổ áo và kéo xuống nơi phía trước áo cô. Khuôn mặt cô lấp lánh trong nắng sáng, và cô với tay lau trán. Nó để lại một vệt đất phía sau.

“Cô có trông thấy Natasha – cô biết đấy, đứa bé tóc đỏ? Nó có đi qua đấy không?”

Mia tráng tay bằng xô nước và đứng lên. “Không – và tôi vẫn ở đây từ lúc anh lên gác.”

Frisco chửi thề và bắt đầu bước qua cánh cửa căn hộ của anh, hướng tới cầu thang nằm nơi góc.

“Chuyện gì vậy?” Mia tới chỗ thang và dễ dàng theo kịp anh.

“Tôi ra khỏi phòng tắm và con bé đi đâu mất rồi,” anh nói cộc lốc, cố gắng di chuyển nhanh hết mức. Khốn kiếp, anh không muốn lo chuyện này. Mặt trời buổi sáng đã lên cao trên nền trời và ánh nắng khiến đầu anh nhức buốt – bị choáng mỗi bước đi. Thật sự là sống với anh không phải kiểu gì vui vẻ, nhưng con bé không cần phải chạy trốn, vì Chúa.

Rồi anh trông thấy.

Lấp lánh và mang vẻ tinh nguyên, Thái Bình Dương xanh đầy quyến rũ đang mơ màng khiêu vũ và gập đầu mời mọc. Bãi biển cách đây vài tòa nhà. Có lẽ con bé giống anh và có nước biển chảy trong huyết quản. Có lẽ con bé nhìn nước và cứ thế hướng tới biển. Có lẽ con bé không chạy trốn. Có lẽ con bé chỉ đi khám phá. Hoặc có lẽ con bé đang đẩy giới hạn của sự vâng lời, kiểm tra anh xem nó có thể đi xa tới đâu.

“Anh nghĩ cô bé đi xa không? Anh muốn tôi lấy xe không?” Mia hỏi.

Frisco quay lại nhìn cô và nhận ra cô đang bước cùng nhịp với anh. Anh không muốn sự giúp đỡ của cô, nhưng khốn thật, anh cần nó. Nếu anh muốn tìm Tasha nhanh chóng, bốn mắt dứt khoát tốt hơn hai. Và một chiếc xe tốt hơn nhiều một cái đầu gối chết dẫm và cây ba toong khi

muốn tới đầu thật nhanh.

“Ừ, lấy xe cô,” anh nói cộc cằn. “Tôi muốn tìm ở bãi biển.”

Mia gạt đầu trong khi chạy trước. Cô lấy xe nơi cầu thang và đi tới bãi đậu trước khi anh tới cuối đường. Cô vọt qua ghế, mở cánh cửa bên kia của chiếc ô tô nhỏ.

Frisco biết anh sẽ không ngồi vừa. Nhưng anh vẫn chui vào, ép gối phải chặt hơn. Đau đớn và cơn buồn nôn theo nó ào qua anh, và anh nguyên rửa đầy bức bối – một giai điệu không êm dịu lặp đi lặp lại, một lời thề nguyện tục tĩu để đưa anh thoát khỏi tình trạng khốn khổ.

Anh nhìn lên và thấy Mia đang ngoảnh mình, vẻ mặt cô cẩn trọng không biểu cảm.

“Lái đi,” anh bảo cô, giọng anh nghe khắc nghiệt ngay cả với tai anh. “Đi đi – thậm chí tôi không biết con bé có biết bơi không.”

Cô vào số một và chiếc xe tròng trành hướng tới. Cô đi theo đường mà nếu đứa bé muốn tới bãi biển sẽ đi qua. Frisco tìm kiếm trong đám đông trên vỉa hè. Chính xác con bé mặc gì nhỉ? Kiểu áo trắng với một hình thù trên đó... bóng bay à? Hay là hoa nhỉ? Và chiếc quần sooc sáng màu. Hay con bé mặc váy? Xanh lá hay xanh dương? Anh không thể nhớ nổi, nên thay vì vậy anh tìm mái tóc đỏ rực.

“Có dấu hiệu gì không?” Mia hỏi. “Anh muốn tôi đi chậm lại không?”

“Không,” Frisco nói. “Hãy đến biển và chắc rằng con bé không ở đó đã. Chúng ta có thể đi chậm trên đường quay lại.”

“Tuân lệnh, thưa ngài.” Mia nhấn ga, mạo hiểm liếc nhìn Alan Francisco. Dường như anh không chú ý kiểu cách quân đội cô vừa dùng. Anh đang siết tay nắm trên ghế khách quá chặt đến nỗi các khớp tay trắng bệch. Cơ hàm anh căng lại, và anh chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, tìm kiếm bất cứ dấu hiệu nào của đứa cháu nhỏ xíu trong đám đông mùa hạ.

Anh đã cạo râu, cô nhận thấy, liếc nhìn anh lần nữa. Trông anh bớt nguy hiểm hơn khi không có đám râu lởm chởm – nhưng chỉ một chút thôi.

Đầu gối anh đã bị đau khi anh vào trong xe, và Mia biết từ sự tái nhợt trên khuôn mặt anh bên dưới làn da rám nắng là nó vẫn đang đau. Nhưng anh không phàn nàn. Sau những lời tục tĩu nổ tung lúc đầu, anh không nói một lời nữa. Tìm đứa cháu ưu tiên hơn nỗi đau đớn. Rõ ràng nó được ưu tiên, bởi vì việc tìm Natasha quan trọng đủ để anh có một thỏa ước ngừng bắn tạm thời với Mia và chấp nhận sự giúp đỡ của cô.

Cô đang định rẽ trái vào bãi đậu xe của bãi biển khi cuối cùng người đàn ông đó nói.

“Con bé kia rồi! Vội vãi đứa nhóc. Hướng hai giờ - ”

“Đâu?” Mia chậm lại, ngập ngừng.

“Dừng xe lại!”

Francisco mở cửa xe, và Mia đạp thắng, sợ rằng anh sẽ nhảy ra trong khi xe vẫn đang di chuyển. Rồi cô trông thấy Natasha. Cô bé đang ở rìa bãi đậu xe, ngồi trên chiếc bàn ăn ngoài trời, hoàn toàn chú ý vào một cậu thiếu niên người Mỹ gốc Phi cao lớn đang đứng trước mặt. Có điều gì đó trong cách ăn mặc của cậu ta, chiếc quần jean phồng phình rất bụi, trông quen quen. Cậu ta quay lại, và Mia nhìn thấy mặt cậu.

“Đó là Thomas King,” cô nói. “Thằng nhóc đang ở chỗ Natasha – Tôi biết nó.”

Nhưng Francisco đã rời khỏi xe, đang di chuyển nhanh hết mức bằng những bước cà nhắc và chiếc ba toong của mình hướng tới chỗ đứa bé.

Không có chỗ đậu xe, Mia nhìn qua kính chắn gió khi người cựu Đại úy Hải quân đột ngột tấn công cháu gái mình, kéo con bé không hề nhẹ nhàng khỏi chiếc bàn và đặt nó xuống đất đằng sau anh. Cô không thể nghe thấy anh đang nói gì, nhưng cô có thể nói rằng đấy không phải là lời chào đón vui vẻ. Cô thấy Thomas nổi giận và quay sang đây về khiêu khích hướng tới Francisco, cô phớt mặc cho rủi ro và để lại chiếc xe ở ngay giữa bãi đậu khi cô nhảy ra và chạy tới chỗ họ.

Cô tới đúng lúc nghe Thomas nói, “Ông giờ một tay vào cô bé đó rồi tôi sẽ rửa đường bằng

mặt ông đẩy.”

Đôi mắt xanh của Alan Francisco trông chết chóc và lạnh lùng khi Mia vừa chạy tới, nhưng bây giờ chúng thay đổi. Điều gì đó thay đổi. “Cậu đang nói gì? Tôi sẽ không *đánh* còn bé.” Giọng anh nghe không tin nổi, như thể một điều như thế không bao giờ xuất hiện trong anh.

“Thế tại sao ông lại gào vào mặt em ấy như thể ông sắp làm vậy?” Thomas King cao gần bằng Francisco, nhưng người cựu lính SEAL hơn cậu ít nhất cũng phải năm mươi pao. Tuy nhiên, thằng nhóc đang đứng thẳng, đôi mắt sẫm hừng hực và nheo lại, đôi môi cứng đờ.

“Tôi không – ”

“Có, ông định làm thế,” Thomas khẳng định. Cậu ta bắt chước anh. “ ‘Cháu làm cái quái gì ở đây? Đứa quái nào cho phép cháu rời khỏi...’. Tôi đã nghĩ ông sắp vụt em ấy – và em ấy *cũng* nghĩ thế.”

Frisco quay lại nhìn Natasha. Con bé đã chạy xuống dưới gầm bàn ăn, và nó nhìn lại anh, đôi mắt mở to. “Tash, cháu không nghĩ...”

Nhưng đứa bé nghĩ thế. Anh có thể nhìn thấy điều đó trong mắt nó, trong cái cách con bé co rúm người. Trời ạ, anh muốn ốm.

Anh cúi xuống cạnh bàn. “Natasha, mẹ đã đánh cháu khi mẹ giận à?” Anh không thể tin Sharon giàu tình cảm lại làm tổn thương một đứa trẻ vô phương phòng vệ, nhưng rượu có thể bày những trò vui ngay cả với những tâm hồn dịu dàng nhất.

Đứa bé lắc đầu. “Mẹ không làm,” nó nói khẽ, “nhưng Dwayne đã đánh một lần và cháu chảy máu môi. Mẹ đã khóc và rồi chúng cháu chuyển đi.”

Chúa phù hộ Sharon đã khôn ngoan như thế. Gã Dwayne cút xuống địa ngục cho rồi, bất kể gã là ai. Loại quái vật nào mà lại đánh đập một đứa bé năm tuổi đầu?

Loại quái vật nào sẽ làm con bé sợ hết vía bằng cách gào vào mặt nó như anh vừa làm?

Frisco nặng nề ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn, liếc nhìn Mia. Đôi mắt cô dịu dàng, như thể cô đọc được tâm trí anh.

“Tash, cậu xin lỗi,” anh nói, xoa đôi mắt lơ mơ đau nhức của mình. “Cậu không định làm cháu sợ.”

“Đây là một kiểu *bạn* của cô sao?” thằng bé hỏi Mia, âm điệu ngụ ý là có lẽ cô nên chọn lựa bạn bè cẩn thận hơn trong tương lai.

“Anh ấy ở căn hộ 2C,” Mia bảo nó. “Người hàng xóm bí ẩn – Đại tá Alan Francisco.” Cô quay sang Frisco. “Đây là Thomas King. Em là học sinh cũ của tôi. Em sống ở căn hộ 1N với chị gái và các con của chị ấy.”

Học sinh cũ? Có nghĩa Mia Summerton là cô giáo. Chết tiệt, nếu anh có giáo viên trông giống cô, có khi anh đã đến trường cấp ba cho rồi.

Lúc này cô đang nhìn anh với sự thận trọng trong ánh mắt, như thể anh là quả bom hẹn giờ, sẵn sàng nổ tung bất cứ lúc nào.

“Đại úy,” Thomas lặp lại. “Chú có hàm cấp bậc chứ?”

“Không, tôi không phải là cảnh sát,” Frisco nói, rời mắt khỏi Mia để liếc nhìn thằng nhóc. “Tôi thuộc Hải quân...” anh khựng lại, rồi lắc đầu, nhắm mắt một chốc. “Tôi *đã từng* thuộc Hải quân.”

Thomas cố ý khoanh tay và nhét hai bàn tay xuống dưới để chắc rằng Frisco biết cậu không chú ý tới đôi tay rung động.

“Chú Đại úy là lính SEAL,” Mia bảo Thomas. “Đó là một nhánh của lực lượng đặc biệt – ”

“Em biết SEAL là gì,” thằng nhóc ngắt lời. Cậu lướt đôi mắt soi mói hoài nghi qua Frisco. “Một trong những quái vật kinh dị đó đã cưới sống và đâm thuyền cao su của họ vào khu đá phía dưới một khách sạn ở Coronado. *Chú đã từng làm thế chưa?*”

Mia cũng đang nhìn anh. Cô thật xinh đẹp, chết tiệt. Và mỗi lần cô nhìn anh, mỗi lần mắt họ

gặp nhau, Frisco đều cảm thấy cái tát rất mạnh của sự hấp dẫn giới tính giữa họ. Thật là buồn cười. Ngoại trừ khuôn mặt người mẫu đẹp kỳ lạ và cơ thể gọn gàng, khỏe khoắn, mọi thứ về người phụ nữ này đều khiến anh tức tối. Anh không muốn một người hàng xóm thốc mách chỗ mũi vào cuộc đời anh. Anh không cần một người hàng hái giúp đỡ nhào trước mặt anh và nhắc nhở anh liên tục về những hạn chế của mình. Anh không có hứng với một kiểu cô nàng hàng xóm tươi tắn, cực kỳ hào hứng, trồng hoa, phản đối quân đội, không bị dọa dẫm.

Nhưng mỗi lần nhìn đôi mắt nâu lục của cô, anh lại cảm thấy sự hấp dẫn thể xác dâng tràn không thể phủ nhận. Về mặt ý thức, có thể là anh không muốn gì hơn là tránh khỏi cô, nhưng về mặt thể xác... Ha, cơ thể anh có vẻ có vấn đề khác. Một cái trong đó bao gồm hình ảnh ánh trắng mờ mờ trên làn da nâu sáng mượt mà, mái tóc sẫm dài kéo qua mặt anh, qua ngực anh và xuống bên dưới.

Frisco ráng cười, tự hỏi liệu lúc này cô có thể đọc tâm trí anh không. Anh không rời mắt khỏi cô, thậm chí khi trả lời câu hỏi của Thomas. “Nó được gọi là đá chuyển tải,” anh nói, “và, phải. Chú đã làm thế trong thời gian đào tạo.”

Cô không đỏ mặt. Cô không rời mắt khỏi anh. Cô chỉ điềm tĩnh nhìn lại anh, một chân mày hơi nhướn. Frisco có cảm giác rằng cô thật sự biết chính xác anh đang nghĩ gì. *Điên rồ*. Tối qua cô không nói hẳn những lời đó, nhưng chúng dội lại trong đầu anh rõ rệt như thể cô đã nói.

Thế cũng tốt. Anh đang có phản ứng tình dục nguyên sơ với cô, nhưng cô không phải là loại người đơn giản. Anh không thể tưởng tượng cô leo lên giường anh và rồi chia tay trước bình minh, không nói một lời, chỉ chia sẻ khoái lạc tuyệt vời. Không, một khi cô lên giường anh, cô sẽ không bao giờ đi. Cô sẽ viết chữ “bạn gái” lên mình, và đó là điều cuối cùng anh cần. Cô sẽ làm đầy căn hộ của anh với hoa từ vườn của cô, trò chuyện không ngừng và viết những mẫu giấy nhắn với hình mặt cười. Cô sẽ đòi hỏi những nụ hôn dịu dàng, phòng tắm sạch sẽ, những tâm sự thành thực và sự quan tâm thật lòng trong cuộc sống của cô.

Làm sao anh có thể bắt đầu quan tâm đến cuộc sống *của cô*, khi mà anh thậm chí không thể tập hợp được sự hăng hái nhỏ nhất với cuộc sống của chính mình?

Nhưng anh đang đi xa vấn đề rồi. Anh đang cho rằng trước tiên anh không có rắc rối gì để đưa cô lên giường. Năm năm trước thì đúng, nhưng giờ đây anh không còn là một chiến lợi phẩm nữa. Không đời nào một cô gái như Mia lại muốn đèo bồng với một gã thậm chí đi lại còn khó khăn.

Điên rồ. Frisco nhìn ra mặt biển xanh tím tấp, cảm thấy đôi mắt mình cháy bỏng từ cái nhìn trùng trùng giận dữ.

“Một lính SEAL sẽ làm gì với một đứa trẻ không biết bơi?” Thomas hỏi. Hầu hết cơn giận dữ đã đi khỏi ánh mắt cậu, để lại đằng sau sự giễu cợt và thận trọng có vẻ già dặn khiến cậu trông như nhiều tuổi hơn. Cậu ta có những vết sẹo trên mặt, một cái cắt đôi một bên mày, một cái khác trên gò má cao, kiên quyết. Cái đó, kết hợp với sự thật rằng mũi cậu đã bị vỡ hơn một lần, khiến cho cậu mang vẻ trần mạc, góp phần xóa thêm sự trẻ nít nơi cậu. Nhưng ngoại trừ vài từ lóng thêm vào, Thomas không nói ngôn ngữ đường phố. Cậu ta không có sự phân biệt dễ thấy của loại nào, và Frisco tự hỏi không biết cậu ta đã luyện tập khó khăn ra sao để xóa đi sự ràng buộc cá biệt với quá khứ và cha mẹ như cậu ta đã có.

“Natasha là cháu của đại úy,” Mia giải thích. “Cô bé sẽ ở với anh ấy trong vài tuần. Cô bé vừa đến hôm nay.”

“Từ Sao hỏa, đúng không?” Thomas nhìn xuống dưới bàn và nhìn mặt với Natasha.

Cô bé khúc khích. “Thomas nghĩ cháu đến từ Sao hỏa bởi vì cháu không biết nước đó là gì.” Natasha trượt bằng bụng khỏi gầm bàn. Cát vương trên quần áo con bé, và Frisco nhận ra con bé bị ướt.

“Cô bé đến từ Sao hỏa là người duy nhất anh có thể nghĩ rằng chưa từng nhìn thấy biển trước đây,” Thomas nói. “Em ấy thậm chí còn không biết là trẻ con không nên xuống nước một mình.”

Mia nhìn thấy vô số cảm xúc trên gương mặt Alan Francisco. Hôm nay cò cứu hộ ở ngoài, dấu

hiệu của sóng ngược mạnh và dòng chảy nguy hiểm. Cô thấy anh nhìn Thomas và xác nhận sự thực rằng quần jean của thằng nhóc bị ướt tới gối.

“Cậu đã đi theo con bé,” anh nói, giọng trầm của anh lúc này còn khó nhận biết hơn.

Thomas hờ hững. “Cháu cũng có một đứa cháu năm tuổi.”

Francisco kéo mình dậy bằng cây ba toong một cách đau đớn. Anh giơ tay cho Thomas. “Cảm ơn, anh bạn. Chú xin lỗi về chuyện lúc nãy. Chú... còn quá mới với vấn đề trẻ con.”

Mia ghen thở. Cô biết Thomas quá rõ, và nếu cậu quyết định rằng Alan Francisco là kẻ thù, cậu sẽ không đời nào bắt tay anh.

Nhưng Thomas chỉ do dự một thoáng trước khi nắm lấy tay người đàn ông lớn hơn.

Một lần nữa, một cơn lốc xúc cảm nhá qua đôi mắt Francisco, và một lần nữa anh cố gắng ẩn giấu tất cả. Nhẹ nhõm. Hàm ơn. Nỗi buồn. Luôn luôn có nỗi buồn và luôn luôn có hổ thẹn. Nhưng tất cả chúng đều đi thâm chí còn trước khi chúng đến. Khi Alan Francisco cố gắng ẩn giấu cảm xúc của mình, anh thành công, nhét chúng gọn gàng vào phía sau sự giận dữ không ngừng sôi sục trong anh.

Anh đã dùng sự giận dữ để ẩn giấu mọi thứ rất tốt – mọi thứ ngoại trừ sự hấp dẫn tình dục bảy-ngàn-độ-hạt-nhân anh cảm thấy nơi cô. Cái đó anh đặt nổi hoàn toàn với đèn neon và biển quảng cáo một-triệu-đô-mỗi-phút.

Khuây khoả làm sao, đêm qua khi anh nói về chuyện muốn cô chia sẻ giường với anh, cô đã nghĩ đơn giản là anh muốn làm cô sợ.

Cô sai cực kỳ. Cái cách anh nhìn cô chỉ vài phút trước gần như thổi chân mày cô nhướng lên.

Và điều *thật sự* ngu ngốc là ý nghĩ có mối quan hệ thể xác với người đàn ông này không khiến cô chạy vào căn hộ của mình với cái chốt cửa nặng nề mà cô đã gắn trên cửa. Cô không thể tìm ra tại sao. Đại úy Alan Francisco là một phiên bản đời thật của G.I.Joe, anh chắc chắn là một người sô-vanh, anh uống quá nhiều đến nỗi trông anh như quý giữa trưa một ngày làm việc và anh mang một mảnh võ đường như thường trực trên vai. Vậy mà với lý do kỳ quái nào đó, Mia chẳng chút khó khăn khi tưởng tượng cô kéo anh vào phòng ngủ của mình và cùng nhau tan chảy trên giường cô.

Khuôn mặt đẹp trai, đường nét thô nhám và thân thể vạm vỡ cứng chắc hấp dẫn của anh chả có nghĩa lý gì. À, ừ thì, được rồi, cô không hoàn toàn chân thật với mình. Ít nhất *hơi* có chút gì đó. Đây là sự thật – sự thật rằng anh chàng trông như thể có từng khúc cơ rõ rệt chẳng có điều gì khiến cô chú ý. Và chú ý, chú ý và chú ý.

Nhưng cho dù cô cố gắng, biểu hiện dịu dàng trong đôi mắt khi anh trò chuyện với Natasha và nỗ lực vui đùa khiến anh đau đớn khi anh mỉm cười với đứa bé làm cho cô không thể chối từ. Cô là người say mê lòng tốt, và cô cho rằng bên dưới lớp vỏ cứng ngoài đầy giận dữ chua cay, và bất chấp lời lẽ thô lỗ và thái độ cộc cằn đôi khi anh sử dụng, ẩn núp một tâm hồn ân cần nhất.

“Đây là thỏa thuận về bãi biển,” Alan Francisco nói với cháu mình. “Cháu không bao giờ được xuống đây mà không có người lớn đi kèm, không bao giờ xuống nước một mình.”

“Thomas đã nói thế,” Tasha bảo anh. “Anh ấy bảo cháu có thể chết đuối.”

“Thomas đúng.” Francisco nói với con bé.

“Chết đuối là gì ạ?”

“Chết đuối,” anh chỉnh lời nó. “Cháu đã bao giờ thử thở dưới nước chưa?”

Tash lắc đầu, và những lọn tóc đỏ lắc lư.

“Ày, đừng có thử. Con người không thể thở dưới nước được. Chỉ cá mới có thể. Và như cậu thấy trông cháu không giống một con cá đâu.”

Cô bé khúc khích, nhưng vẫn kiên trì. “Chết đuối là sao ạ?”

Mia khoanh tay, tự hỏi liệu Francisco có lảng sang chủ đề khác lần nữa, hay anh sẽ tiếp tục và nói chuyện về cái chết với Natasha.

“À,” anh nói chậm rãi. “nếu ai đó xuống nước mà họ không biết bơi, hoặc họ bị thương, hoặc sóng quá cao, khi đó nước có thể cao quá đầu họ. Rồi họ không thở được. Bình thường thì nước cao quá đầu cũng chẳng xá gì. Cháu có thể nhịn thở. Và rồi cháu sẽ bơi lên mặt nước, ló mũi và miệng ra rồi hít thở khí trời. Nhưng như cậu nói, có thể người này không biết bơi, hoặc có thể chân họ bị chuột rút, hoặc dòng nước quá dữ dội làm cho họ không thể hít không khí. Và nếu không có không khí để thở... ừm, họ sẽ chết. Họ chết đuối. Người ta cần hít thở khí trời để sống.”

Natasha nhìn chăm chăm không chớp mắt vào cậu mình, đầu cô bé khẽ nghiêng sang một bên. “Cháu không biết bơi,” cuối cùng cô bé nói.

“Và cậu sẽ dạy cháu,” Francisco nói không do dự. “Mọi người nên biết bơi. Nhưng kể cả khi cháu *biết* bơi, cháu vẫn sẽ không bơi một mình. Nếu cháu *bị* đau, cháu đã có một người bạn sẽ cứu cháu khỏi chết đuối. Thậm chí trong lực lượng SEAL bọn cậu cũng không bơi một mình. Bọn cậu có một thứ gọi là bạn cùng bơi – một người bạn trông chừng cho cháu, và cháu cũng trông chừng cho người đó. Cháu và cậu, Tash, trong vài tuần tới, chúng ta sẽ là bạn cùng bơi, được không?”

“Em sắp đi, cô S. Em không muốn đi làm trễ.”

Mia quay sang Thomas, vui mừng vì cậu đã phá vỡ trạng thái mơ màng của cô. Cô đang đứng như một kẻ khờ, đăm đăm nhìn Alan Francisco, bị mê hoặc bởi cuộc chuyện trò của anh với đứa cháu. “Cẩn thận,” cô bảo cậu.

“Em biết.”

Natasha cúi người trên cát và bắt đầu đẩy một cái que kem cũ xung quanh như thể nó là một chiếc ô tô. Thomas nghiêng người và nghịch tóc con bé. “Gặp em sau nhé, cô bé Sao hỏa.” Cậu gật đầu với Francisco. “Đại úy.”

Người lính SEAL kéo mình dậy khỏi chiếc ghế dài. “Gọi chú là Frisco. Và cảm ơn lần nữa, anh bạn.”

Thomas gật đầu cái nữa rồi đi.

“Cậu ấy làm việc bán thời gian như một bảo vệ ở trường đại học,” Mia bảo Francisco. “Nhờ vậy cậu ấy có thể học dự thính các khóa đại học vào thời gian rảnh – điều vốn không tồn tại vì cậu ấy cũng làm việc cả ngày như một thợ làm vườn phụ ở Coronado.”

Anh lại đang nhìn cô, lần này đôi mắt xanh thép của anh không thể đọc được. Anh không bảo cô có thể gọi anh là Frisco. Có lẽ đó là vấn đề của đàn ông. Có lẽ lính SEAL không cho phép phụ nữ gọi họ bằng biệt danh. Hoặc có lẽ vì lý do cá nhân hơn thế. Có lẽ Alan Francisco không muốn cô là bạn. Anh đã ngụ ý quá rõ hời hợt qua.

Mia nhìn lại xe mình, vẫn đang nằm giữa bãi đậu xe. “À,” cô nói, cảm thấy lúng túng lạ lùng. Cô chẳng có vấn đề gì trong việc giữ mình với người đàn ông này khi anh quá dữ dội hay hành động thô lỗ. Nhưng khi anh đơn giản nhìn cô chòng chọc như thế này, không chút biểu cảm nào ngoài đường nét lơ mơ của nỗi giận dữ thường trực trên mặt anh, cô lại cảm thấy mất thăng bằng và không thoải mái, như một cô gái còn đi học trước đám đông không thích thú. “Tôi mừng là chúng ta đã tìm thấy – *anh* đã tìm thấy Natasha...” Cô liếc nhìn chiếc xe lần nữa, nhằm thoát khỏi cái nhìn chăm chú của anh hơn là để đảm bảo rằng nó vẫn ở đó. “Tôi cho anh quá giang về nhà nhé?”

Frisco lắc đầu. “Không, cảm ơn.”

“Tôi có thể chỉnh lại ghế, để xem tôi có thể làm nó dễ chịu hơn cho anh – ”

“Không, chúng tôi sẽ đi mua sắm.”

“Nhưng Natasha ướt hết rồi.”

“Con bé sẽ khô. Ngoài ra, tôi có thể luyện tập.”

Luyện tập? Anh đùa chẳng? “Điều anh có thể làm là một hai tuần cho chân nghỉ, ở trên giường.”

Và thế là, anh dường như sống động, miệng anh nhả lại trong nụ cười nửa miệng mỉa mai. Đôi mắt anh lập lòe bởi sức nóng và anh hạ giọng, cúi xuống nói vào tai cô. “Cô đang tình nguyện giữ tôi ở đó hả? Tôi biết sớm muộn gì cô cũng đổi ý.”

Anh biết cô không có ý đó. Anh chỉ nói thế để khiến cô bối rối và chọc tức cô. Mia không cho phép mình để anh biết rằng lời anh nói chọc tức cô ra sao. Thay vì vậy, cô bước lại gần hơn, ngược nhìn anh, đặt cái nhìn nấn ná lên miệng anh trước khi gặp mắt anh, cố ý cho anh bắn khoăn, và bắt anh lúng túng trước lúc cô giáng đòn tấn công của mình.

Nhưng cô không giáng được gì cả khi cô nhìn vào mắt anh. Nụ cười hiểu biết của anh nhạt dần, chỉ để lại sức nóng phía sau. Nó khuếch đại, nhân lên nhiều lần, tăng theo hàm số mũ khi ánh mắt họ khóa vào nhau, đốt cháy cô tới tận tâm hồn. Cô biết rằng anh có thể trông thấy nhiều hơn là nỗi khao khát của anh phản chiếu trong đôi mắt cô, và cô biết không chút hồ nghi rằng cô đã đi quá xa. Ngọn lửa đang cháy bùng giữa họ không chỉ là của anh.

Mặt trời đang phủ xuống họ và miệng cô khô khốc. Cô ráng nuốt xuống, ráng làm ẩm đôi môi khô nẻ, ráng đi khỏi. Nhưng cô không thể chuyển động.

Anh chậm rãi với tay ra. Cô thấy nó đang tới – anh sẽ chạm vào cô, kéo cô sát lại gần những bắp cơ cứng chắc nơi ngực anh và bao phủ miệng cô bằng miệng anh trong nụ hôn cháy bỏng, làm tan chảy hạt nhân và khiến con tim ngừng đập.

Nhưng anh chỉ chạm khẽ vào cô, lần theo con đường của một giọt mồ hôi đã vạch xuống từ tai cô, kéo xuống cổ, chạy qua xương cổ trước khi biến mất dưới làn áo. Anh chạm vào cô dịu dàng, chỉ với một ngón tay, nhưng theo nhiều cách nó còn gợi cảm hơn, khuấy động hơn một nụ hôn rất nhiều.

Thế giới tưởng như quay tròn và Mia gần như với tới anh. Nhưng sự minh mẫn trở về, ơn Chúa, và cô lùi lại.

“Khi tôi đổi ý,” cô nói, giọng cô chỉ lớn hơn một tiếng thầm thì. “đó sẽ là một ngày tháng bảy lạnh lẽo.”

Cô nhắc đôi chân đang run rẩy thực sự – *run rẩy* – và hướng tới chỗ chiếc xe. Anh không đi theo, nhưng khi cô vào trong xe và lái đi, cô có thể thấy anh qua tấm gương hậu, vẫn đang nhìn cô.

Cô có thuyết phục được anh không? Khó tin lắm. Thậm chí cô không chắc đã thuyết phục được mình nữa là.

Chương 5

“Xong rồi, Tash,” Frisco kêu xuống từ đầu cầu thang tầng hai nơi anh cuối cùng đã hoàn thành việc buộc dây cái khung bên rào chắn. “Sẵn sàng chạy thử chưa?”

Con bé gật đầu, và anh để tay quay ra ngoài rồi hạ dây thừng xuống chỗ bé.

Ý tưởng đến với anh khi họ đi mua sắm. Anh sẽ không thể nào mang những túi đồ ăn đã mua lên đến tầng hai. Và Tasha, cố gắng hết sức như con bé có thể khi không chạy lung tung, cũng không thể mang tất cả đồ ăn họ cần lên những bậc thang cao. Con bé lo được một hay hai túi đồ nhẹ, nhưng chắc chắn không hơn.

Nhưng Frisco đã từng là một chuyên gia về chiến tranh bất quy tắc suốt mười năm qua. Anh có thể nghĩ ra những giải pháp sáng tạo thay thế trong bất cứ tình huống nào – gồm cả cái này. Dĩ nhiên, đây không phải là chiến tranh, điều đó khiến nó dễ dàng hơn. Bất kể anh làm gì, anh sẽ không phải thực hiện nó dưới làn mưa đạn của quân địch.

Không mất nhiều thời gian để anh nghĩ ra giải pháp. Anh và Tasha đã dùng chân ở cửa hàng phụ kiện xây dựng địa phương và mua mớ thiết bị cho hệ thống ròng rọc dây chèo. Frisco có thể dễ dàng chỉ cần dùng dây chèo để kéo đồ lên tầng hai, nhưng với tay quay và vài ròng rọc, Natasha cũng có thể sử dụng nó.

Những túi nhựa chứa đầy đồ họ đã mua đang nằm trên sân, ngay dưới sợi dây anh đã gắn móc.

“Móc dây vào một túi,” Frisco vừa bảo đứa cháu, vừa cúi người qua thanh chắn. “Ngay ở quai ấy – đúng rồi.”

Mia Summerton đang nhìn anh.

Cô đã nhận thức cao độ sự hiện diện của anh ngay từ khoảnh khắc anh và Tash trèo khỏi xe tắc xi với đồng đồ của họ. Cô lại đang ở trong vườn, làm những việc Chúa biết là gì và nhìn anh từ khóe mắt.

Cô đã nhìn khi anh chuyển thực phẩm đông lạnh vào chiếc ba lô đeo vai anh đã mua và mang chúng vào trong. Cô đã nhìn khi anh làm điều tương tự với mấy món phụ kiện xây dựng và đặt chúng ra đầu cầu thang tầng hai. Cô đã nhìn khi anh vụng về cúi người ngồi xuống bậc thang với bộ dụng cụ của mình và bắt đầu làm việc.

Cô đã nhìn, nhưng cô cẩn thận không để anh bắt gặp cô đang nhìn.

Chẳng ích gì, anh cảm thấy ánh mắt cô dõi theo mình. Và anh gần như có thể ngửi thấy sự chú ý của cô.

Trời ạ, bất cứ điều gì họ đã trải qua trên bãi biển... Anh lắc đầu ngơ vực. Cho dù nó là gì, anh muốn nhiều hơn. Toàn vẹn hơn nhiều. Cô đã nhìn anh, và anh đã bị cuốn vào cơn lốc của sự hấp dẫn thể xác. Anh đã không thể chống lại việc chạm vào cô, không thể dừng nghĩ về chuyện chính xác thì giọt mồ hôi đó đã đi đến đâu sau khi biến mất dưới làn áo. Không mất nhiều trí tưởng tượng để hình dung ra nó đang du ngoạn chậm rãi giữa bầu ngực cô, xuống đến bờ dốc nơi chiếc rốn mềm mại của cô.

Anh muốn lặn theo nó.

Thế là đủ để khiến anh tự hỏi liệu anh có thực lòng xem thường những mẫu giấy có hình mặt cười hay không.

Nhưng anh đã thấy cơn sốc trong đôi mắt Mia. Cô không trông đợi sự lôi cuốn đã dâng tràn giữa họ. Cô không muốn điều đó, không muốn anh. Chắc chắn không phải là quan hệ điên cuồng một đêm, và *dứt khoát* không phải là một quan hệ lâu dài. Chả có gì ngạc nhiên.

“Cháu không làm được,” Natasha gọi với lên, vẻ mặt con bé nhăn nhó vì lo lắng.

Mia đã giữ mình từ khi họ về đến nhà. Đề nghị giúp đỡ của cô đã vắng bóng một cách đáng chú ý. Nhưng lúc này cô đứng lên, dường như không thể bỏ qua sự lo âu trong giọng Tasha.

“Cô sẽ giúp cháu nhé, Natasha?” Cô nói với đứa nhỏ. Thậm chí cô không liếc nhìn Frisco.

Frisco lau mồ hôi trên mặt khi anh nhìn Tasha bước lùi lại và Mia gắn cái móc vào quai túi nhựa. Trong bóng râm nhiệt độ cũng gần đạt chín mươi (°F), nhưng khi Mia cuối cùng ngược lên nhìn anh, có sự lạnh giá rõ ràng trong không khí.

Cô đang cố gắng một cách đáng ghét nhất để hành xử như thể cô không quan tâm đến anh một chút xíu nào. Thế mà cô lại dành cả một tiếng rưỡi để nhìn anh. Tại sao?

Có lẽ bất cứ điều gì luôn luôn kéo ánh mắt anh tới chỗ cô, bất cứ điều gì đã khiến anh đập búa phải ngón tay nhiều lần hơn anh có thể tính, bất cứ điều gì khiến mỗi thớ cơ trên thân thể anh căng lại đề phòng khi anh nghĩ về cô, bất cứ điều gì là thứ xúc cảm không thể kiểm soát này – có lẽ cô cũng cảm thấy nó.

Nó là ham muốn và khao khát, gấp lên cả ngàn lần, biến đổi thành thứ gì đó mạnh mẽ hơn nhiều.

Anh không muốn cô. Anh không muốn rắc rối, không muốn phức tạp, không muốn tai họa. Thế nhưng, cùng lúc đó, anh muốn cô đến tuyệt vọng. Anh muốn cô nhiều hơn bất kỳ người phụ nữ nào anh từng muốn trước đây.

Nếu anh là loại người sợ sệt, anh sẽ kinh hãi mất.

“Tốt hơn cô cháu mình nên lùi lại,” Mia nhắc Tasha khi Frisco bắt đầu quay tay quay.

Cái túi được kéo lên khá dễ dàng, căng phồng và méo mó bởi trọng lượng nó mang. Nhưng rồi, như thể một đoạn phim quay chậm, đáy chiếc túi nhựa tách ra, và những thứ bên trong rơi xuống nền sân.

Frisco chửi thề lớn tiếng khi sáu chai bia vỡ tan thành nhiều mảnh nhỏ màu nâu, bia trộn lẫn không hề ngon lành với nước việt quất từ bình chứa nửa ga-lông đã vỡ, bốn trái cà chua bẹp dẹt và một quả lê sẽ chẳng bao giờ thấy ánh sáng ban ngày nữa. Ô bánh mỳ Ý cũng nằm trong cái túi đó, ơn trời, nảy lên và sạch sẽ sau thảm họa.

Mia nhìn đồng hồ nát, rồi ngược nhìn Alan Francisco. Anh đã ngừng bài nguyên rửa của mình và lặng lẽ đứng dậy, miệng anh căng lại và đôi mắt tràn ngập nỗi thất vọng xa hơn nhiều so với tình huống này.

Nhưng cô biết anh đang nhìn nhiều hơn là một đồng hồ bừa bộn trên mặt sân khi anh trông qua thanh chắn. Cô biết anh đang nhìn cuộc đời mình, tan vỡ hoàn toàn như những chai bia đó.

Tuy nhiên anh hít một hơi, và ép mình nở một nụ cười trước đôi mắt đang mở lớn của Natasha.

“Chúng ta đi đúng đường rồi,” anh nói, hạ thấp dây thừng xuống lần nữa. “Dứt khoát là chúng ta sắp thành công to.” Sử dụng cây ba toong, anh bắt đầu đi xuống cầu thang. “Chúng ta sẽ thử dùng hai túi nhé? Hoặc là túi giấy trong một túi nhựa?”

“Túi vải thì sao?” Mia gợi ý.

“Tránh ra đi, Tash – thủy tinh vỡ đấy,” Alan cảnh báo. “Ừ, túi vải được đấy, nhưng tôi không có.”

Alan, Mia nghĩ. Khi nào thì anh trở thành Alan thay vì Francisco? Đó là khi anh nhìn cháu gái mình và ráng mỉm cười bất chấp nỗi đau, hay từ trước đó, ở bãi đậu xe bãi biển, khi anh gần như đốt cháy Mia chỉ với một cái nhìn?

Mia chạy lên cầu thang ngang qua anh, đột nhiên nhận thức rõ ràng về việc anh đã cởi áo sơ mi gần một giờ trước. Làn da rám nắng trơn láng và cơ bắp cứng chắc của anh thật khó mà lờ đi được kể cả với khoảng cách xa. Khi đến gần Mia không thể không nhìn chăm chú.

Anh chỉ đang bận đồ tắm sáng màu rộng lưng thùng, và nó nằm dưới cái hông hẹp của anh. Bụng anh như những bó cơ đóng ván, và da anh lấp lánh mồ hôi. Hình xăm trên bắp tay kia là một loài rắn biển, không phải nàng tiên cá như cô nghĩ lúc đầu.

“Tôi có vài chiếc túi,” Mia gọi ra khi chạy thoát vào căn hộ mát mẻ của mình, dừng lại một lát để hít một hơi thở sâu, run rẩy. Điều gì ở người đàn ông này khiến trái tim cô đập nhanh gấp đôi thế? Anh hấp dẫn; cô không thể phủ nhận. Và từ anh phát tiết ra sự dữ dội, một bản năng giới tính ít thuần phục luôn luôn quấy rầy cô. Nhưng sao nào? Anh gọi cảm. Anh tuyệt đẹp. Anh đang làm việc khó khăn để vượt qua hàng đống vấn đề nghiêm trọng, khiến anh có vẻ bị kích và lôi cuốn. Nhưng những thứ này không phải là tiêu chuẩn cô thường sử dụng để quyết định có hay không dính vào quan hệ tình dục với một người đàn ông.

Sự thật là cô sẽ *không* ngủ với anh, cô kiên quyết tự nhủ. Dứt khoát khó có thể. Cô đảo mắt bực bội. Dứt khoát *khó có thể*...?

Hắn là trăng tròn đã khiến cô cảm thấy thế này. Hay – như mẹ cô sẽ nói – có lẽ các hành tinh trong lá số của cô đã biến dạng thành vài hình thể lạ, khiến cô cảm thấy bồn chồn và hấp tấp. Hoặc có lẽ khi gần ba mươi, cơ thể cô đang thay đổi, giải phóng ra các hóc-môn với số lượng mà cô không thể bỏ qua nữa.

Bất kể lý do là gì – huyền bí hay khoa học – sự thật vẫn là cô sẽ *không* quan hệ với một người lạ. Bất kể điều gì xảy ra giữa họ, nó cũng sẽ không xảy ra cho tới khi cô có cơ hội để biết về anh chàng này. Và một khi cô biết anh ta với bộ sưu tập đồ sộ những vấn đề cả về thể chất và tâm lý của anh, cô có cảm giác là việc tránh xa anh sẽ không quá khó.

Cô lấy túi vải từ tủ chứa đồ và mang nó ra ngoài. Alan đang cúi mình một cách lóng ngóng trên mặt sân, ráng dọn sạch đồng đồ vỡ.

“Alan, chờ chút. Đừng cầm thủy tinh vỡ,” cô gọi xuống. “Tôi có gắng tay làm việc và xẻng anh có thể dùng để dọn chúng.” Cô không dám đề nghị làm việc đó cho anh. Cô biết anh sẽ từ chối. “Tôi sẽ lấy chúng. Bắt lấy này.”

Cô ném mấy cái túi qua rào chắn, và anh bắt nó với một chút xiu nỗ lực khi cô quay vào trong.

Frisco nhìn mẫu hình in bên ngoài cái túi Mia đã ném và tròn mắt. Dĩ nhiên là thứ gì đó về chính trị. Lắc lư đầu, anh ngồi trên cỏ và bắt đầu chuyển những món hàng chưa bị phá hỏng vào trong chiếc túi vải.

“ ‘Không tốt đẹp sao nếu chúng ta có đủ công quỹ cho giáo dục, và chính phủ phải giữ doanh thu bán bánh để mua máy bay ném bom?’ ” anh đọc lời dẫn từ chiếc túi khi Mia xuống cầu thang.

Cô đang cầm một cái túi rác nylon, một đôi găng tay và cái gì đó trông rất đáng nghi là xẻng xúc cho chó. Cô tặng cho anh một nụ cười vờ vĩnh. “Ờ,” cô nói. “Tôi đã nghĩ là anh sẽ thích nó.”

“Tôi sẽ sung sướng tham gia một cuộc tranh luận dài dòng thực tế về sự thiếu hiểu biết về quân đội của hầu hết người dân vào lúc nào đấy,” anh bảo cô. “Nhưng ngay lúc này tôi không có tâm trạng.”

“Thế còn nếu tôi giả vờ là vừa rời anh không gọi tôi là thiếu hiểu biết, và *anh* giả vờ là tôi không nghĩ anh là một kiểu quân nhân chuyên nghiệp cứng nhắc, quân phiệt và làm lý như đá?” cô nói hết sức ngọt ngào.

Frisco bật cười. Đó là tiếng cười thật sự, đau cả bụng, và anh không thể nhớ lần cuối cùng anh cười như thế. Anh vẫn cười khi anh ngược nhìn cô. “Nghe ổn đấy,” anh nói. “Và ai biết được – có lẽ cả hai chúng ta đều sai.”

Mia cười lại với anh, nhưng nó ngập ngừng thận trọng.

“Tôi vẫn chưa cảm ơn cô đã giúp tôi sáng nay,” anh nói. “Tôi xin lỗi nếu tôi đã...”

Mia chăm chăm nhìn anh, chờ anh kết thúc câu nói. Không thân thiện? Lo lắng? Khó chịu? Giận dữ? Không thích đáng? Lời lẽ quá gợi tình? cô tự hỏi chính xác anh sẽ xin lỗi vì điều gì.

“Thô lỗ,” cuối cùng anh nói. Anh liếc Natasha. Cô bé đang nằm ngửa dưới bóng cây cọ, chăm chú nhìn bầu trời qua những ngón tay xò rộng và tán lá, hát ngêu ngao những lời ca ngẫu hứng khó kiêu. “Tôi đang rối trí,” anh thừa nhận với một nụ cười nhản nhó khác. “Tôi không biết một điều nhỏ nhất về việc chăm sóc trẻ con, và...” anh nhún vai. “Thậm chí nếu tôi biết chẳng nữa, thời gian này tôi không ở trong tình trạng tâm lý phù hợp, chắc cô biết?”

“Anh đang làm rất tốt.”

Cái nhìn anh bắn cho cô truyền tải cả sự thích thú và nỗi hoài nghi. “Con bé mới được tôi trông nom chưa đầy ba mươi phút mà tôi đã để lạc nó.” Anh thay đổi tư thế, ráng để thoải mái hơn, khẽ nhăn vì cơn đau nơi chân. “Trong lúc chúng tôi đi về nhà, tôi đã nói chuyện với con bé để đặt ra vài quy tắc – những cái cơ bản, như là con bé phải cho tôi hay nếu nó ra khỏi căn hộ, và nó phải chơi trong sân. Con bé nhìn tôi như thể tôi đang nói tiếng Pháp ấy.” Anh dừng lại, liếc nhìn đứa trẻ lần nữa. “Theo như tôi có thể nói, Sharon rõ ràng là không có quy tắc gì. Chị ấy để nó đi nơi nào nó thích, lúc nào nó thích. Tôi không chắc con bé có ngấm được tí gì không.”

Anh kéo mình dậy bằng cây gậy, và mang một chiếc túi vải đầy chặt tới chỗ cái móc và sợi dây, bước ngang qua đồng thủy tinh vỡ lộn xộn, giầy các tông sũng nước và món bia-việt quất.

“Anh phải cho cô bé thời gian, Alan,” Mia nói. “Anh phải nhớ rằng sống ở đây không có mẹ xung quanh là điều mới mẻ và lạ lẫm với cô bé cũng như với anh.”

Anh quay lại nhìn cô khi anh gắn cái móc vào tay cầm túi vải. “Cô biết không,” anh nói, “hầu hết mọi người không gọi tôi là Alan. Tôi là Frisco. Tôi đã là Frisco trong nhiều năm.” Anh bắt đầu lên gác. “Sharon – chị tôi – gọi tôi là Alan, nhưng tất cả những người khác đều gọi tôi là Frisco, từ bạn cùng bơi của tôi cho tới CO – ”

Frisco nhìn xuống Mia. Cô đang đứng trên sân, ngắm nhìn anh và lần này không giấu giếm. Bộ đồ làm vườn của cô hầu như cũng nhem nhuốc như của anh, và vài sợi tóc dài, sẫm của cô đã thoát khỏi cái búi đuôi ngựa. Tại sao anh cảm thấy như một kẻ sùng mồi hôi bị loại ra từ địa ngục, trong khi cô lại xoay sở trông xinh đẹp không thể tin được?

“CO?” cô lặp lại.

“Sĩ quan Chỉ huy (*nguyên văn là Commanding Officer*),” anh giải thích, trong lúc quay tay quay. Cái túi đi lên, và lần này lên thẳng tầng hai.

Mia vỗ tay tán thưởng và Natasha chạy tới tán dương bằng cách lóng ngóng lăn tròn vài vòng trên cỏ.

Frisco với tay qua rào chắn và kéo cái túi đặt lên sàn cạnh anh.

“Hạ dây xuống. Tôi sẽ treo cái tiếp theo,” Mia nói.

Nó dễ dàng đi lên.

“Nào, Tash. Tới chỗ thang và giúp cậu cất mấy dụng cụ này,” Frisco gọi xuống, và cô bé leo lên cầu thang. Anh quay qua nhìn xuống Mia. “Tôi sẽ xuống dọn đồng lộn xộn ấy trong một phút nữa.”

“Alan, anh biết đấy, tôi không có việc gì phải làm bây giờ và tôi có thể - ”

“Frisco,” anh ngắt lời cô. “Không phải Alan. Và *tôi* sẽ dọn, không phải cô.”

“Anh có phiền không nếu tôi gọi anh là Alan? Ý tôi là, dù sao đó là *tên anh* - ”

“Có, tôi có phiền. Đó không phải tên tôi. Frisco là tên tôi. Tôi đã trở thành Frisco khi tôi gia nhập lực lượng SEAL.” Giọng anh trở nên nhẹ hơn. “Alan không là ai hết.”

Frisco thức giấc vì tiếng la ón lạnh.

Anh lăn khỏi giường, xuống sàn, với tay kiểm vũ khí, thậm chí trước khi anh tỉnh hẳn. Nhưng anh không giấu khẩu súng dưới gối hoặc dưới mép giường – anh đã khóa tất cả chúng trong một chiếc hòm đặt ở buồng chứa đồ. Anh không ở giữa rừng già hay trong một nhiệm vụ nguy hiểm, chợp mắt giữa hai trận đánh. Anh đang ở trong phòng mình, tại San Felipe, California, và âm thanh đã khiến anh rời khỏi giường là dây thanh quản rất mạnh của đứa cháu năm tuổi của anh, lẽ ra đã phải ngủ ngon trên trường kỷ trong phòng khách rồi.

Frisco trượt chân tới tường và bật đèn. Với lấy cây gậy của mình, anh mở cửa phòng ngủ và

loạng choạng trên hành lang dẫn vào phòng khách.

Anh có thể thấy Natasha trong ánh sáng mờ mờ tỏa xuống từ phòng ngủ qua hành lang. Con bé đang khóc, ngồi dậy trong mớ chăn lộn xộn trên trường kỷ, mồ hôi làm tóc bé rối bù.

“Hây,” Frisco nói. “Cái gì... ừm... chuyện gì vậy, Tash?”

Đứa trẻ không trả lời. Nó chỉ tiếp tục khóc.

Frisco ngồi xuống cạnh con bé, nhưng tất cả những gì nó làm là khóc.

“Cháu muốn ôm hay là gì đó không?” anh hỏi, và con bé lắc đầu rồi lại tiếp tục khóc.

“Ừm,” Frisco nói, không chắc nên làm gì hay nên nói gì.

Có tiếng gõ nhẹ nơi cửa.

“Cháu muốn mở không?” Frisco hỏi Natasha.

Con bé không phản ứng gì.

“Chắc là cậu sẽ mở,” anh nói, kéo chốt cửa và mở cánh cửa gỗ nặng nề.

Mia đang đứng phía ngoài. Cô đang mặc chiếc áo choàng tắm màu trắng và mái tóc xõa xuống quanh vai. “Mọi chuyện ổn cả chứ?”

“Không, tôi không ám sát hay tra tấn cháu tôi,” Frisco nói thẳng tuột và đóng cửa. Nhưng anh lại mở ra ngay và đẩy cánh cửa chặn. “Cô không tình cờ biết nút Tắt/Mở của Tash chứ?”

“Ở đây tối quá,” Mia nói, bước vào trong. “Có lẽ anh nên bật đèn sáng lên để cô bé biết mình đang ở đâu.”

Frisco bật đèn phía trên đầu – và nhận ra rằng anh đang đứng trước mặt người hàng xóm và cháu gái mình mà không mặc gì ngoài chiếc quần xà lỏn chật màu trắng anh mới mua trong chuyến đi lần hai tới cửa hàng tạp hóa hôm qua. Điều tốt là anh đã mua nó, nếu không anh khá chắc chắn là sẽ đứng đó như một gã trai trần truồng.

Hoặc là nhờ ánh sáng đột ngột hoặc là hình ảnh anh mặc đồ lót, Frisco không biết, nhưng Natasha ngừng khóc. Con bé sụt sịt, và nước mắt vẫn đầy nơi mắt, nhưng tiếng khóc thét của nó đã im ắng.

Mia rõ ràng bị cuốn đi bởi hình ảnh của anh – và quyết tâm hành xử như thể vào thăm người hàng xóm mặc đồ lót là một điều bình dị nhất trên đời. Cô ngồi xuống trường kỷ cạnh Tasha và ôm con bé. Frisco lấy cớ đi về phòng ngủ và mặc quần sooc.

Đây không hẳn là vấn đề – Lucky O'Donlon, bạn cùng bơi và là người bạn thân nhất của Frisco trong đơn vị SEAL, đã mua cho Frisco bộ đồ tắm màu nâu nhạt kiểu Pháp của hãng Riviera, thứ còn che được ít hơn cái xà lỏn này. Dĩ nhiên, mặc đồ nhỏ xíu không phải là thứ anh từng có hứng thú.

Anh mặc quần sooc rồi quay lại phòng khách.

“Nó chỉ là một cơn ác mộng kinh khủng thôi,” anh nghe Mia nói với Tasha.

“Cháu ngã xuống một cái hố to đùng tối om,” Tash nói bằng giọng nhỏ tí giữa những tiếng nấc. “Và cháu la hét, la hét và *la hét*, cháu thấy mẹ ở đó, mẹ đứng ở trên, nhưng mẹ không nghe thấy cháu. Mẹ đang nhăn nhó giận dữ, rồi mẹ đi. Và rồi nước dâng lên quá đầu cháu, và cháu biết cháu sắp chết đuối.”

Frisco chửi thề trong im lặng. Anh không chắc mình có thể giải tỏa nỗi hoảng sợ bị bỏ rơi của Natasha, nhưng anh sẽ làm hết sức mình để chắc rằng con bé không sợ đại dương. Anh ngồi xuống cạnh bé và nó trèo lên lòng anh. Trái tim anh lao đảo khi con bé khóa tay quanh cổ anh.

“Sáng mai chúng ta sẽ bắt đầu học bơi, nhé?” anh nói cộc cằn, cố gắng giữ cảm xúc đột nhiên chặn nơi cổ khỏi giọng mình.

Natasha gật đầu. “Khi cháu tỉnh dậy, trời tối om. Ai đó đã tắt tivi rồi.”

“Cậu đã tắt nó khi cậu đi ngủ,” Frisco bảo con bé.

Con bé ngược lên nhìn anh. Chóp mũi nó hồng hồng và khuôn mặt đầy những đường vạch và

vẫn ướt vì nước mắt. “Mẹ luôn bật tivi khi ngủ. Để mẹ không thấy cô đơn.”

Mia nhìn anh qua đỉnh mái tóc đỏ của Tasha. Cô giữ mồm miệng, nhưng rõ ràng là cô muốn nói gì đó.

“Sao cháu không làm một chuyến du hành ngắn tới cái đầu?” anh bảo Tasha.

Cô bé gật đầu và trèo khỏi lòng anh. “Cái đầu là phòng tắm ở trên thuyền,” nó bảo Mia, trong lúc chùi nước mũi bằng tay. “Trước giờ đi ngủ, cháu và cậu Frisco giả bộ là chúng cháu đang ở trên tàu cướp biển. Cậu là thuyền trưởng.”

Mia cố gắng ẩn giấu nụ cười. Vậy đó là nguyên nhân của những âm thanh kỳ cục cô đã nghe thấy từ căn hộ của Frisco lúc tám giờ.

“Chúng cháu cũng chơi trò Công chúa Nga nữa,” cô bé nói thêm.

Frisco thật sự đỏ mặt – gò má thô ráp của anh nhuộm màu hồng phớt. “Đã hơn hai giờ rồi, Tash. Đi đi. Rửa mặt và xì mũi trong khi cháu ở đó.”

“À há,” Mia bảo anh khi con bé biến mất nơi hành lang.

Màu hồng nhạt không biến mất, nhưng Frisco vững vàng gặp ánh mắt cô. “Tôi tận số rồi, phải không?” anh nói, giọng anh cam chịu. “Cô sẽ luôn luôn trêu tôi về vụ này mất.”

Mia tươi cười. “Tôi *đang* cảm thấy như là tôi vừa được trang bị một thứ vũ khí cực mạnh,” cô thừa nhận, rồi nói thêm, “Tàu bệ hạ. Ô, hoặc là đến lượt Natasha và anh trở thành công chúa?”

“Buồn cười thật.”

“Điều ta sẽ ban là trở thành chú ruồi trên tường – ”

“Con bé mới năm tuổi,” anh ráng giải thích, lướt tay qua mớ tóc vàng rối bời của mình. “Tôi không có món đồ chơi nào cả. Hoặc là bất cứ cuốn sách nào ngoài mấy thứ tôi đang đọc – dứt khoát là không phù hợp. Thậm chí tôi không có giấy và bút để vẽ với – ”

Cô đã đi quá xa với sự trêu chọc của mình. “Anh không cần phải giải thích. Thật lòng, tôi nghĩ nó hết sức ngọt ngào. Chỉ là... ngạc nhiên. Anh không thật sự gây ấn tượng với tôi như một người ưa giả bộ.”

Frisco nghiêng người.

“Coi này, Tash sắp quay lại ngay đây. Nếu có chuyện gì cô muốn nói với tôi mà không muốn con bé nghe thấy, tốt hơn cô nên nói bây giờ đi.”

Mia lại ngạc nhiên. Anh không cho cô ấn tượng là một người vô cùng sâu sắc. Thực ra, anh luôn cổ vẻ là người chỉ quan tâm đến mình và bị trói chặt bởi sự giận dữ của anh. Nhưng anh đúng. Có vài điều cô muốn hỏi anh về đứa nhỏ.

“Tôi chỉ thắc mắc,” cô nói, “rằng anh đã nói chuyện với Natasha về việc ngay lúc này mẹ cô bé đang ở đâu chưa.”

Anh lắc đầu.

“Có lẽ anh nên nói.”

Anh thay đổi tư thế, hiển nhiên là không thoải mái. “Cô sẽ nói thế nào về những chuyện như là sự nghiện ngập và thói nghiện rượu với một đứa bé năm tuổi?”

“Chắc hẳn cô bé biết nhiều hơn anh nghĩ,” Mia nói lặng lẽ.

“Phải, tôi đoán vậy,” anh nói.

“Chuyện đó có thể khiến cô bé đỡ cảm thấy mình bị bỏ rơi.”

Anh liếc nhìn cô, mắt họ gặp nhau. Thậm chí bây giờ, ngay khoảnh khắc của cuộc chuyện trò yên ả nghiêm túc này, khi ánh mắt Mia gặp mắt anh, nhiệt lại bùng nổ.

Cái nhìn của anh trượt xuống đường viền cổ hở của chiếc áo choàng tắm, và cô có thể thấy anh đang nhìn mẫu áo ngủ nhỏ xíu đã bị lộ ra. Nó màu trắng, với diềm đăng ten nhỏ.

Anh muốn thấy phần còn lại của nó – cô biết được từ ham muốn trong đôi mắt anh. Anh có thất vọng không nếu anh biết rằng chiếc áo ngủ của cô đơn giản và bình thường? Nó giản dị, không gợi cảm, với chất liệu cotton-mỏng.

Anh lại nhìn vào mắt cô. Không, anh sẽ không thất vọng, bởi vì nếu anh có thấy cô trong chiếc áo ngủ, cô sẽ chỉ mặc nó khoảng ba giây trước khi anh cởi bỏ nó thành một đồng trên sàn.

Cửa phòng tắm mở ra, và sau rớt Frisco cũng nhìn đi nơi khác khi người tháp tùng nhỏ xíu của họ bước vào phòng.

“Tốt hơn tôi nên đi.” Mia đứng dậy. “Tôi sẽ ra về.”

“Cháu đói,” đứa bé nói.

Frisco đẩy mình đứng dậy. “Hãy vào bếp xem chúng ta có thể kiếm gì ăn được không.” Anh quay lại nhìn Mia. “Xin lỗi vì chúng tôi đã đánh thức cô.”

“Không sao.” Mia quay về hướng cửa.

“Hãy, Tash,” cô nghe Frisco nói khi bước qua cánh cửa chặn, “mẹ cháu có nói gì cho cháu biết là mẹ sẽ đi đâu không?”

Mia đóng cửa sau lưng và quay về căn hộ của mình.

Cô cởi áo choàng và nằm xuống giường, nhưng giấc ngủ thật khó đến. Cô không thể ngừng nghĩ về Alan Francisco.

Buồn cười thật – cái thực tế là Mia đã thấy anh đủ tốt bụng để chơi trò bắt chước ngốc nghếch với cô cháu gái khiến anh đỏ mặt, ấy thế mà lúc anh mở cửa chỉ mặc đồ lót thì lại chẳng có mấy ngượng ngịu.

Dĩ nhiên rồi, với một cơ thể như của anh, người ta phải ngượng về cái gì chứ?

Tuy nhiên, chiếc quần xà lỏn anh mặc thật sự là quần xà lỏn. Chất cotton-trắng vừa chặt để lại rất ít chỗ cho trí tưởng tượng. Và Mia có một trí tưởng tượng *rất* phong phú.

Cô mở mắt, quyết tâm không để trí tưởng tượng đi quá xa. Nói về trò giả bộ. Cô có thể giả bộ là cô thật lòng không bận tâm đến sự thật rằng Alan đã dành hầu hết tuổi trưởng thành của anh như một quân nhân chuyên nghiệp, và *Alan* có thể giả bộ rằng anh không bị ảnh hưởng bởi vấn đề sức khỏe, rằng anh khỏe mạnh về mặt tâm lý, rằng anh không chiến đấu với nỗi phiền muộn và phải viện đến chất cồn để làm dịu đi nỗi buồn.

Mia lăn sắp người sang bên và bật đèn trên bàn. Cô đã tỉnh như sáo rồi, vậy nên cô sẽ đọc sách. Thế tốt hơn là nằm trong bóng tối mà mơ mộng về những thứ chẳng bao giờ xảy ra.

Frisco đắp cho đứa nhỏ đang ngủ chiếc chăn nhẹ. Tivi tạo nên ánh sáng khi mờ khi tỏ và những tiếng xì xào khe khẽ. Tash không ngủ cho tới khi anh bật nó, và giờ thì anh biết tốt hơn là đừng có tắt.

Anh vào trong bếp, đổ cho mình vài lóng rượu uity-ky rồi nhấp một ngụm, chào đón ngọn lửa và cảm xúc tê rần theo sau. Trời ạ, anh cần nó. Trò chuyện với Natasha về yêu cầu đến trung tâm cai nghiện của Sharon *không* vui vẻ gì. Nhưng việc đó là cần thiết. Mia đã đúng.

Tash không có manh mối nào về chuyện mẹ bé đang ở đâu. Thực ra con bé đã nghĩ rằng Sharon đã đi tù. Con bé đã nghe được một vài đoạn trong những cuộc đàm thoại về tai nạn xe của mẹ nó và nghĩ rằng Sharon đã bị bắt vì tội tông người. Frisco đã giải thích chuyện người lái

xe Sharon đâm phải bị thương nặng cỡ nào và nằm trong viện, nhưng không chết. Anh không đi vào chi tiết là chuyện gì sẽ xảy ra nếu ông ta chết – con bé không cần biết. Nhưng anh cố gắng giải thích trung tâm cai nghiện là gì, và tại sao Sharon không thể dễ dàng về thăm Natasha, và tại sao nó không thể đến đó thăm chị.

Đứa bé trông nghi ngờ khi Frisco bảo nó rằng khi Sharon ra khỏi trung tâm, chị ấy sẽ không uống rượu nữa. Frisco lắc đầu. Một người đa nghi năm tuổi đầu. Thế giới sẽ ra sao đây?

Anh cầm cốc cùng chai rượu trở lại phòng khách và ra ngoài hành lang sáng mập mờ. Môi trường nghèo nàn của sự đơn điệu do máy điều hòa trong căn hộ luôn luôn khiến anh khó chịu, đặc biệt là thời gian này trong đêm. Anh hít một hơi thật sâu luồng không khí ẩm ướt đầy mùi muối ngập tràn trong phổi với hương vị ấm áp của biển cả.

Anh ngồi xuống trên bậc thang và hóp một ngụm nữa. Anh muốn nó giúp anh dễ chịu, giúp anh ngủ, mang anh qua những giờ phút dài nhất, tăm tối nhất của buổi sớm mai. Anh nguyên rủa trong yên lặng cái sự thật rằng đây, lại một lần nữa gần ba giờ sáng, và anh ở đó, tỉnh hoàn toàn. Anh đã rất chắc chắn khi anh leo lên giường tối qua là sự mệt mỏi sẽ mang anh đi và giúp anh ngủ yên cho tới sáng. Anh không tính tới hiệu lệnh quân sự lúc 2 giờ của Tasha. Anh uống hết ly và đổ thêm ly nữa.

Cánh cửa phòng Mia rên rất khẽ khi nó mở, nhưng anh nghe thấy trong màn đêm yên tĩnh. Tuy nhiên, anh không di chuyển khi cô bước ra ngoài, và anh không nói năng cho tới khi cô đứng bên rào chắn, nhìn xuống anh.

“Con chó của cô chết bao lâu rồi?” anh hỏi, giữ giọng nhỏ để không đánh thức những hàng xóm khác.

Cô đứng rất, rất yên lặng trong vài giây kéo dài. Cuối cùng cô cười khẽ và ngồi xuống cạnh anh trên thang. “Khoảng tám tháng trước,” cô bảo anh, giọng cô mềm như nhung trong bóng tối. “Sao anh biết tôi có một chú chó?”

“Đoán siêu mà,” anh thăm thì.

“Không, thật đấy... Nói xem.”

“Cái xẻng xúc cho chó cô đã đưa tôi để dọn đồng vụn vỡ trên sân là manh mối chủ yếu,” anh nói. “Và xe của cô – nói thế nào cho tế nhị đây – có chút ít mùi chó.”

“Tên nó là Zu. Nó thọ đến cả triệu năm so với tuổi thọ loài chó. Tôi đã có nó khi tôi lên tám.”

“Z-o-o?” Frisco hỏi.

“Z-u,” cô nói. “Nó là gọi tắt cho Zu-zu. Tôi đặt tên nó theo tên một cô bé trong bộ phim–”

“*Cuộc sống tuyệt vời*,” anh nói.

Mia nhìn anh đăm đăm, lại ngạc nhiên. “Anh đã xem rồi?”

Anh nhún vai. “Không phải ai cũng thế sao?”

“Hẳn là vậy. Nhưng hầu hết mọi người không nhớ tên cô con gái nhỏ nhất của George Bailey.”

“Là sở thích cá nhân thôi.” Anh ném cho cô một cái liếc cạnh khóe. “Ngạc nhiên là tôi lại thích nó hả? Tất cả những màn chiến tranh trong đó đều là phụ.”

“Tôi không nói gì...”

“Nhưng cô đã nghĩ thế.” Frisco nhấp một ngụm từ cốc. Đó là ứt-ky. Mia có thể ngửi thấy mùi hăng từ chỗ cô ngồi. “Rất tiếc về con chó.”

“Cảm ơn,” Mia nói. Cô ôm tay quanh đầu gối. “Tôi vẫn nhớ nó.”

“Quá sớm để kiếm một con khác hả?” anh nói.

Cô gật đầu.

“Nó thuộc giống gì? Không, để tôi đoán.” Anh khẽ quay sang đối mặt với cô. Cô có thể thấy anh đang quan sát mình trong bóng tối, như thể điều anh thấy sẽ giúp anh tìm ra câu trả lời.

Cô quay mặt đi, bỗng nhiên sợ nhìn thẳng vào mắt anh. Tại sao cô lại ra ngoài này? Cô không thường có thói quen mời gọi tai họa, và ngồi trong bóng tối chỉ cách anh chàng này một bàn chân sẽ là gọi rắc rối.

“Một phần là giống lab, một phần là giống spaniel,” anh nói sau đó, và cô nhìn lên.

“Anh đúng một nửa – mặc dù giống cocker spaniel là phần duy nhất tôi có thể xác nhận. Tuy vậy đôi khi tôi đã nghĩ tôi nhìn thấy một chút của loài golden retriever.” Cô dừng lại. “Sao anh biết nó là chó lai?”

Anh hạ chân mày trong một cái nhìn ngờ vực chế giễu. “Cứ như là cô có thể có một chú chó từ bất cứ đâu ngoài trung tâm động vật đi lạc vậy...? Và chắc hẳn là từ khu tử tù của trung tâm động vật, đúng không?”

Cô bật cười. “Được, rõ ràng anh đã biết tôi hoàn toàn. Không có bí ẩn nào nữa trong quan hệ của chúng ta – ”

“Không hẳn. Có một vấn đề cuối cùng tôi muốn cô làm rõ cho tôi.”

Anh đang mỉm cười với cô trong bóng tối, tán tỉnh cô, thoải mái trong sự bồn chồn vô tư lự. Mia chắc sẽ ngạc nhiên, nếu như cô không học được rằng Alan Francisco tràn đầy những điều ngạc nhiên.

“Điều gì làm cô vẫn thức thế?” anh hỏi.

“Tôi có thể hỏi câu tương tự với anh,” cô trả miếng.

“Tôi đang tỉnh lại từ cuộc trò chuyện với Tasha.” Anh nhìn xuống cốc của mình, tâm trạng nhẹ nhõm ngay tức khắc bị phá vỡ. “Tôi không chắc là mình có giúp được gì không. Con bé rất khó khăn với chuyện xảy đến với mẹ nó.” Anh cười, nhưng không khô hạn chút nào. “Con bé có mọi lý lẽ để nên thế.”

Mia nhìn qua căn hộ của Frisco. Cô thấy ánh sáng mờ tỏ của tivi qua những chiếc màn. “Cô bé vẫn chưa thoải mái phải không?”

Anh thở dài, lắc đầu. “Con bé cần bật tivi để ngủ. Tôi mong mình có thể tìm được giải pháp hòng ngủ được.”

Mia nhìn xuống cốc rượu trong tay anh. “Hẳn là không phải cái đó.”

Frisco không nói gì – anh chỉ nhìn cô. Theo sự công nhận của Mia, cô không nói thêm gì nữa. Cô không thuyết giáo, không quở trách, không giảng giải.

Nhưng sau vài khoảnh khắc khá lâu khi anh không phản ứng, cô đứng dậy.

“Chúc ngủ ngon,” cô nói.

Anh không muốn cô đi. Cũng thật kỳ quặc, đêm không quá nặng nề khi có cô ở quanh. Nhưng anh không biết phải nói gì để cô ở lại. Anh có thể bảo cô rằng anh không giống Sharon, anh có thể dừng uống ngay khi và nếu anh muốn, nhưng nó sẽ nghe hết như tuyên bố của một gã nghiện rượu.

Anh có thể bảo cô rằng anh đủ mạnh để dừng lại – anh chỉ không đủ mạnh ngay lúc này để đối diện với thực tế là Hải quân đã rũ bỏ anh.

Thay vì vậy, anh không nói gì, và cô yên lặng đi vào trong, khóa cửa sau lưng.

Rồi anh đổ cho mình một cốc nữa.

Chương 6

Chân Mia nóng rực khi cô ngoặt ở khúc rẽ trên đại lộ Harris. Cô đã gần chạy hết quãng đường của mình, chỉ còn một phần tư dặm, nên cô cứ mặc cho chân phát nhiệt bởi tốc độ.

Có một công trình xây dựng cách khu căn hộ liên hợp chỉ một vài dãy nhà. Ai đó đang xây một cửa hàng ăn nhanh nữa – đúng là điều khu này cần, cô nghĩ.

Họ đã đổ bê tông làm móng, và dự án đang tạm dừng trong khi chờ hỗn hợp cứng lại. Mảnh đất thật vắng vẻ. Vài chiếc xe tải của công ty xây dựng A&B đang nằm lộn xộn giữa những đụn khổng lồ đất thải và nhựa đường vỡ.

Một bé gái đang ngồi đào bới trên đỉnh một trong những đụn thải đó, khuôn mặt và quần áo của cô bé lem luốc đất cát, mái tóc đỏ lấp loáng dưới ánh mặt trời.

Mia trượt chân để dừng lại.

Chính xác, đó là Natasha. Cô bé hoàn toàn không để ý tới mọi thứ xung quanh mình, vui vẻ đào bới trong đồng đất đã khô cứng bởi mặt trời, miệng hát líu lo.

Mia cố gắng giữ nhịp thở khi cô chui qua dải băng vàng hẹp cảnh báo người xâm phạm rời khỏi khu vực xây dựng.

“Natasha?”

Con bé nhìn xuống chỗ Mia và mỉm cười. “Chào cô Mia.”

“Cháu yêu, cậu cháu có biết cháu đang ở đâu không?”

“Cậu đang ngủ,” Tasha nói, quay lại công việc đào bới của mình. Con bé đã tìm thấy một chiếc thìa nhựa, một chiếc cốc giấy vứt đi và đang đổ đầy đất cát vào trong đó và khuấy như thể nó là cà phê. Bùn đất bao phủ gần như toàn bộ phần da trần của nó – thứ rõ ràng là tốt vì mặt trời buổi sáng đã đủ nóng để khiến con bé cháy nắng. “Vẫn sớm. Cậu chưa dậy đâu.”

Mia liếc nhìn đồng hồ. “Tash, gần mười giờ rồi. Lúc này cậu cháu hẳn là dậy rồi. Cậu cháu chắc là đang phát điên và đi tìm cháu. Cháu không nhớ điều cậu đã bảo cháu à – về việc không được rời sân trong, và thậm chí là không rời căn hộ mà không nói với cậu?”

Tasha liếc nhìn cô. “Sao cháu nói với cậu được khi cậu đang ngủ?” con bé nói rất thật. “Mẹ luôn luôn ngủ cho tới sau giờ ăn trưa.”

Mia giơ tay giúp Tasha xuống khỏi đụn đất. “Thôi nào. Cô sẽ đi cùng cháu về nhà. Chúng ta sẽ kiểm tra xem cậu Frisco còn ngủ không.”

“Cháu đầy bùn,” cô tiếp tục nói khi họ bắt đầu đi về hướng khu căn hộ liên hợp. “Cô nghĩ ngay sau đây cháu sẽ cần tắm.”

Tasha nhìn tay chân mình. “Cháu đã tắm rồi – tắm bùn ý. Các công chúa luôn tắm bùn, và họ không bao giờ tắm hơn một lần mỗi ngày.”

“Ồ?” Mia nói. “Cô nghĩ là các công chúa luôn tắm bong bóng ngay sau khi họ tắm bùn.”

Tasha ngẫm nghĩ nghiêm túc. “Cháu chưa bao giờ tắm bong bóng.”

“Nó rất sang trọng,” Mia bảo con bé. Họ đang tạo ra một cảnh tượng đáng nhìn làm sao khi đi xuống phố – một đứa trẻ nạm bùn và một người lớn ướt sũng mồ hôi theo nghĩa đen. “Bong bóng đúng tới cảm cháu.”

Đôi mắt Natasha mở lớn. “Thật à?”

“Ừ, và tình cờ cô có xà bông dùng cho tắm bong bóng,” Mia bảo con bé. “Cháu có thể thử khi chúng ta về nhà – trừ khi cháu dứt khoát là mình không muốn tắm hai lần trong ngày...”

“Không, các công chúa chỉ có thể tắm *bùn* một lần mỗi ngày,” Tasha bảo cô hoàn toàn nghiêm nghị. “Không sao nếu họ tắm bùn và tắm bong bóng.”

“Tốt.” Mia mỉm cười khi họ bước vào sân trong.

Khu căn hộ vẫn hết sức yên ắng. Hầu hết các chủ nhà đã đi làm vài giờ trước. Tuy nhiên, đang là kỳ nghỉ hè với mấy đứa trẻ sống trong tòa nhà. Mia có thể nghe thấy giai điệu văng vẳng của tivi và dàn âm thanh. Tasha theo cô lên gác tới căn hộ 2C.

Cánh cửa khép hờ và Mia gõ. “Xin chào?” cô gọi, nhưng không có trả lời. Cô ấn chuông. Vẫn không có gì.

Mia nhìn lớp bùn phủ trên cơ thể và quần áo Natasha. “Tốt hơn cháu nên ở ngoài này,” cô bảo nó.

Tasha gật đầu.

“*Ngay đây*,” Mia nói bằng giọng điệu giáo viên nhất của mình, chỉ tay vào vệt bê tông trước cánh cửa căn hộ. “Ngồi đây. Và đừng đi đâu, cháu hiểu không, cô gái?”

Tasha lại gật đầu và ngồi xuống.

Cảm thấy như một kẻ xâm phạm, Mia mở cánh cửa chặn và bước vào trong. Với những bức màn đóng xuống, phòng khách lờ mờ. Tivi vẫn bật, nhưng âm thanh để rất nhỏ, chỉ như tiếng thầm thì. Không khí mát rượi, gần như lạnh, như thể điều hòa vẫn làm việc quá giờ để bù lại cánh cửa hé mở. Mia tắt tivi khi cô đi ngang qua.

“Xin chào?” Mia lại nói. “Đại úy Francisco...?”

Căn hộ im ắng như một nấm mồ.

“Cậu sẽ gắt gỏng nếu cô đánh thức cậu,” Tasha nói, quỳ bằng đầu gối với mũi dựa sát vào cánh cửa chặn.

“Cứ để cô xem,” Mia nói, bắt đầu bước vào hành lang tới phòng ngủ.

Mặc dù vậy, cô *đang* nhón chân. Khi đi hết hành lang, cô liếc nhanh vào phòng tắm và căn phòng ngủ nhỏ hơn. Cả hai đều trống. Cửa phòng ngủ lớn nửa mở nửa khép, và cô rón rén lại gần. Hít một hơi, cô đẩy nó mở khi gõ.

Chiếc giường đôi trống không.

Trong ánh sáng mập mờ, cô có thể thấy tấm khăn trải giường cuộn thành một đống. Chiếc chăn đã bị đá xuống sàn, và gối nhàu nát, nhưng Alan Francisco cũng không nằm đó.

Không có nhiều đồ đạc trong phòng – chỉ một cái giường, một chiếc bàn bên cạnh và tủ gương. Kiểu của người Spartan (*meo – những người tu luyện theo kiểu hành xác*). Trên mặt tủ có một đồng nhỏ tiền xu. Không có vật dụng cá nhân, đồ lặt vặt hay mấy vật lưu niệm. Ga trải giường màu trắng đơn giản, chăn màu be sáng. Cửa buồng chứa đồ mở, treo một trong những chiếc quần đùi cỡ vừa. Vài món đồ văng xuống gần sàn. Toàn bộ không gian mang lại cảm giác khá thờ ơ, như thể người sống ở đây không buồn quan tâm để mà dỡ đồ, hoặc là treo mấy bức tranh lên tường để tạo một nơi sống cho mình.

Không có gì đưa lại cảm giác cá nhân nào về vẻ cư ngụ của căn phòng, ngoại trừ một đồng to tướng đồ bẩn cần giặt dường như đang quắc mắt nhìn từ trong góc. Nó và một chai uýt-ky rỗng đang đứng trên bàn cạnh giường Frisco là thứ duy nhất đang nói gì đó. Ít nhất là cái chai nói lên chút gì đó. Nó giống cái chai anh đã mang ra ngoài đêm qua – ngoại trừ cái chai *kia* gần đây.

Đừng hỏi sao Tasha không thể đánh thức anh.

Nhưng rồi cuộc anh *đã* dậy và thấy đứa bé đã đi rồi. Ất là lúc này anh đang ở ngoài tìm con bé, lo lắng đến mất trí.

Việc hay nhất *họ* có thể làm là cứ ở đó. Cuối cùng, Frisco sẽ quay lại xem Natasha đã về chưa.

Nhưng ý nghĩ loang quanh trong căn hộ của Frisco không hấp dẫn lắm. Đồ dùng cá nhân của anh có lẽ rất riêng tư tới mức đáng ghét, nhưng cô cảm thấy dường như bằng cách ở lại đây, cô đang xâm phạm khung trời riêng của anh.

Mia quay lại để đi ra khi một ánh lấp lóe chiếu từ buồng chứa đồ tới mắt cô. Cô bật đèn trên trần.

Thật ngạc nhiên. Cô chưa từng thấy cái gì như thế trong cuộc đời mình. Một bộ quân phục hải quân treo trong đó, trắng sáng và là thẳng thớm. Phía trên bên trái chiếc áo, cổ hàng nổi hàng những chiếc huân chương. Và phía dưới – nguyên nhân của ánh sáng phản chiếu – là một chiếc huy hiệu hình chim đại bàng, cánh sải rộng, một khẩu súng và một cái đỉnh ba móc chặt trong hai móng vuốt dữ tợn của nó.

Mia không thể tưởng tượng những việc Frisco đã thực hiện để có được tất cả số huân chương ấy. Nhưng với số lượng quá nhiều như thế, có một điều đột nhiên cô thấy rõ ràng. Alan Francisco hiến đời mình cho công việc, không như bất cứ người nào cô từng gặp. Những chiếc huân chương bảo cô rằng anh là một người lính dũng cảm và tài giỏi. Nhưng có tới hơn mười vạch màu ghim trên quân phục của anh. Cô đếm chúng nhanh chóng bằng ngón tay. *Mười... mười một*. Mười một huân chương chắc chắn nói lên rằng Frisco đã đi xa hơn nhiều so với tiếng gọi của nghĩa vụ hết lần này đến lần khác.

Cô quay lại, và trong ánh sáng mới mẻ của sự khám phá, phòng ngủ của anh có một cái nhìn hoàn toàn khác trước. Thay vì là căn phòng của một người không buồn quan tâm để thêm bất cứ chi tiết cá nhân nào, nó trở thành căn phòng của một người đàn ông chưa bao giờ có thời gian sống cuộc sống ngoài sự nghiệp nguy hiểm của mình.

Và căn phòng *không* hoàn toàn thiếu vật dụng cá nhân. Có một cuốn sách trên sàn cạnh giường. Nó là tuyển tập truyện ngắn của J.D. Salinger. *Salinger*. Ai mà nghĩ...?

“Cô Mia?”

Natasha đang gọi cô từ cửa phòng khách.

Mia tắt đèn trên đường rời phòng Frisco. “Cô đây, cháu yêu, nhưng cậu cháu không có ở đây,” cô nói, bước vào phòng khách.

“Không ạ?” Tasha trườn khỏi cánh cửa chặn đang mở.

“Cháu nói sao nếu chúng ta sang nhà bên cạnh xem xà phòng tắm bong bóng của cô?” Mia tiếp lời, đóng cánh cửa gỗ nặng nề của căn hộ 2C sau lưng. “Cô sẽ viết một tin nhắn cho cậu cháu để cậu biết cháu đang ở nhà cô khi cậu quay về.”

Cô cũng sẽ gọi Thomas nữa. Nếu nó ở nhà, nó sẽ sẵn lòng ra ngoài tìm vị đại úy Hải quân, để báo cho anh Natasha an toàn.

“Chúng ta sẽ đi thẳng vào phòng tắm,” Mia bảo Tasha khi cô mở cửa chặn và mở chốt cửa căn hộ của mình. “Chúng ta sẽ thả cháu thẳng vào bồn tắm nhé?”

Natasha lùi lại, đôi mắt mở lớn trên khuôn mặt phũ phàng. “Cậu Frisco sắp nổi giận với cháu ạ?”

Mia chăm chú nhìn đứa trẻ. “Cháu sẽ trách cậu nếu cậu làm thế à?”

Vẻ mặt Tasha xịu xuống khi nó lắc đầu, môi dài ra trong vẻ không thể nhầm lẫn được khi lũ trẻ sắp khóc. “Cậu đã ngủ mà.”

“Chỉ vì cậu ngủ không có nghĩa là cháu có thể phá vỡ những quy tắc của cậu,” Mia bảo nó.

“Cháu sẽ về nhà trước khi cậu dậy – ”

A ha. Mia thành lĩnh hiểu. Mẹ Natasha thường xuyên ngủ sau cuộc rệu rã say sưa của mình tới qua trưa, không biết và có khi không quan tâm tới những cuộc thám hiểm riêng tư của con gái. Nó cũng ngang với sự bỏ bê, và hiển nhiên Tasha trông đợi cách đối xử y hệt từ Frisco.

Vài điều sẽ phải thay đổi.

“Nếu cô là cháu,” Mia khuyên nó, “Cô sẽ ngoan ngoãn và sẵn sàng nói ‘Cháu xin lỗi’ ngay khi cậu Frisco về nhà.”

Frisco trông thấy mẩu giấy trên cánh cửa phòng ngay từ dưới sân. Nó là một mảnh giấy hồng viền xanh lá, và nó chấm dứt sự khấy động đầu tiên của cơn cáu giận tầm sáng muộn. Anh nhanh chóng lên gác, mặc kệ nỗi đau đón nơi chân, và kéo mảnh giấy khỏi cửa.

“Đã thấy Natasha,” dòng chữ rõ ràng, đậm nét. Ơn *Chúa*. Anh nhắm mắt một chốc, vui mừng không thể tin được. Anh đã tìm kiếm trên bãi biển gần một giờ, sợ rằng cháu anh đã phá luật và lại xuống biển. Quý tha ma bắt, nếu con bé phá vỡ quy tắc không rời khỏi căn hộ, nó cũng có thể phá vỡ quy tắc của anh là không bao giờ bơi một mình.

Anh đã gặp một người cứu hộ cho hay cậu ta nghe thấy tin đồn là xác một đứa trẻ đã giạt lên bãi biển lúc sáng sớm. Trái tim Frisco tưởng như ngừng đập. Anh đã chờ bốn mươi lăm phút ở quầy điện thoại, ráng liên lạc với đội tuần tra bờ biển, ráng tìm ra xem tin đồn có thật không.

Hóa ra cái xác bị sóng đánh lên bờ là một con hải cẩu. Và sự nhẹ nhõm đến cùng sự nhận thức rằng anh đã lãng phí thời gian. Và cuộc tìm kiếm lại bắt đầu.

Frisco mở mắt và thấy mình đã vò tờ giấy. Anh vuốt nó ra để đọc nốt. “Đã thấy Natasha. Chúng tôi ở nhà tôi. Mia.”

Mia Summerton. Cứu thế giới một lần nữa.

Dựa vào cây ba toong, anh đi tới cửa phòng Mia, bắt gặp hình ảnh mình trên cửa phòng khách. Tóc anh dựng đứng, và trông anh như thể đang ẩn nấp khỏi ánh sáng mặt trời sau lớp kính râm. Áo phông trông như đồ ngủ, và quần sooc là đồ ngủ. Trông anh như từ địa ngục trở về và anh *cảm thấy* còn tệ hơn. Đầu anh đang đập thành thịch từ khoảnh khắc anh lao vào phòng khách và thấy Natasha lại đi mất. Không, không đúng. Đầu anh đang đập thành thịch từ khoảnh khắc anh nhắm mắt. Nó tăng lên tới cấp độ không thể chịu được khi anh phát hiện ra Tash là một đứa bé chuyên vắng mặt không phép. Thật không thể chịu nổi.

Anh reo chuông, nhận thức rất rõ rằng để thêm vào bức tranh không-hề-đẹp anh đã tạo nên, anh cũng không có mùi dễ chịu. Áo sơ mi của anh bốc mùi nhà máy rượu. Anh không phải là kiểu kén cá chọn canh khi anh vồ lấy nó trên sàn sáng nay trên đường rời nhà kiếm Tash.

Với may mắn của mình, anh đã chộp lấy cái anh đã dùng để làm sạch rượu uýt-ky rót ra đêm qua.

Cánh cửa bật mở, và Mia Summerton đứng đó, trông hoàn toàn nằm ngoài khả năng tưởng tượng của một thủy thủ. Cô đang mặc quần cộc chạy bộ, thứ đã định nghĩa lại từ *cộc*, và chiếc áo thể thao lưng, thứ đã định nghĩa lại từ *ham muồn*. Tóc cô tết bím sau lưng, và vẫn ẩm ướt vì mồ hôi.

“Cô bé ở đây, an toàn,” Mia nói theo kiểu chào đón. “Cô bé đang tắm, để rửa sạch người.”

“Cô thấy nó ở đâu?” Họng anh khô khốc và giọng anh bật ra câu kính vừa khàn khàn.

Mia nhìn lại phòng mình và nói lớn. “Trong đó thế nào, Tasha?”

“Ổn ạ,” giọng trả lời vui vẻ.

Cô mở cửa chặn và bước ra ngoài. “Đại lộ Harris,” cô bảo Frisco. “Cô bé ở trên Đại lộ Harris, nghịch đất ở công trình xây dựng – ”

“*Quý tha ma bắt!* Con bé nghĩ mình đang làm cái *quái* gì? Nó mới năm tuổi! Nó không nên đi loanh quanh một mình hoặc là – Chúa ơi! – chơi ở *công trình xây dựng!*” Frisco lướt bàn tay lên mặt, chiến đấu để kiểm soát cơn giận của mình. “Tôi biết gào thét với một đứa trẻ không giúp được gì...” Anh ép mình hạ giọng, hít một hơi và ráng giải phóng tất cả nỗi thất vọng, giận dữ và lo lắng hàng giờ qua. “Tôi không biết phải làm gì,” anh nói. “Rõ ràng con bé không vâng lời tôi.”

“Đấy không phải là cách cô bé nhìn thấy,” Mia bảo anh.

“Quy tắc dành cho con bé là nói cho tôi biết khi nó ra ngoài. Quy tắc là chơi ở trong sân.”

“Theo quan điểm của cô bé, tất cả những thỏa thuận đều hủy bỏ nếu Mẹ – hoặc cậu Frisco – không thể lê người khỏi giường vào buổi sáng.” Mia gấn chặt anh bằng cái nhìn dăm dăm. Đôi mắt cô có màu lục hơn là nâu trong ánh nắng rạng rỡ buổi sáng. “Cô bé bảo tôi là nó nghĩ rằng sẽ về nhà trước khi anh dậy.”

“Luật là luật,” Frisco bắt đầu.

“Ờ, và luật *của cô bé*,” Mia ngắt lời, “là nếu anh leo vào trong chai, cô bé sẽ làm theo ý mình.”

Cơn đau đầu của Frisco dữ dội hơn. Anh nhìn đi nơi khác, không thể gặp mắt cô. Không phải vì cô đang nhìn anh buộc tội. Không có chút gì kể cả sự buộc tội nhỏ nhất trong mắt cô. Thật ra, đôi mắt cô đặc biệt dịu dàng, làm sự cứng rắn trong lời nói trở nên mềm mại.

“Tôi xin lỗi,” cô thềm thì. “Cái đó không đúng lúc.”

Anh lắc đầu, không chắc là anh đồng ý hay bất đồng với cô.

“Sao anh không vào?” Mia nói, giữ cửa mở.

Căn hộ của Mia có lẽ cũng đến từ hành tinh khác. Nó nhiều không gian và rộng mở, với thảm nâu sáng không vết nhơ và đồ đạc khung tre sơn trắng. Tường sơn mới và sạch bong, những chậu cây nhỏ nằm ở mọi nơi, dây leo của chúng băng ngang qua trần trên hệ thống móc. Nhạc đang ngân nhẹ nhàng trên dàn âm thanh. Frisco nhận ra âm điệu Texas đầy khói của Lee Roy Parnell.

Những bức tranh treo trên tường – màu xanh lộng lẫy và màu lục của đại dương, cùng với dáng vẻ đầy kiêu cách màu sắc của những người đang đi bộ dọc theo bờ biển.

“Mẹ tôi là họa sĩ,” Mia nói, theo hướng cái nhìn của anh. “Hầu hết trong số này là của bà.”

Một bức tranh khác về bãi biển đó trước cơn bão. Nó chuyển tải toàn bộ sức mạnh nguy hiểm của gió và nước, bầu trời đen kịt, sóng dâng cao, những cây cọ nghiêng ngã – tự nhiên đang thể hiện vẻ chết chóc của người.

“Bà thật giỏi,” Frisco nói.

Mia mỉm cười. “Tôi biết.” Cô lên giọng. “Vùng đất bong bóng thế nào rồi, Natasha?”

“Hay ạ.”

“Trong khi nghịch đất ở ngoài, cô bé đã cho mình kiêu tẩm bùn của công chúa Nga.” Với nụ cười hài hước, cô dẫn Frisco vào căn bếp nhỏ xíu. Chính xác giống của anh – và không giống chút nào. Những mẫu nam châm đủ mọi kích cỡ hình dáng phủ ngoài tủ lạnh, gắn những tấm hình mọi người đang cười, giấy nhấn, sổ sổ và lịch chiếu nhà hát. Trái cây tươi trong mấy giỏ khung kim loại treo lơ lửng từ những cái móc trên trần. Một tách cà phê hình con bò đội mũ tốt nghiệp ngồi trên bàn cạnh điện thoại, đựng bút chì, bút mực. Toàn bộ căn phòng tràn đầy những món đồ nhỏ và những thứ của Mia. “Tôi đã gắng thuyết phục được cô bé là gia đình hoàng gia thật luôn luôn tẩm bong bóng sau khi tẩm bùn.”

“Chúa phù hộ cô,” Frisco nói. “Và cảm ơn đã mang con bé về nhà.”

“May mắn là tôi chạy đường ấy.” Mia mở cửa tủ lạnh. “Tôi thường chạy lộ trình dài hơn, nhưng sáng nay tôi cảm thấy rất nóng.” Cô nhìn Frisco. “Trà đá, nước chanh hay sô đa?”

“Thứ gì có cà-phê-in, làm ơn,” Frisco nói.

“Hừm,” Mia với vào trong tủ lạnh và kéo ra một lon sô đa. Cô đưa nó cho anh. “Và anh muốn hai hay ba viên aspirin chứ?”

Frisco mỉm cười. Rất mờ nhạt những đó là một nụ cười. “Ba. Cảm ơn.”

Cô ra hiệu tới cái bàn nhỏ nằm cạnh khu vực ăn nơi cuối bếp, và Frisco hạ xuống một trong đôi ghế. Cô có một giá đựng hình chú lợn cùng những lọ muối, tiêu hình những chiếc máy bay nhỏ xíu. Nơi đây cũng có cây cối ở mọi nơi, với chiếc chuông gió mỏng manh ở ngay trên đầu anh, phía trước cửa sổ nhìn ra bãi đậu xe. Anh với lên và chạm vào nó bằng một ngón tay. Âm thanh nghe nhỏ nhẹ và bí ẩn như bản thân nó.

Cửa chạn bếp của cô mới được thay bằng gỗ sơn vàng sáng. Mặt quầy trắng bóng trông cũng mới. Nhưng anh chỉ chú ý đến nó trong nửa giây, rồi ngẩng Mia khi cô kiễng chân với lên một trong những ngăn chạn lấy lọ aspirin. Cô là sự kết hợp lóa mắt của cơ và những đường cong. Anh không thể rời mắt, thậm chí khi cô quay lại. Tuyệt, đó là điều cô cần. Vài gã thua cuộc liếc mắt đưa tình trong chính căn bếp của cô. Anh có thể thấy sự linh hoạt và nổi lo lắng trong mắt cô.

Cô để lọ aspirin xuống bàn trước mặt anh rồi biến mất, lí nhí lý do là kiểm tra Natasha.

Frisco ấn chai sô đa lạnh vào trán. Khi Mia quay lại, cô đang mặc áo phông bên ngoài bộ đồ chạy của mình. Cũng có ích, nhưng không nhiều.

Anh thông cổ. Một triệu năm trước, anh rất giỏi với những cuộc chuyện trò nho nhỏ. “VẬY... cô chạy bao xa?” Tuyệt, nghe anh như một gã khờ.

“Thường là ba dặm,” cô trả lời, lại mở tủ lạnh và lấy ra một bình trà đá. Cô đổ một cốc cho mình. “Nhưng hôm nay tôi chỉ chạy khoảng hai dặm rưỡi.”

“Cô cần phải cẩn thận khi trời nóng như thế này.” Trời ạ, anh có thể nói năng khắp khiêng hơn

không nhĩ? *Khập khiễng?* Phải, nó là từ hoàn hảo để mô tả anh, theo nhiều cách.

Cô gật đầu, quay lại nhìn anh khi cô dựa lưng vào quầy bếp và nhấp ngụm trà.

“VẬY... mẹ cô là họa sĩ.”

Mia mỉm cười. Đáng ghét, cô có nụ cười xinh đẹp. Thật là mới hai hôm trước anh đã nghĩ nó trông hơi ngố sao?

“Phải,” cô nói. “Bà có một xưởng vẽ gần Malibu. Đó là nơi tôi lớn lên.”

Frisco gật đầu. Đây là lúc anh cần phản hồi bằng cách kể cho cô nơi anh đã sống. “Tôi lớn lên ở ngay San Felipe này, vùng nách của California.”

Nụ cười của cô rộng hơn. “Nách có những mục đích của nó – không phải là tôi đồng ý với anh rằng San Felipe là một.”

“Tùy ý cô,” anh nói với một cái nhún vai. “Với tôi, San Felipe luôn luôn là nách.”

“Thế thì bán căn hộ của anh đi và chuyển tới Hawaii.”

“Đó là gốc gác gia đình cô hả?” anh hỏi.

Cô nhìn xuống cổ của mình. “Nói thật với anh, tôi không chắc. Tôi nghĩ hẳn là tôi có một phần dòng máu Hawaii hoặc Po-li-nê-di, nhưng không chắc.”

“Cha mẹ cô không biết sao?”

“Tôi được nhận nuôi từ một trung tâm nước ngoài. Những giấy tờ vô cùng sơ sài.” Cô nhìn anh. “Tôi đã trải qua thời kỳ rồi, anh biết không, khi tôi mệt mỏi tìm cha mẹ đẻ của mình.”

“Cha mẹ đẻ không phải luôn luôn đáng tìm. Tôi sẽ sống tốt hơn nếu không biết cha mẹ tôi.”

“Tôi rất tiếc,” Mia nói lặng lẽ. “Có một thời gian tôi sẽ nói rằng anh không thể có ý đó, hoặc điều đó không thể nào là thật. Nhưng tôi đã dạy ở một trường phổ thông thành phố trong suốt năm năm qua, và tôi nhận thức rõ rằng hầu hết người ta không có được tuổi thơ hay cha mẹ như tôi đã có.” Đôi mắt cô pha trộn rất đẹp giữa màu nâu, lục và lòng trắng. “Tôi không biết có lẽ anh đã trải qua những gì, nhưng... tôi rất tiếc.”

“Tôi nghe rằng những ngày này dạy cấp ba là công việc rất nguy hiểm, với súng, ma túy và bạo lực,” Frisco nói, cố gắng hết sức để mang cuộc đối thoại rời khỏi khu vực tối tăm và cực kỳ riêng tư. “Họ có dành cho cô kiểu đào tạo đặc công nào khi cô nhận việc không?”

Mia cười. “Không, chúng tôi tự lo. Đã bị ném tới nanh sói thì đành phải chịu. Vài giáo viên đã giải quyết bằng cách trở thành sĩ quan huấn luyện thực sự. Tôi đã tìm ra rằng động viên tích cực còn hiệu quả hơn nhiều sự trừng phạt.” Cô hóp một ngụm nữa, chăm chú nhìn anh thăm dò qua thành cốc. “Thực ra, có khi anh muốn cân nhắc xem khi nào anh sẽ thỏa hiệp với Natasha.”

Frisco lắc đầu. “Gì? Đưa cho con bé cái bánh quy để chạy ra xa hả? Tôi không nghĩ vậy.”

“Nhưng loại trừng phạt nào có thể giúp cho cô bé?” Mia kiên trì. “Nghĩ xem. Đứa trẻ đáng thương đã phải chịu loại trừng phạt tồi tệ với một đứa bé năm tuổi – mẹ nó đã đi rồi. Rõ ràng là anh không thể lấy cái gì khỏi cô bé mà quan trọng hơn nữa. Anh có thể mắng mỏ và khiến cô bé khóc. Thậm chí anh có thể dọa dẫm và làm cô bé sợ anh, và có thể tặng thêm những cơn ác mộng tệ hơn. Nhưng nếu anh thưởng khi cô bé nghe *theo* luật của anh, nếu anh khiến việc đó thật sự đáng kể và làm cô bé cảm thấy nó đáng triệu đô, ha, cô bé sẽ nắm bắt nó nhanh chóng.”

Anh lướt tay qua tóc. “Nhưng tôi không thể bỏ qua chuyện sáng nay được.”

“Rất khó khăn,” Mia nói. “Nhưng anh phải đạt được sự cân bằng giữa việc để một đứa trẻ biết cách cư xử của nó là không được phép, và không muốn thưởng cho thái độ hư của nó bằng cách quan tâm đến nó nhiều hơn. Lũ trẻ khao khát sự quan tâm thường cư xử không đúng. Đó là cách dễ nhất để cha mẹ hoặc thầy cô chú ý đến nó.”

Frisco hé miệng thành một nụ cười khác. “Tôi biết vài người được gọi là người-lớn cũng hành động với nguyên lý ý hết.”

Mia dăm dăm nhìn người đàn ông đang ngồi trên bàn bếp nhà cô. Thật đáng ngạc nhiên. Trông anh giống như đã lặn xuống từ ghế đá công viên, thế mà cô vẫn bị anh hấp dẫn. Anh sẽ trông ra sao, cô tự hỏi, bánh bao và mặc bộ quân phục cô đã thấy trong phòng anh?

Ắt là trông anh sẽ như một người mà cô sẽ tránh khỏi đường mình. Cô chưa bao giờ bị ấn tượng bởi mấy anh chàng mặc quân phục. Và giờ cô cũng không bị đâu.

Nhưng mà, tất cả những huân chương đó...

Mia đặt chiếc cốc rỗng xuống và rời khỏi quầy bếp. “Tôi sẽ đưa Tasha ra,” cô bảo Frisco. “Hai người chắc hẳn có việc – cô bé đã bảo tôi anh hứa đưa nó đi mua đồ cho phòng ngủ.”

“Phải.” Frisco gật đầu và vụng về đẩy mình lên. “Cảm ơn lần nữa vì đã mang con bé về nhà.”

Mia mỉm cười và xuống hành lang dẫn tới phòng tắm. Nghĩ về khởi đầu chông gai của họ mới thấy họ đã thực sự đạt được một tình hàng xóm khá là tốt đẹp.

Tình hàng xóm tốt đẹp – đó chính xác là điều họ sẽ có. Bất chấp sự thật rằng người đàn ông này có khả năng làm máu cô nóng lên chỉ với một cái nhìn, bất chấp sự thật rằng cô thực lòng thích anh ngày càng nhiều hơn mỗi lần họ gặp nhau, cô sẽ cẩn thận giữ khoảng cách của mình.

Bởi vì Mia càng hiểu hơn về người hàng xóm, cô càng được thuyết phục rằng dứt khoát là họ ở hai cực đối lập.

Chương 7

Nó màu hồng. Nó màu hồng tuyệt đối, không sai vào đâu được. Lưng nó gợi lên hình vỏ sò, và tay nó cuộn lại. Những miếng nệm được trang trí với những nút bạc sáng bóng rõ ràng là không hề thoải mái để ngồi lên.

Nó tuyệt vời hơn nhiều để gọi là trường kỷ hay sofa. Quảng cáo gọi nó là “ghế mềm”.

Với Natasha, đó là tình yêu sét đánh.

May thay cho Frisco, con bé không phát hiện ra nó cho tới khi họ trên đường rời khỏi cửa hàng đồ gia dụng.

Con bé ngồi lên đó và làm điệu bộ của công chúa. Frisco quá mệt mỏi, cả đầu gối lẫn đầu anh đều đau kinh khủng, nên anh cũng ngồi xuống.

“Quý xuống trước mặt công chúa Nga,” Tash ra lệnh nghiêm trang.

Frisco ngửa đầu ra sau và nhắm mắt. “Không có đâu, bé con,” anh lầm bầm.

Sau khi Tash tắm ở nhà Mia, anh đưa nó về nhà, rồi cả hai người bận đồ và xuống bãi biển cho bài học bơi đầu tiên của đứa bé. Dòng chảy vẫn khá mạnh, và anh giữ tay mình khóa chắc vào bộ đồ bơi của Tash trong toàn bộ thời gian.

Đứa nhỏ chẳng sợ gì. Cứ nghĩ con bé chưa từng thấy biển trước ngày hôm qua mới thấy nó

hoàn toàn say mê mặt nước. Đến cuối tuần, con bé sẽ bơi như cá cho mà xem.

Frisco lắc đầu. Làm thế nào mà con của Sharon có thể sống đến gần sáu tuổi mà chưa từng trông *thấy* biển? Về mặt lịch sử, gia đình Francisco là những người sống miền duyên hải. Ông già anh đã làm việc trên tàu đánh cá trong nhiều năm. Những kỳ nghỉ trải qua trên mặt nước. Frisco và hai ông anh đều yêu biển. Nhưng không phải Sharon, bỗng nhiên anh nhớ. Sharon đã suýt chết đuối khi anh cỡ tuổi Natasha bây giờ. Và khi trưởng thành, Sharon chuyển vào trong đất liền, dành nhiều thời gian ở Las Vegas hay Reno. Tash ra đời ở Tucson, Arizona. Không có nhiều đất gần biển ở đó.

Sau bài học bơi và bốn-mươi-lăm phút thuyết giáo lý do Tash phải theo những quy định của Frisco, họ lê về nhà, ăn trưa, thay đồ rồi đi mua đồ đạc cho phòng ngủ thứ hai.

Họ kiểm được cửa hàng này trong cuốn Những trang vàng. Nó nằm ngay góc, và – như quảng cáo khoe – giao hàng miễn phí trong ngày. Frisco đã chọn một chiếc đệm đơn, giường khung kim loại, và Tash đã chọn chiếc tủ quần áo vàng rực cỡ nhỏ. Cùng với nhau, họ đã kiểm bộ bàn ghế nhỏ nhắn và chiếc giá sách xinh xinh.

“Chúng ta lấy cái này nhé, cậu Frisco?” lúc này Tash hỏi đầy hi vọng.

Anh khịt mũi khi mở mắt. “Một cái trường kỷ *màu hồng*? Trời ơi, cháu đùa hả?”

Như thường lệ, cô bé trả lời câu hỏi tu từ của anh như thể anh hỏi nghiêm túc. “Không ạ.”

“Chúng ta sẽ đặt nó vào chỗ quái nào chứ?” Anh liếc nhìn bảng giá. Giả sử là có giảm giá chẳng nữa, nó cũng sẽ ngốn một gia tài nho nhỏ.

“Chúng ta có thể đặt nó ở chỗ cái ghế cổ lỗ đang để ạ.”

“Tuyệt. Đúng là cái căn hộ cần.” Lắc đầu, Frisco đứng dậy. “Thôi nào. Nếu chúng ta không nhanh lên, xe chở hàng sẽ không gặp chúng ta ở nhà. Cậu cháu mình không muốn họ đưa đồ mới của cháu cho đứa trẻ khác đâu.”

Điều đó khiến Tasha di chuyển, nhưng liếc nhìn lần cuối đầy vẻ thất tình với chiếc ghế sô pha hồng.

Họ chỉ cách nhà hai dãy phố, nhưng Frisco vẫn gọi xe. Mặt trời đang chói chang, và đầu gối khiến anh gần như rên lên với cơn đau. Đầu anh cũng không hơn là vậy.

Không có dấu hiệu của Mia ngoài khu vườn của cô trên sân. Cửa phòng cô đóng chặt, và Frisco thấy mình tự hỏi cô đã đi đâu.

Sai lầm lớn, anh tự nhủ. Cô đã thể hiện rõ ràng là cô không muốn gì hơn một người hàng xóm. Cô không muốn sự thích thú của anh thò ra quanh cửa nhà cô.

Mia thật lòng nghĩ anh là một kẻ nghiện rượu, như ông già và chị gái anh. Nếu anh không cẩn thận, hoàn toàn có khả năng cô sẽ được chứng minh là đúng.

Không một lần nào nữa, anh thề, kéo mình lên thang. Tối nay, nếu chúng mất ngủ hoành hành, anh sẽ chịu đựng. Anh sẽ đối mặt với lũ quỷ trong vẻ đe dọa nhất của chúng lúc sớm mai bằng cách phun lên mặt chúng nó. Nếu anh thức giấc giữa đêm, anh sẽ dành thời gian làm việc, tập thể dục giúp chân khỏe hơn và hỗ trợ đầu gối.

Anh mở cửa căn hộ và Tasha chạy vào trước, nhảy bổ qua phòng khách rồi vào hành lang dẫn sang phòng ngủ.

Frisco chậm chậm theo sau, mỗi bước đau đớn khiến anh nghiêng rãng. Anh cần ngồi xuống giải tỏa trọng lượng trên đầu gối, bỏ thứ chết dẫm và băng đá địa ngục khỏi nó.

Tasha đang ở trong phòng ngủ, nằm trên tấm thảm phủ kín sàn. Con bé nằm ngửa thẳng cẳng, chăm chú nhìn trần.

Khi Frisco đứng trên ngưỡng cửa ngấm nhìn, con bé trườn bằng chân rồi nằm xuống chỗ khác trên sàn.

“Cháu đang làm gì đấy?” anh hỏi khi con bé làm y hệt như thế tới lần thứ ba.

“Cháu đang tìm nơi đặt giường,” Tash bảo anh từ chỗ nó nằm.

Frisco không thể giấu nụ cười. “Ý hay,” anh nói. “Sao cháu không làm thế một lúc? Cậu sẽ chườm lạnh vài phút trước khi xe đưa hàng tới, được không?”

“Vâng.”

Anh đi về khu bếp và túm lấy túi đá chườm trong ngăn lạnh. Anh bước lại phòng khách rồi ngồi trên chiếc trường kỷ sọc cũ kỹ của mình, đu cái chân bị thương lên nệm. Đá mang lại cảm giác thật tuyệt, anh ngửa đầu ra rồi nhắm mắt.

Anh phải tìm ra cách di chuyển mấy cái thùng khỏi phòng Tash. Có nửa tá, và tất cả chúng đều khiến anh khó mang bằng một tay. Nhưng anh có thể kéo chúng. Sẽ được thôi. Anh có thể dùng chân hoặc khăn trải, rồi đẩy thùng lên đó, mỗi lần một cái. Với cái hộp mắc kẹt chắc chắn trong tấm chăn như cá trong lưới, anh có thể kéo nó, trượt trên thảm khỏi phòng Tash vào phòng anh và...

Frisco nghẹn thở. Anh đã cảm nhận hơn là nghe thấy chuyển động của Tasha ngang qua sàn phòng khách, nhưng lúc này anh nghe được tiếng cọt kẹt lộ liễu của cửa trước đang mở.

Anh mở mắt ngồi dậy, nhưng con bé đã ra ngoài.

“Natasha! Chết tiệt!”

Cây ba toong của anh nằm dưới trường kỷ và anh vớ lấy nó rồi di chuyển nhanh chóng tới chỗ cửa.

“Tash!”

Anh dựa người trên hàng rào gần chỗ dây chảo và hệ thống ròng rọc. Natasha ngược nhìn anh từ dưới sân, mắt mở lớn.

“Cháu đang đi đến chỗ *quái* nào thế?” anh gầm gừ.

“Cháu đi xem Thomas có nhà không.”

Con bé không hiểu. Chỉ cần nhìn là Frisco có thể nói rằng con bé thật tình không hiểu tại sao anh bực mình với nó.

Anh hít một hơi thật sâu và ép nhịp tim chậm lại. “Cháu quên không nói cho cậu biết cháu sẽ đi đâu.”

“Cậu đã ngủ mà.”

“Không, cậu không ngủ. Và kể cả nếu cậu ngủ thì không có nghĩa là cháu có thể phá luật.”

Con bé im lặng, dăm dăm nhìn anh.

Frisco đi xuống cầu thang. “Lại đây.” Anh ra hiệu bằng đầu hướng tới ghế dài trên sân. Anh ngồi xuống và nó ngồi cạnh anh. Chân con bé không chạm tới đất, và nó đu đưa chân ra trước vào sau. “Cháu biết quy tắc là gì không?” anh hỏi.

Tasha cắn môi. Nó lắc đầu.

“Đoán xem,” Frisco bảo nó. “Quy tắc là gì?”

“Điều gì đó cậu muốn cháu làm mà cháu không muốn làm?” nó hỏi.

Anh gắng hết sức mình để không cười. “Còn hơn thế nữa,” anh nói. “Nó là điều cháu *phải* làm, cho dù cháu muốn hay không. Và nó luôn luôn như thế, bất kể cậu ngủ hay thức.”

Con bé không hiểu. Anh có thể thấy sự bối rối và hoài nghi viết rõ trên mặt nó.

Anh lướt một bàn tay lên mặt, ráng làm sạch đầu óc đang phủ mạng nhện của mình. Anh mệt mỏi. Anh không thể nghĩ ra cách nào giải thích cho Natasha là con bé luôn luôn *phải* theo quý tắc của anh. Anh không thể nghĩ ra làm thế nào cho con bé hiểu.

“Chào hai người.”

Frisco nhìn lên thấy Mia Summerton đang bước về phía họ. Cô đang mặc chiếc áo mùa hè không tay in hoa với chiếc váy dài tha thướt gần như chạm đất. Cô đi xăng-đan và đội chiếc mũ rơm rộng vành trên đầu cùng nụ cười thân thiện trên khuôn mặt xinh đẹp. Trông cô thật mát mẻ và tươi tắn, như cơn gió đêm được chờ đợi đã lâu trong cái nóng ngọt ngào cuối chiều.

Cô đã ở đâu, ăn mặc như thế? Một cuộc hẹn ăn trưa với bạn trai? Hay có lẽ không phải cô mới về mà là cô sắp đi. Có lẽ cô đang chờ người hẹn ăn tối đến. Gã con hoang may mắn. Frisco cau có, để mặc mình ghét thẳng cha đó, cho phép mình có chút xa xỉ.

“Có một chiếc xe chở hàng đang dỡ hàng trên đường vào đây,” Mia nói, lơ đi cái nhìn đen tối của anh. Thực ra, cô lơ anh hoàn toàn. Cô nói trực tiếp với Tash. “Cái tủ vàng xinh xắn là của cháu, phải không nhỉ?”

Natasha nhảy lên, quên bém cuộc chuyện trò của họ. “Cháu,” nó nói, nhảy bổ ra bãi đậu xe. “Nó là của cháu!”

“Đừng chạy nhanh quá,” Frisco nói lớn đầy cảnh báo, kéo mình đứng dậy. Anh ngậm chặt miệng khi trọng lượng đổ lên đầu gối, chống lại nhu cầu nhăn nhó, không muốn để Mia biết anh đang đau như thế nào. “Và đừng có bước khỏi vỉa hè.”

Nhưng bằng cách nào đó Mia đã biết. “Anh ổn không?” cô hỏi, không lơ anh nữa, đôi mắt cô tràn đầy sự quan tâm. Cô theo anh đằng sau Natasha, trở lại bãi đậu xe.

“Tôi ổn,” anh nói cộc cằn.

“Anh đã phải đuổi theo cô bé suốt cả ngày hả?”

“Tôi ổn,” anh lặp lại.

“Anh được phép mệt mà,” cô nói với tiếng cười du dương. “Tôi đã trông đứa con bốn tuổi của một người bạn tuần trước, và sau đấy thật sự tôi đã cần được mang đi trên cáng.”

Frisco liếc nhìn cô. Cô nhìn lại anh một cách ngây thơ. Cô đang đưa cho anh lối thoát, giả vờ nét đau đớn và mệt mỏi trên mặt anh là vì thực tế anh chưa từng đối mặt với mức năng lượng cao của một đứa con nít, hơn là vì kết quả của vết thương cũ.

“Ừ, phải.”

Mia biết tốt hơn là đừng có thể hiện sự thất vọng với câu trả lời cụt ngủn của Frisco. Cô muốn là bạn của anh, và cô đã cho rằng họ đang tiếp tục xây dựng tình bạn dựa trên cơ sở không vững chắc mà họ đã thiết lập gần đây. Nhưng bất cứ điều gì họ đã đạt được sáng nay dường như đã bị quên mất rồi. Anh chàng Frisco già dặn, giận dữ, dè dặt đã quay trở lại với mức độ cao hơn.

Trừ khi...

Có thể là đầu gối anh đang đau tệ hơn cô nghĩ.

Người chở hàng tiến lại gần. “Anh là Alan Francisco?” ông ta hỏi, không chờ trả lời trước khi giờ ra tầm bìa kẹp hồ sơ. “Ký ở đây.”

Frisco thở dài. “Mang lên căn 2C. Nó nằm ngay trên đỉnh cầu thang – ”

“Xin lỗi, ông bạn, tôi chỉ đến đây thôi.” Người đàn ông nói thậm chí không có chút hối tiếc nhỏ nhất. “Chỉ dẫn của tôi là bỏ nó khỏi xe. Anh sẽ lo từ đây.”

“Ông đùa à.” Giọng Frisco dứt khoát, đầy nghi ngờ. Đồ đạc đang nằm trên mặt đường, cạnh chiếc xe chở.

Người đàn ông đóng cửa sau xe tải với một tiếng sầm. “Đọc dòng chữ in nhỏ trên biên lai của anh đi. Nó là đưa hàng miễn phí – và đó chính xác là thứ anh đã trả.”

Làm sao Frisco có thể mang tất cả những thứ này lên một tầng gác? Mia trông thấy nỗi thất vọng lẫn sự giận dữ trong mắt anh và trên khuôn miệng cứng rắn.

Người đàn ông leo lên buồng lái và đóng cửa đằng sau

“Tôi đã mua đồ từ cửa hàng của ông vì ông viết rằng giao hàng miễn phí,” Frisco nói thô bạo. “Nếu ông không giao hàng, ông có thể chất nó lên và mang trở lại đi.”

“Trước hết, đó không phải là cửa hàng *của tôi*,” ông ta nói, bắt đầu nổ máy với một tiếng gầm và nghiền của bánh răng khi ông ta vào số một, “và thứ hai, anh đã ký rồi.”

Tất cả những gì Frisco có thể làm là giữ mình không nhảy lên thoi nắm đấm vào khuôn mặt gầy gò của ông ta. Nhưng Tash và Mia đang nhìn anh. Nên anh không làm gì cả. Anh đứng đó như một gã khờ chết đấm khi chiếc xe tải lái đi.

Anh chòng chọc nhìn sau nó, cảm thấy vô dụng, bất lực và nản lòng vô bờ bến.

Và rồi Mia chạm vào tay anh. Những ngón tay cô mát lạnh trên làn da nóng rực của anh. Sự đụng chạm của cô ngập ngừng và rất khẽ, nhưng cô không rời ra kể cả khi anh quay lại trừng trừng nhìn xuống cô.

“Tôi sẽ bảo Tasha đi xem Thomas có nhà không,” cô nói điềm tĩnh. “Chúng ta sẽ mang chúng lên gác.”

“Tôi ghét thế này,” anh nói. Lời lẽ bật ra trước khi anh có thể dừng lại. Chúng bộc lộ sự tuyệt vọng và nỗi hổ thẹn. Anh không định lên tiếng, để lộ mình quá nhiều với cô. Đó không phải là lời phàn nàn, hay là tự thương hại. Đó là thực tế, anh ghét hạn chế của mình.

Đôi mắt nâu lục của cô trở nên ấm áp hơn, mềm mại hơn. Cô lướt bàn tay xuống tay anh và bện chúng vào những ngón tay anh. “Tôi biết,” cô nói khàn khàn. “Tôi rất tiếc.”

Anh quay lại nhìn cô, *thật sự* nhìn cô. “Thậm chí cô không thích tôi,” anh nói. “Sao cô có thể quá tốt như thế?”

“Tôi *có* thích anh,” cô nói, ráng lùi lại, tránh khỏi cái nhìn dữ dội của anh. Nhưng anh không buông tay cô. “Tôi muốn là bạn anh.”

Bạn. Cô giật tay lần nữa, và lần này anh giải phóng cô. Cô muốn là bạn anh. Anh muốn nhiều hơn thế.

“Ê, Frisco!”

Frisco quay lại. Giọng nói quen thuộc như hơi thở anh. Đó là Lucky O'Donlon. Anh ta đã đỗ xe máy trên khu vực dành cho khách, và giờ đang thả bộ thông dong về phía họ. Anh đang mặc bộ lễ phục màu xanh dương và mang vớ trắng phần trăm lóng mướt và bóng mướt. Frisco biết rõ hơn.

“Hãy, bạn già, có vụ giảm giá hay gì đó hả?” Nụ cười cởi mở và đôi mắt ấm áp của Lucky lười biếng dạo chơi trên đồng đồ đạc, cây ba toong chết dẫm của Frisco, và Mia. Anh ta nhìn Mia đặc biệt lâu. “Cậu sẽ giới thiệu tớ với bạn cậu chứ?”

“Tớ có lựa chọn nào không?”

Lucky giơ tay cho Mia. “Tôi là Đại úy Luke O'Donlon, Hải quân SEAL Hoa Kỳ. Và cô là...?”

Mia mỉm cười. Dĩ nhiên cô sẽ cười. Không ai có thể chối từ Lucky. “Mia Summerton. Tôi là hàng xóm của Frisco.”

“Tôi là bạn cùng bơi của cậu ấy.”

“Bạn cùng bơi *cũ*.”

Lucky lắc đầu. “Còn lâu.” Anh vòng tay quanh cổ Frisco và mỉm cười với Mia. “Chúng tôi vượt qua BUDS cùng nhau. Điều đó khiến chúng tôi là bạn cùng bơi suốt đời.”

(*meo – BUDS là khóa huấn luyện hà khắc để trở thành lính SEAL, được kết thúc với ‘Tuần Địa ngục’*)

“BUDS là khóa huấn luyện cơ sở của SEAL,” Frisco dịch cho cô, đẩy Lucky khỏi anh. “Cậu đang đi đâu mà mặc thế này?”

“Một vài loại giao thiệp bán chính thức ở OC. Một cuộc liên hoan vui nhộn cho vài anh chàng trục lợi quý giá đang thăng tiến.” Anh nhàn nhỡ với Frisco, nhưng ánh nhìn quay lại với Mia. “Tớ nghĩ có khi cậu muốn đi cùng.”

Frisco khịt mũi. “Cứ mơ đi. Tớ ghét những bữa tiệc đó kể cả khi tớ bị yêu cầu.”

“Làm ơn đi?” Lucky nài nỉ. “Tớ cần ai đẩy làm bạn đồng hành hoặc là tớ sẽ dành cả đêm nhảy với vợ đồ đốc, cố gắng ngăn cô nàng không giật nút áo mình.” Anh mỉm cười với Mia và nhún nhó.

“Cho dù tớ có muốn đi nữa,” Frisco bảo anh, “tớ vẫn không đi, tớ không thể. Tớ đang trông con bà chị gái trong sáu tuần.” Anh trở vào mớ đồ đạc. “Chỗ này dành cho phòng ngủ của con bé.”

“Hoặc là đưa nhóc thích ở ngoài trời, hoặc là cậu đã tự nhét mình vào sự lộn xộn ở đây.”

“Số hai,” Frisco nói.

“Ây, cô bé hàng xóm,” Lucky nói, nhắc một góc nệm. “Trông cô khỏe đấy. Giữ góc kia nhé.”

“Tên cô ấy là Mia,” Frisco nói.

“Xin lỗi,” Lucky nói. “Mia cưng, giữ góc kia nhé.”

Mia cười, ơn Chúa. Khi Frisco ngó, cô và Lucky đang mang tấm nệm trên sân. Anh có thể nghe thấy tiếng cười của Mia ngay cả khi họ rời khỏi tầm nhìn.

Lúc Frisco cầm cái giá sách nhẹ rồi chậm rãi mang nó hướng vào sân, anh cũng nghe thấy tiếng líu lo náo động của Tasha, và giọng trầm của Thomas King tới chỗ anh.

“Hây, Đại úy.” Thomas gật đầu chào khi cậu băng qua. Cậu biết tốt hơn là đừng có đề nghị cầm cái giá từ Frisco trên đường ra khỏi bãi đậu xe.

“Cảm ơn đã giúp, anh bạn,” Frisco bảo cậu.

“Không vấn đề,” chàng trai trẻ trả lời.

Không vấn đề. Toàn bộ việc này không thành vấn đề với bất cứ ai – ngoại trừ Frisco.

Anh đặt giá sách xuống chân cầu thang, rồi nhìn lên thấy Lucky đang ra khỏi cửa nhà anh, với Tasha trên tay. Anh ta đang cù con bé, và con bé cười rúc rích. Mia ở ngay sau họ, cô cũng đang cười.

Anh chưa bao giờ trông thấy Mia xinh đẹp hay thoải mái như thế. Lucky cúi xuống và nói điều gì đó vào tai cô, và cô lại cười. Cô bắt đầu xuống cầu thang, Lucky ngắm nhìn cô bước đi, đôi mắt anh ta bám theo từng chuyển động nơi hông cô.

Frisco phải nhìn đi nơi khác. Anh không thể đổ tội cho Lucky. Đã có một thời, hai người họ cực kỳ giống nhau. Họ vẫn giống nhau theo nhiều cách. Anh không ngạc nhiên là người bạn thân nhất của mình cũng sẽ bị cuốn hút tới Mia.

Mất mười phút để vận chuyển đồ của Tasha lên phòng ngủ của nó và chuyển đồng thùng sang phòng Frisco.

Thomas rời đi làm, và Mia cáo từ rồi biến mất trong căn hộ của cô – sau khi mỉm cười vì Lucky lại trân trọng lắc tay cô lần nữa.

“Cô ấy, ừm, nói rằng hai người chỉ là bạn bè hả?” Lucky nói vẻ rất tình cờ khi Frisco đi cùng anh ra chỗ để xe.

Frisco im lặng, tự hỏi anh có thể nói gì với câu hỏi đó. Nếu anh đồng ý, Lucky sẽ được tự do, mời Mia đi chơi, làm việc với sự quyến rũ và tính kiên trì nổi tiếng của O'Donlon cho tới khi cô chịu thua. Và cô sẽ chịu thua. Không ai có thể từ chối Lucky. Rồi Frisco sẽ phải nhìn người bạn thân nhất hẹn hò và chắc chắn là cảm thấy người phụ nữ anh muốn kinh khủng.

Đó là sự thật. Anh muốn Mia. Và quỷ tha ma bắt, anh sẽ làm mọi thứ trong khả năng của mình để có được cô.

“Cô ấy nhầm rồi,” anh bảo Lucky. “Bọn tớ còn hơn là bạn bè. Chỉ là cô ấy chưa biết.”

Nếu Lucky có thất vọng, anh cũng thể hiện rất tốt. Và không mất nhiều thời gian khi sự thất

vọng của anh trở thành sự sung sướng thật lòng. “Thật tuyệt. Điều đó có nghĩa là cậu đang trở lại,” anh nói.

“Vớ SEAL?” Frisco lắc đầu. “Bạn ơi, cậu chưa nghe sao, tớ – ”

“Không,” Lucky ngắt lời. “Ý tớ là vớ cuộc sống.”

Frisco dăm dăm nhìn người bạn. Anh không hiểu. Anh vẫn sống. Anh đã có năm năm đau đớn và thất vọng để chứng minh điều đó.

“Thỉnh thoảng gọi cho tớ nhé,” Lucky nói, đội chiếc mũ bảo hiểm. “Tớ nhớ cậu, bạn hiền.”

Frisco tỉnh giấc bởi âm thanh còi điện. Nó to đến nhức óc, ngay bên tai anh và...

Anh ngồi dậy, tỉnh hoàn toàn.

Nó là âm thanh của bẫy treo anh đã đặt nơi cửa trước đêm qua trước khi lên giường. Tasha lại đi không xin phép lần nữa, khỉ thật.

Anh mặc quần sooc khi lăn khỏi giường, rồi tóm lấy cây ba toong trên sàn.

Ôi, Chúa ơi, anh mệt. Có thể anh đã lên giường đêm qua, nhưng anh đã không ngủ. Cuối cùng anh nhắm mắt được mới chỉ khoảng hai giờ trước. Nhưng anh đã làm được. Anh đã chăm chăm nhìn màn đêm mà không có kể cả một ngụm uyết-ky giúp sức.

Có lẽ anh kiệt sức, nhưng anh không bị đau đầu.

Và quả thật thế là tốt, bởi vì nếu anh bị, âm thanh đáng nguyên rửa này sẽ quét sạch đầu anh mất.

Nhanh chóng anh ngắt còi. Nó là một hệ thống đơn giản, thiết kế để mạch tự ngắt nếu cửa mở ra. Nếu mạch bị ngắt, còi sẽ kêu.

Anh mở toang cửa và...

Tasha, với Mia ở ngay sau con bé, đang đứng đằng sau cánh cửa chặn.

Tash vẫn đang mặc pijama. Mia đang mặc bộ đồ tắm bên dưới chiếc quần sooc và áo phong. Frisco có thể thấy dây áo sáng màu dẫn lên vòng quanh cổ cô.

“Chào buổi sáng,” cô nói.

Frisco trừng trừng nhìn Tash. “Cháu đã ở – ”

Mia ngắt lời. “Tasha qua thăm tôi,” cô bảo Frisco, “nhưng cô bé nhớ rằng cần phải bảo anh trước là cô bé đi đâu.” Cô nhìn xuống đứa bé. “Đúng không, Tash?”

Tasha gật đầu.

Tasha mà nhớ? Mia biết rõ.

Miệng Mia ra dấu là “động viên tích cực” phía trên đầu Tasha.

Frisco nén xuống cơn giận. Được rồi. Nếu Mia nghĩ anh có thể làm cho Tasha hiểu nhờ cách ấy, anh sẽ thử. Bằng cách nào đó anh tập hợp được nhiều sự hăng hái hơn là anh cảm thấy. “Nhớ được quả là một việc xuất sắc,” anh nói với con bé, mở cánh cửa chặn để hai người vào.

Anh ép mình mỉm cười và hiển nhiên Natasha rạng rỡ cả lên. À há, có lẽ sẽ được việc gì đó.

Anh nhắc con bé lên tay và vụng về quay tròn cho tới khi con bé bắt đầu khúc khích, rồi anh đặt nó xuống trường kỷ. “Thực ra,” anh nói tiếp, “cháu *cực kỳ* xuất sắc, cậu nghĩ rằng chắc chắn cháu nên nhận được một huân chương. Thế nào?”

Con bé gật đầu, mắt mở to. “Huân chương là gì ạ?”

“Đó là một huy hiệu rất đặc biệt mà cháu giành được nhờ thực hiện việc gì đó thật sự xuất sắc – như là nhớ quy tắc của cậu,” Frisco bảo nó. Anh nhắc con bé khỏi lòng xuống lớp nệm êm ái. “Chờ đây nhé – cậu sẽ lấy.”

Mia đang đứng gần cửa, và khi cô nhìn, Frisco đẩy mình đứng dậy rồi đi vào hành lang tới

phòng ngủ của anh.

“Nhận được huân chương là một thành tích đáng tự hào đấy.” Frisco nói lớn để họ có thể nghe thấy anh từ phòng khách. “Nó yêu cầu nghi lễ rất đặc biệt.”

Tasha nhún lên xuống trên trường kỷ, khó khăn để kìm lại sự kích động của mình. Mia cười. Có vẻ như Frisco hiểu khái niệm động viên tích cực.

“Đây rồi,” anh nói, trở lại phòng khách. Anh bắt gặp ánh mắt Mia và mỉm cười. Sáng nay trông anh thật kinh khủng. Trông anh kiệt sức hơn bất kỳ lúc nào cô thấy. Rõ ràng là anh mới ngủ không lâu. Nhưng bằng cách nào đó dường như anh đầy sức sống hơn, đôi mắt anh trong trẻo hơn. Và nụ cười anh dành cho cô vô cùng ngọt ngào, hầu như ngượng ngịu.

Trái tim Mia nháy lên khi cô ngắm nhìn anh với đứa cháu nhỏ.

“Vì trí nhớ tuyệt vời với những quy tắc của tôi, gồm luật số một – ‘Nói cho Frisco biết cháu sẽ đi đâu trước khi đi khỏi căn hộ’,” anh ngâm nga, “Tôi trao cho Natasha Francisco huân chương danh dự.”

Anh gài một trong những chiếc huy hiệu đầy màu sắc Mia đã thấy trên quân phục của anh lên chiếc áo pijama của Tasha.

“Giờ cậu cúi chào cháu và cháu cúi chào cậu,” anh rì rầm với con bé sau khi gắn huy hiệu.

Anh đứng thẳng, rồi cúi chào. Tasha bắt chước anh rất chính xác.

“Lần duy nhất lính SEAL cúi chào là khi một người nhận được huân chương,” Frisco nói với một cái liếc nửa về phía Mia. Anh kéo Tasha lên trường kỷ với mình. “Đây là thỏa thuận,” anh bảo nó. “Để giữ được huân chương này, cháu phải luôn nhớ những quy tắc của cậu suốt ngày hôm nay. Cháu nhớ quy tắc không?”

“Nói cho cậu biết khi cháu muốn ra ngoài...”

“Kể cả khi cậu ngủ. Cháu phải đánh thức cậu, được không? Và gì nữa?”

“Ở đây...”

“Trong sân, đúng rồi. Và...?”

“Không bơi khi không có bạn cùng bơi.”

“Chính xác tuyệt đối. Đập tay nào.”

Natasha khúc khích, vỗ tay với cậu mình.

“Và đây là kết thúc,” anh nói. “Cháu đang nghe chứ, Tash?”

Con bé gật đầu.

“Khi cháu giành đủ số huân chương này, cháu biết chuyện gì xảy ra không?”

Tasha lắc đầu.

“Chúng ta sẽ đổi cái này,” Frisco bảo nó, đập lưng ghế trường kỷ họ đang ngồi bằng một tay, “lấy chiếc xô pha hồng.”

Mia nghĩ hoàn toàn có khả năng là cô bé sẽ nổ tung vì sung sướng.

“Cháu sẽ phải làm việc thật sự khó khăn để tuân theo quy tắc,” Frisco bảo nó. “Cháu cần phải nhớ lý do cậu muốn cháu tuân theo những quy tắc này là vì cậu muốn cháu an toàn, và cậu sẽ thật sự lo lắng khi không biết chắc cháu an toàn. Cháu phải nghĩ và nhớ điều đó, bởi vì cậu biết cháu không muốn làm cậu lo lắng, đúng không?”

Tasha gật đầu. “Cậu sẽ phải tuân theo quy tắc của cháu chứ?”

Frisco ngạc nhiên, nhưng tỏ ra bình thường. “Quy tắc của cháu là gì?”

“Không nói những từ xấu nữa,” cô bé nói không do dự.

Frisco lại liếc nhìn Mia, sự phiền muộn trong mắt anh. “Được,” anh nói, nhìn lại Tasha. “Gay go đây, nhưng cậu sẽ cố.”

“Chơi với cô Mia nhiều hơn,” Tasha đề nghị.

Anh cười bối rối. “Cậu không chắc là chúng ta có thể tạo quy tắc đó, Tash. Ý cậu là, những gì liên quan đến cậu và cháu thì ổn thôi, nhưng...”

“Tôi thích chơi với anh,” Mia thăm thò.

Frisco liếc nhìn cô. Cô không thể nào có ý như cô nói. Không, cô đang nói với Natasha. Tuy nhiên... Anh để trí tưởng tượng của mình chạy với viễn cảnh. Nó là một viễn cảnh rất, *rất* hay.

“Nhưng chúng ta không phải tạo quy tắc cho việc đó,” Mia tiếp.

“Cô có đi ra bãi biển xem cháu học bơi không?” Tasha hỏi cô.

Mia do dự, thận trọng nhìn Frisco qua phòng. “Cô không muốn cản trở.”

“Cô đã mặc sẵn đồ bơi rồi,” anh nói.

Cô có vẻ ngạc nhiên là anh đã chú ý. “À, vâng, nhưng...”

“Cô định đi đến bãi biển khác hả?”

“Không... tôi chỉ không muốn... anh biết đấy...” Cô nhún vai và mỉm cười đầy hối lỗi, lo lắng. “Quấy nhiễu.”

“Không quấy nhiễu đâu,” Frisco bảo cô. Trời ơi, anh cảm thấy lo lắng như cô vậy. Từ khi nào việc này trở nên khó khăn thế? Anh từng rất giỏi trong mấy chuyện này. “Tasha muốn cô đi cùng chúng tôi.” Hoàn hảo. Giờ anh nói như thể anh muốn cô đến làm bạn chơi với cháu gái anh. Không hề. “Và tôi... tôi cũng thế,” anh nói thêm.

Tuyệt, tim anh nhảy lên ngang miệng. Anh nuốt xuống, ráng đưa nó trở lại chỗ cũ khi Mia chỉ chăm chăm nhìn anh.

“Ừm, được,” cuối cùng cô nói, “Trong trường hợp đó, tôi muốn đến. Nếu anh muốn, tôi sẽ mang đồ ăn trưa, như một chuyến picnic...”

“A!” Tasha ré lên, nhảy nhót quanh phòng. “Đi Picnic! Đi Picnic!”

Frisco cảm thấy mình mỉm cười. Một chuyến picnic trên bờ biển với Mia. Anh không thể nhớ lần cuối anh thấy mong chờ như thế. Và sự mong chờ của anh còn xa hơn mong muốn nhìn thấy bộ đồ bơi của cô, mặc dù anh cảm thấy phần nhiều của điều đó. “Tôi đoán thế là đồng ý. Nhưng không nên chỉ để cô chuẩn bị đồ ăn.”

“Tôi sẽ làm bánh kẹp,” Mia bảo anh, vừa mở cửa. “Hai người sẽ mang đồ uống. Sô đa. Hoặc bia nếu anh muốn.”

“Không bia,” Frisco nói.

Cô dừng lại, nhìn anh, tay cô ngưng nơi nắm cửa.

“Đó là một quy tắc nữa tôi sẽ tuân theo kể từ bây giờ,” anh nói điềm tĩnh. Natasha ngừng chạy nhảy quanh phòng. Con bé đang lắng nghe, đôi mắt mở to. “Không uống nữa. Kể cả bia.”

Mia bước khỏi cánh cửa, đôi mắt cô mở lớn gần như Tasha. “Ừm, Tash, sao cháu không mặc đồ bơi vào?”

Tash biến mất nơi hành lang một cách yên lặng.

Frisco lắc đầu. “Chẳng đáng kể gì đâu.”

Hiển nhiên Mia nghĩ khác. Cô bước lại gần anh, hạ giọng để tránh đôi tai nhạy cảm của Tasha. “Anh biết không, có những nhóm hỗ trợ ngoài thành phố. Anh có thể tìm được một cuộc gặp bất cứ thời gian nào trong ngày – ”

Thật lòng cô nghĩ việc uống rượu của anh là vấn đề nghiêm trọng sao? “Coi nào, tôi có thể lo chuyện này,” anh nói cộc cằn. “Mấy ngày nay tôi đã quá đà, nhưng chỉ thế thôi. Tôi đã không uống chút rượu nào khi tôi ở bệnh viện – chính xác là cho đến hai ngày trước. Mấy ngày nay – cô không thật sự nhìn đúng trạng thái bình thường của tôi.”

“Tôi xin lỗi,” cô thầm thì. “Tôi không có ý bóng gió...”

“Không đáng kể đâu.”

Cô chạm vào tay anh, những ngón tay dịu dàng, mát lạnh và mềm mại trên da anh. “Có, có đáng kể,” cô bảo anh. “Với Natasha, nó rất đáng kể.”

“Tôi không làm việc này vì Tash,” anh lặng lẽ nói, nhìn xuống bàn tay mảnh dẻ của cô đang nằm trên bập cơ nổi nơi tay anh, mong ước cô cứ để nó ở đó, nhưng biết rằng cô sẽ kéo ra. “Tôi làm việc này vì mình.”

Chương 8

“Anh Thomas là vua thật ă?”

Mia nhìn lên từ tòa lâu đài cát cô đang giúp Tasha xây dựng. Cô bé đang làm tháp canh đỉnh nhọn trên một phía của ụ lớn cát ẩm cùng với nước từ cái xô nhựa Mia đã tìm được trong buồng chứa đồ. Cô bé cực kỳ khéo léo so với lứa tuổi lên năm, và xoay xở làm hầu hết những ngọn tháp khá cao và nhọn.

“Họ của Thomas là King,” Mia trả lời. “Nhưng đây là nước Mỹ, chúng ta không có vua và nữ hoàng.”

“Anh ấy là vua ở nơi khác ă? Như cháu là công chúa Nga ý?”

“À,” Mia nói lịch thiệp, “Có lẽ cháu muốn kiểm tra điều đó với Thomas, nhưng cô nghĩ King chỉ là họ của cậu ấy thôi.”

“Anh ấy trông như vua ý.” Natasha rúc rích cười. “Anh ấy nghĩ cháu đến từ Sao hỏa. Cháu sẽ cưới anh ấy.”

“Cưới ai?” Frisco hỏi, ngồi xuống nền cát cạnh họ.

Anh vừa lên từ mặt biển, nước đọng nơi hàng mi và nhỏ giọt từ tóc anh. Trông anh thoải mái hơn và dễ chịu hơn bất kỳ lúc nào Mia từng biết.

“Thomas,” Tasha bảo anh, hết sức nghiêm túc.

“Thomas.” Frisco ngẫm nghĩ. “Cậu thích nó,” anh nói. “Nhưng cháu còn quá nhỏ để kết hôn đấy, cháu không nghĩ vậy ă?”

“Không phải bây giờ, cậu ngốc quá,” con bé nói bực bội. “Dĩ nhiên là khi cháu lớn cơ.”

Frisco ráng giấu nụ cười. “Dĩ nhiên,” anh nói.

“Cậu không thể lấy mẹ vì cậu là em trai mẹ, đúng không ă?” nó hỏi.

“Đúng vậy,” Frisco nói. Anh chống khuỷu tay để nằm trên cát. Mia cố gắng không chăm chú

nhìn cái cách những cơ bắp trên tay anh cong lại khi chúng đỡ cơ thể. Cô cố gắng rời ánh nhìn khỏi bờ vai cứng chắc, bờ ngực vạm vỡ và làn da rám nắng trơn nhẵn của anh. Dầu sao, đây đâu phải lần đầu tiên cô nhìn anh không mặc áo. Cô nên thấy bình thường –

“Chán thế,” Tash nói với tiếng thở dài. “Mẹ luôn tìm một người để kết hôn, và cháu thích cậu.”

Giọng Frisco khàn khàn. “Cảm ơn, Tash. Cậu cũng thích cháu.”

“Cháu không thích Dwayne,” cô bé nói. “Ông làm cháu sợ, nhưng mẹ thích sống ở nhà ông ấy.”

“Có lẽ khi mẹ cháu về, mẹ con cháu có thể sống cách cậu vài nhà thôi,” Frisco nói.

“Cậu có thể lấy cô Mia,” Tasha gợi ý. “và chuyển sang sống với cô ấy. Và mẹ con cháu sẽ sống ở nhà cậu.”

Mia liếc nhìn lên. Frisco gặp ánh mắt cô, rõ ràng ngượng ngùng. “Có lẽ cô Mia không muốn kết hôn,” anh nói.

“Thế hả cô?” con bé hỏi, nhìn lên từ tác phẩm thủ công của mình để chăm chú nhìn Mia với đôi mắt xanh tinh khiết rất giống đôi mắt Frisco.

“À,” cô nói cẩn thận. “Một ngày nào đó cô sẽ kết hôn và có một gia đình, nhưng – ”

“Cô ấy muốn mà,” Tash bảo cậu mình về hiểu biết. “Cô ấy xinh và làm bánh kếp rất ngon. Cậu nên hỏi cưới cô ấy.” Con bé đứng dậy, cầm cái xô, đi xuống mép nước, nơi nó bắt đầu đuổi theo những đợt sóng đánh lên bờ cát.

“Tôi xin lỗi về chuyện đó,” Frisco nói với tiếng cười bồn chồn. “Con bé... cô biết đấy, *năm tuổi*. Nó vẫn rất tin vào hạnh phúc mãi mãi về sau.”

“Không sao,” Mia nói với nụ cười. “Và đừng có lo. Tôi sẽ không bắt anh giữ bất cứ lời hứa nào mà Tasha nói thay mặt anh.” Cô phủi cát khỏi đầu gối và đi lại chỗ tắm khăn cô đã trải trên bãi biển.

Frisco đi cùng với cô. “Biết thế thật mừng.” Anh quay lại nhìn Mia, tia nhìn ấm áp lướt lên chân cô, vương vẩn trên bộ đồ bơi hai mảnh và phần da trần phơi bày gần hết, trước khi nằm lại nơi mặt cô. “Mặc dù vậy, con bé đúng đấy. Cô *xinh* đẹp, và cô làm bánh kếp ngon đến chết.”

Nhịp tim Mia đang chạy đua. Từ khi nào mà việc người đàn ông này nghĩ rằng cô xinh đẹp hay không lại thành vấn đề? Từ khi nào ham muốn đã biến mất – ham muốn đã bao trùm cô như chiếc áo to đùng mỗi lần anh nhìn cô với sức nóng trong mắt anh? Từ khi nào trái tim cô bắt đầu lỗi nhịp với nụ cười vui tươi vờ vĩnh của anh? Từ khi nào anh đã băng qua ranh giới xác định anh hơn là một người bạn?

Nó đã bắt đầu những ngày trước, từ chính cái ôm anh dành cho Natasha trên sân. Anh vô cùng dịu dàng với đứa nhỏ, vô cùng kiên nhẫn. Sức cuốn hút của Mia với anh đã ở đó ngay từ ban đầu, và cho đến giờ cô đã biết nhiều hơn về anh, nó được nhân lên, tồn tại ở cấp độ phức tạp hơn chỉ là hấp dẫn tình dục thông thường.

Thật điên khùng. Mia biết nó thật điên khùng. Đây không phải là người đàn ông cô có thể hình dung sẽ sống cùng đến hết cuộc đời. Anh được đào tạo như một sát thủ - một chiến binh chuyên nghiệp. Và nếu thế còn chưa đủ, anh có hàng đống những giận dữ, thất vọng và đau đớn phải vượt qua trước khi nói tới tình trạng tâm lý tinh thần. Và nếu *thế* còn chưa đủ, có vấn đề nghiện rượu của anh.

Phải, anh đã thề sẽ dừng lại, nhưng kinh nghiệm một giáo viên cấp ba của Mia khiến cô hiểu biết về chứng nghiện rượu. Cách tốt nhất để chiến đấu với nó là không đối mặt một mình, mà tìm kiếm sự giúp đỡ. Đường như anh cứ nhất định tự mình lo, và thông thường mà nói, sẽ là con đường kết thúc trong thất bại.

Không, nếu cô thông minh, cô sẽ đóng gói đồ trên bãi biển ngay bây giờ và rời khỏi nơi này.

Thay vì vậy, cô bôi thêm kem chống nắng lên mặt. “Tôi đã vào bếp nhà anh khi giúp Natasha bê thùng đựng sô đa lạnh,” cô nói. “Và tôi nhận thấy anh có một thứ duy nhất dán trên tủ lạnh. Một danh sách.”

Anh liếc cô, nét mặt anh là sự đề phòng. “Ờ?”

“Tôi không chắc,” cô nói, “nhưng... trông nó có vẻ là danh sách những việc anh rất khó làm với đầu gối bị thương của mình.”

Danh sách đó bao gồm những việc như nhảy, chạy, nhảy dù, đạp xe và leo gác.

Anh chăm chú nhìn đại dương, khẽ nheo mắt trong ánh sáng rạng rỡ. “Đúng vậy.”

“Anh đã quên viết vào là anh không thể chơi trong đội tuyển bóng rổ Olympic, thế nên tôi đã thêm vào đoạn cuối,” cô nói, giọng kiên quyết.

Anh hắt ra một chút không khí, thứ có thể được gọi là tiếng cười nếu anh mỉm cười. “Buồn cười đấy. Nếu cô đọc cẩn thận, cô sẽ thấy là từ *đi lại* đứng đầu. Tôi gạch nó khi tôi có thể đi lại được. Tôi sẽ làm điều tương tự với phần còn lại của cái danh sách đó.”

Đôi mắt anh mang sắc thái mãnh liệt của bầu trời xanh.

Bụng Mia quặn thắt và cô thả cảm lên tay. “Kể cho tôi nghe về cái trường kỷ hồng tuyệt vời đi,” cô nói. “Nó thế nào?”

Lần này Frisco *cười*, và những đường nét quanh mắt anh nhấn lại với sự thích thú thật lòng. Anh duỗi dài cạnh cô trên tấm khăn, sao cho vẫn có thể nhìn Tasha từ chỗ đó. “Ồ, cái đó,” anh nói. “Trông nó sẽ rất tuyệt với phòng khách nhà tôi, cô nghĩ vậy không? Màu nâu bần và xanh xám xỉ sẽ thật là hợp với hồng và bạc.”

Mia cười. “Anh sẽ phải trang hoàng lại. Có lẽ một tấm thảm trắng và một đồng gương kiểu Art Deco trên tường sẽ ổn đấy.”

“Đừng đùa,” anh nói, ngây người.

“Nghiêm túc đấy,” Mia nói. “Nếu có điều gì khuyến khích Tasha vâng lời anh, nó sẽ là cái này. Hôm nay cô bé mới chỉ nhắc đến nó có năm ngàn lần thôi.”

“Nói thật cho tôi biết,” Frisco nói, chống đầu bằng một tay và chăm chú nhìn cô. “Tôi có đi quá xa không? Tôi có bước qua giới hạn từ động viên tích cực thành mua chuộc hết lòng không?”

Mia lắc đầu, mắc kẹt trong màu xanh dữ dội nơi mắt anh. “Anh cho cô bé cơ hội kiểm được thứ cô bé thật sự muốn, qua đó học bài học quan trọng về việc theo quy tắc. Đây không phải là mua chuộc.”

“Tôi cảm thấy như thể tôi đang đi đầu và dẫn vào một khu vực hoàn toàn chưa được thăm dò,” Frisco thừa nhận.

Mia không hiểu. “Đi đầu...?”

“Nếu cô đi đầu, nếu cô là người dẫn đường,” anh giải thích, “điều đó có nghĩa là cô lãnh đạo đội. Cô là người đầu tiên ở đó – cũng là người đầu tiên định vị hoặc bước trên bất cứ loại bầy treo hoặc mìn đặt nào. Đó là công việc rất khắc nghiệt.”

“Ít nhất anh biết rằng Natasha không bắt thần nổ tung.”

Frisco mỉm cười. “Cô có chắc không?”

Với niềm thích thú nhảy múa trong ánh mắt, nụ cười làm mềm khuôn mặt anh và gió biển dịu dàng làm rối mái tóc anh, trông Frisco như kiểu người Mia sẽ bằng mọi cách tìm gặp. Trông anh quyến rũ, thân thiện, vui vẻ và đẹp trai một cách tội lỗi.

“Anh đang làm một công việc tuyệt vời với Tasha,” cô bảo anh. “anh đang đặc biệt thích nghi trong việc thỏa thuận với cô bé. Tôi biết khó khăn làm sao để không bộc lộ nổi tức giận khi cô bé không vâng lời anh – tôi đã thấy anh đè nén nó, và tôi biết không hề dễ dàng. Và việc tặng huân chương cho cô bé – cực kỳ xuất sắc.” Cô ngồi thẳng, với tay lấy chiếc áo phông Tasha đã mặc ngoài bộ đồ bơi. “Xem này.” Cô giơ lên để anh có thể thấy. “Cô bé rất tự hào về chiếc huân chương, cô bé đã bảo tôi cài nó lên áo phông để có thể đeo xuống bãi biển. Nếu anh cứ tiếp tục như thế, chỉ là vấn đề thời gian trước khi cô bé nhớ phải vâng lời anh.”

Frisco xoay người và che mắt khỏi tia nắng chói chang bằng một tay khi anh nhìn cô. Rồi anh ngồi dậy, một chuyển động uyển chuyển không mất sức, liếc nhìn Natasha, kiểm tra để chắc rằng đứa nhỏ an toàn.

Con bé đang cúi mình trên bãi cát giữa tấm khăn và mặt nước, đang khởi công một tòa lâu đài mới.

“Tôi đang làm một công việc tuyệt vời và tôi xuất sắc?” anh nói với nụ cười nửa miệng. “Nghe như cô đang tặng cho *tôi* chút động viên tích cực ở đây.”

Chiếc áo của Natasha ẩm ướt nên Mia trải nó ra trên mặt thùng lạnh để sưởi khô dưới ánh mặt trời. “À... có lẽ,” cô thừa nhận với nụ cười bên lề.

Anh nhẹ nhàng chạm vào cằm cô, kéo đầu cô ngược lên để cô bắt buộc phải nhìn anh.

Nụ cười của anh nhạt dần, và niềm thích thú trong đôi mắt đã đi rồi, thay thế hoàn toàn bởi điều gì đó nóng bỏng, nguy hiểm và không thể chạy trốn được.

“Tôi thích sự động viên tích cực của tôi được bày tỏ khác một chút,” anh bảo cô, giọng anh không hơn tiếng thầm thì khàn đục.

Ánh mắt anh lướt xuống miệng cô, rồi lại quét lên gặp mắt cô, và Mia biết rằng anh sẽ hôn cô. Anh cúi xuống chậm rãi, cho cô nhiều thời gian lùi lại. Nhưng cô không di chuyển. Cô không thể di chuyển. Hoặc có lẽ đơn giản là cô không muốn di chuyển.

Cô cảm thấy anh thở dài khi môi anh gặp môi cô. Miệng anh ấm áp và ngọt ngào, và anh hôn cô rất êm ái. Anh chạm vào môi cô dịu dàng bằng lưỡi, chờ đợi cho tới lúc cô chấp nhận sự xâm nhập trước khi anh chìm sâu vào nụ hôn. Và kể cả lúc đó, kể cả khi cô mở ra đón nhận anh, anh cũng hôn cô đầy âu yếm.

Đó là nụ hôn ngọt ngào nhất cô từng có.

Anh kéo đầu lại nhìn vào mắt cô, và cô cảm thấy trái tim mình đập thành thịch. Nhưng rồi anh mỉm cười, một trong những nụ cười vờ vĩnh hoàn hảo, đẹp đẽ và khiến con tim ngừng đập, như thể anh vừa tìm thấy vàng nơi cuối cầu vồng. Và lần này cô với tay đụng vào anh, quàng tay cô quanh cổ anh, áp mình dựa vào anh, thọc những ngón tay lên mái tóc mềm mượt không thể tin được khi cô hôn anh lần nữa.

Lần này nó là ngọn lửa nguyên sơ. Lần này anh chạm vào cô nhiều hơn chỉ bằng môi, kéo cô dựa vào ngực anh chặt hơn, lướt tay dọc theo làn da trần trên lưng cô, qua tóc cô, xuống đôi tay khi anh gặp lưỡi cô trong nụ hôn hoang dại, mãnh liệt tới mức làm xương tan chảy.

“Cậu Frisco! Cậu Frisco! Xe bán kem ở đây! Cháu ăn kem được không?”

Mia đẩy Frisco ra trước khi anh buông cô. Anh thở nặng nhọc như cô, và trông anh hết sức bàng hoàng. Nhưng Natasha rõ ràng quên tiệt mọi thứ ngoại trừ chiếc xe bán kem đã được đưa vào bãi đậu xe bờ biển.

“Đi, đi, đi, đi, đi,” con bé nói, chạy nhiều vòng quanh tấm khăn trải.

Frisco ngược nhìn tới cuối bãi biển, nơi chiếc xe kem đang đỗ, rồi nhìn lại Mia. Anh trông choáng váng và sững sờ như cô vậy. “Ừm,” anh cúi xuống cô và nói nhanh, với âm vực thấp. “Cô đưa con bé đi nhé? Tôi không thể.”

“Dĩ nhiên,” Cô nhanh chóng mặc áo. Chúa ơi, tay cô đang run rẩy. Cô liếc nhìn anh. “Đầu gối anh ổn chứ?”

Anh moi từ trong túi quần lấy khăn giấy đưa cho cô với nụ cười yếu ớt. “Thật sự thì, đầu gối tôi chẳng sao cả.”

Đột nhiên Mia hiểu. Cô cảm thấy hai má đang nóng lên với màu hồng. “Đi nào, Tasha,” cô nói, kéo tóc ra khỏi cổ áo phong khi cô dẫn đứa bé lên bãi biển.

Mình vừa làm gì thế này?

Cô vừa trải qua hai nụ hôn ngọt ngào nhất và khuấy động nhất cô có trong đời – với người đàn ông cô đã thề là sẽ tránh xa. Mia đứng trên vạch cùng Tasha nơi xe kem, ráng nghĩ về hành động tiếp theo của mình.

Quan hệ với Frisco tuyệt đối không ổn. Nhưng mà, ôi, những nụ hôn ấy... Mia nhắm mắt. Sai lầm, cô tự nhủ lặp đi lặp lại. Cô đã gây ra sai lầm – tiếp tục đi theo hướng này sẽ đúng là đại dột. Được rồi. Anh là kết hợp hấp dẫn của ngọt ngào và gợi cảm. Nhưng anh là người đàn ông cần được cứu, và cô biết tốt hơn hết đừng có nghĩ mình có thể cứu anh. Quan hệ cũng sẽ chỉ kéo cô xuống mà thôi. Chỉ có anh mới có thể cứu mình khỏi nỗi buồn và sự tuyệt vọng, và chỉ có thời gian mới có thể nói anh có thành công hay không.

Cô cần phải chân thật với anh. Cô cần phải chắc rằng anh hiểu.

Trong nỗi hoang mang, cô gọi kem cho Tasha và hai hộp đá cho mình lẫn Frisco. Chuyển đi trở về chỗ tắm khăn dường như dài vô tận. Cát hình như nóng hơn lúc trước và chân cô bỏng rát. Tasha quay lại chỗ lâu đài cát của nó, kem nhỏ giọt từ cằm.

Frisco đang ngồi bên rìa tấm khăn trải, ướt đầm, như thể anh vừa ném mình xuống đại dương để dịu bớt. Tốt, Mia muốn anh dịu bớt, phải không?

Cô đưa cho anh nước đá và găng mỉm cười khi cô ngồi xuống. “Tôi thấy là chúng ta có thể sử dụng mọi thứ để giảm nhiệt, nhưng anh đã làm rồi.”

Frisco nhìn Mia, ngồi cách xa anh hết mức có thể trên chiếc khăn, rồi liếc nhìn nước đá trong tay anh. “Tôi thích sức nóng chúng ta đã tạo ra,” anh lặng lẽ nói.

Mia lắc đầu, không thể nhìn anh. “Tôi cần phải thành thật. Tôi chỉ vừa mới biết anh và...”

Anh ngồi yên lặng, chờ cô tiếp tục.

“Tôi không nghĩ chúng ta nên... Ý tôi là, tôi nghĩ sẽ là sai lầm nếu...” cô lại đỏ mặt.

“Đồng ý.” Frisco gật đầu. “Được thôi. Tôi... tôi hiểu.” Anh không thể trách cô. Sao anh trách cô được? Cô không phải loại người muốn hưởng lạc một chốc. Nếu cô tham gia trò chơi, nó sẽ cần đảm bảo, và đối diện với sự thật đi, anh không phải là gã đảm bảo. Anh không phải là loại đàn ông Mia muốn chia sẻ đến hết cuộc đời. Cô sống quá sinh động, còn anh buộc phải di chuyển quá chậm chạp. Cô quá vẹn toàn; anh không hoàn thiện.

“Chắc hẳn tôi nên về nhà,” cô nói, bắt đầu thu dọn mọi thứ.

“Chúng ta sẽ cùng đi về,” anh nói đều đều.

“Ồ, không – anh không cần phải đi.”

“Có, chúng ta cùng về, được không?”

Cô liếc nhìn anh, và điều gì đó cô thấy trong đôi mắt hay trên gương mặt anh khiến cô biết là không tranh cãi nổi. “Thôi được.”

Frisco đứng lên, với lấy cây ba toong. “Nào, Tash, chúng ta hãy xuống nước lần cuối để rửa sạch kem trên mặt cháu.”

Anh liệng hộp nước đá đã mở vào thùng rác khi anh đi cùng Natasha xuống biển. Anh chăm chăm nhìn mặt nước và ráng hết sức mình không nghĩ về Mia khi Tasha giữ sạch vết tích cuối cùng của món kem trên mặt và tay nó. Nhưng anh không thể làm thế. Anh vẫn nếm được mùi vị cô, vẫn cảm thấy cô trong vòng tay, vẫn ngửi thấy mùi hương kích thích của cô.

Và những khoảnh khắc khi anh hôn cô, những giây phút không thể tin nổi khi cô ở trong tay vòng anh, lần đầu tiên kể từ liều thuốc giảm đau rất mạnh sử dụng năm năm trước, anh đã thực sự quên vết thương nơi đầu gối.

Natasha dường như không nhận thấy sự im lặng đầy lúng túng. Con bé luôn mồm nói với Mia, với Frisco, và không hảnh với ai cả. Con bé hát những khúc ca và lẩm nhẩm những giai điệu.

Mia cảm thấy khổ sở. Khước từ không bao giờ vui cả, với cả người đưa lẫn người nhận. Cô biết mình đã làm tổn thương Frisco bằng việc rút lui. Nhưng sai lầm lớn nhất của cô là để anh hôn cô ngay từ đầu.

Cô ước gì mình đã khẳng khái đi xe ra bãi biển, hơn là đi bộ thể này. Frisco là chuyên gia trong việc ẩn giấu nỗi đau, nhưng cô có thể nói từ những thay đổi khó nhận thấy trong cái cách anh giữ mình và cách anh thở là anh đang đau.

Mia nhắm mắt một chút, gắng không bận tâm, nhưng không thể. Cô *bận tâm*. Cô rất bận tâm. “Tôi xin lỗi,” cô rì rầm với Frisco khi Natasha chạy trước dẫn đầu họ, nhảy lò cò qua những khe hở trên vỉa hè.

Anh quay sang nhìn cô với đôi mắt xanh sắc sảo dường như nhìn thấu tới tận tâm can. “Cô thật lòng thấy thế, phải không?”

Cô gật đầu.

“Tôi cũng xin lỗi,” anh nói lặng lẽ.

“Cậu Frisco!” Natasha quăng mình vào anh, suýt làm anh ngã.

“Oa!” anh nói, tóm lấy con bé bằng tay trái trong khi dùng tay phải giữ cân bằng trọng lượng của cả hai trên cây ba toong. “Chuyện gì đấy, Tash?”

Con bé vòng cả hai tay chặt quanh eo anh, và nó vùi mặt vào áo anh.

“Tash, chuyện gì vậy?” Frisco lại hỏi, nhưng nó không cử động. Khẽ giật đưa bé khỏi mình, anh không thể làm nó buông ra.

Mia cúi xuống đưa trẻ. “Natasha, có điều gì làm cháu sợ à?”

Con bé gật đầu.

Mia vén lọn tóc đỏ ngả xuống từ mặt nó. “Cháu yêu, cái gì làm cháu sợ thế?”

Tasha ngược đầu, nhìn Mia với đôi mắt ầng ậng nước. “Dwayne,” con bé lẩm bẩm. “Cháu nhìn thấy Dwayne.”

Mia nhìn Frisco, cau mày bối rối. “Ai...?”

“Một trong số bạn trai cũ của Sharon.” Anh kéo Natasha lên trong vòng tay anh. “Tash, hẳn là cháu vừa trông thấy ai đó nhắc cháu về ông ta thôi.”

Natasha lắc đầu dứt khoát khi Mia đứng dậy. “Cháu nhìn thấy Dwayne,” con bé lại nói, nước mắt tuôn tràn trên má và những tiếng nức nở nghẹn ngào khiến lời con bé khó mà hiểu được. “Cháu nhìn thấy ông ta.”

“Hắn sẽ làm gì ở San Felipe này chứ?” Frisco hỏi đứa bé.

“Hắn đang tìm Sharon Francisco,” một giọng trầm lẽ nhè vang lên. “Đó là việc hắn đang làm ở đây.”

Natasha nín tức thì.

Mia dăm dăm nhìn gã đàn ông đang đứng ngay trước họ. Hắn là một người thật bụi, thậm chí còn cao hơn và to hơn Frisco, nhưng ẻo lả hơn và phì nộn. Hắn đang mặc bộ vét đen, thứ hẳn là phải được may bằng tay để vừa khít thân hình, với đôi giày da thần lẩn được đánh bóng lộn. Áo sơ mi của hắn xám thẫm – hơi nhạt hơn màu đen của bộ vét, cà vạt của hắn có màu nằm đâu đó giữa hai màu ấy. Tóc hắn dày và sẫm, nó đổ qua mắt với phong cách gợi nhớ tới Elvis Presley. Gương mặt hắn thừa khoảng năm mươi pao để được gọi là đẹp trai, với cái mũi điều hâu dễ thấy và đôi mắt sâu hoắm giờ đang mất hút giữa phần xác thịt phũ ra của hắn.

Trong một bàn tay to lực lưỡng, gã đang cầm một con dao bấm mà gã đóng mở, mở đóng liên tục, với tiếng rít nhịp nhàng của kim loại va nhau.

“Chị tôi không có ở đây,” Frisco nói đều đều.

Mia cảm thấy anh đụng vào vai cô, và cô quay sang anh. Đôi mắt anh chưa hề rời Dwayne cùng

con dao trên tay phải gã đàn ông khi anh đưa Natasha cho cô. “Hãy ở sau tôi,” anh thầm thì. “Và bắt đầu lui lại đi.”

“Tôi thấy là chị cậu không ở đây,” gã đàn ông nặng nề có âm điệu đặc sệt vùng New Orleans. Sự lễ độ của những người quân tử miền Nam trong giọng hằn bằn cách nào đó lại khiến hằn còn có vẻ đe dọa hơn. “Nhưng vì cậu đang vui vẻ làm bạn đồng hành với con gái cô ta, tôi phải cho rằng cậu biết cô ta ở đâu.”

“Sao ông không để lại số điện thoại,” Frisco đề nghị, “và tôi sẽ bảo chị ấy gọi cho ông.”

Dwayne búng con dao mở lần nữa, và lần này không đóng lại. “Tôi e là không được. Cậu thấy đấy, cô ta nợ tôi một khoản tiền lớn.” Gã cười. “Dĩ nhiên, tôi luôn luôn có thể lấy đứa bé như là vật thế chấp...”

Frisco vẫn cảm thấy sự hiện diện của Mia sau lưng anh. Anh nghe thấy hơi thở ngắn của cô. “Mia, mang Tash tới cửa hàng bán đồ ăn và gọi cảnh sát,” anh nói với cô mà không quay lại.

Anh cảm thấy cô do dự và lo âu, cảm thấy sự mát lạnh nơi tay cô khi cô chạm vào anh. “Alan...”

“Làm đi,” anh nói ngắn gọn. Mia bắt đầu lui lại. Trái tim cô đập thình thịch khi cô nhìn Frisco mỉm cười thích thú với Dwayne, luôn để mắt đến con dao đó. “Mày biết tao sẽ chết trước khi để mày đụng vào con bé,” người cựu lính SEAL nói hoàn toàn thực tế. Mia biết rằng anh nói thật. Cô cầu nguyện điều đó sẽ không tới.

“Sao mày không đơn giản cho tao hay Sharon ở đâu?” Dwayne hỏi. “Tao không thích đánh ngã một gã què thảm hại khốn khổ, nhưng nếu cần tao sẽ làm đấy.”

“Cùng cái cách mày đánh một đứa con nít năm tuổi đầu?” Frisco phản công. Mọi thứ về anh – tư thế, vẻ mặt, ánh nhìn trong đôi mắt, giọng nói – đều mang vẻ chết chóc. Bắt chặt cây ba toong trong tay, bắt chặt đầu gối bị thương, trông anh không có chút gì thảm hại hay khốn khổ.

Nhưng Dwayne có con dao, còn Frisco chỉ có cây gậy – cái anh cần dùng để chống đỡ mình.

Dwayne bắt thần lao tới Frisco, và Mia quay lại chạy vào cửa hàng ăn.

Frisco trông thấy chuyển động thành linh của Mia từ khóe mắt. Ớn Chứa. Chiến đấu với gã con hoang khổng lồ này sẽ dễ hơn mười lần khi biết rằng Mia và Tash an toàn và tránh xa.

Dwayne lại xông vào với con dao, và Frisco né sang bên, nghiêng rằng chống lại cơn đau kinh khủng thành linh đến khi đầu gối anh bị ép vụn và quay trong những cách nó không thể chịu được nữa. Anh sử dụng cây gậy và tấn công gã đàn ông nặng nề vào cổ tay, để con dao hạ xuống đường.

Anh nhận ra quá muộn rằng mình đã chơi ngay vào tay của Dwayne. Với cây gậy giơ lên không trung, anh không thể dùng nó để đỡ mình. Và Dwayne lại xông tới, xoay tròn và quay lại với chuyển động lạ lùng duyên dáng của một người nhỏ hơn, nhẹ hơn nhiều. Frisco nhìn thấy, gần như một bộ phim quay chậm, khi gã địch thủ nhắm một cú đá karate đầy sức mạnh ngay đúng vào đầu gối bị thương của anh.

Anh thấy nó tới, nhưng như thể là anh cũng chuyển động chậm, anh không thể di chuyển để né tránh.

Và rồi chỉ còn đau đớn. Đau vô cùng, đau tuyệt đối, đau đến mờ mắt. Frisco cảm thấy tiếng kêu khàn khàn xé toạc từ cổ họng mình khi anh ngã xuống, nặng nề, trên lề đường. Anh thấy bóng tối đang đe dọa đến gần mình khi anh cảm nhận bàn chân Dwayne trúng người anh, lần này gần như quăng anh vào không khí.

Bằng cách nào đó anh giữ lấy chân gã. Bằng cách nào đó anh tung chân mình lên, đá và ngáng cho tới khi Dwayne cũng ngã nhào xuống đất.

Không có luật lệ nào hết. Một khuỷu tay Dwayne giáng vào mặt Frisco, và anh cảm thấy máu phun từ mũi. Anh vật lộn để đẩy trọng lượng của gã khỏi người anh, cố gắng giữ chặt Dwayne khi anh đánh vào mặt hằn hết lần này đến lần khác.

Một gã khác, nhỏ hơn hẳn đã đo ván, nhưng Dwayne cứ như là một trong những loại búp bê vải chịu đấm. Hằn vẫn tiếp tục. Gã con hoang đập đầu gối anh lần nữa. Không đời nào hằn

trượt, và nổi đầu lại gào xé trong Frisco như đoàn tàu vận chuyển. Anh tóm lấy đầu Dwayne và lại dìm nó xuống vỉa hè.

Có tiếng còi báo động từ đằng xa – Frisco nghe thấy nó qua những đợt sóng buồn nôn và choáng váng. Cảnh sát đang đến.

Dwayne sẽ không đo ván, nhưng hấn bò dậy và khom trên chân.

“Mày hãy bảo Sharon là tao muốn tiền được trả lại,” gã nói qua đôi môi thâm tím và nhều máu trước khi tập tễnh bỏ đi.

Frisco ráng đuổi theo hắn, nhưng đầu gối anh vỡ nát dưới sức nặng của mình, gửi một cơn sóng khác của nỗi đau thiêu đốt nổ bùng trong anh. Anh cảm thấy mình nôn ọe và anh dựa má vào vỉa hè để làm thế giới ngừng quay xung quanh.

Đám đông đã tụ tập lại, đột nhiên anh nhận ra. Ai đó đang đi qua đám người, chạy tới phía anh. Anh căng thẳng, di chuyển nhanh chóng vào tư thế phòng thủ.

“Ừa, đại úy! Ui, thu lại đi, đại úy, là cháu, Thomas đây.”

Là nó. Là Thomas. Thằng nhóc cúi xuống Frisco trên lề đường.

“Ai đã tông *chú* bằng xe tải đấy? Chúa tôi...” Thomas lại đứng dậy, nhìn đám đông. “Hãy, ai đó gọi xe cứu thương cho bạn tôi với! *Ngay bây giờ!*”

Frisco với tay vào Thomas.

“Vâng, cháu đây mà, chú. Cháu đây mà, Frisco. Cháu trông thấy một gã to béo chạy khỏi – trông hắn chỉ khá hơn chú một chút,” Thomas bảo anh. “Chuyện gì vậy? Chú kể chuyện hài về béo bự không đúng lúc đúng chỗ hả?”

“Mia,” Frisco nói khe khẽ. “Cô ấy mang Natasha...tới chỗ cửa hàng đồ ăn. Ở đó với họ... hãy chắc rằng họ ổn.”

“Chú mới là người trông cần giúp đỡ – ”

“Tôi *ổn*,” Frisco nói giữa hai hàm răng mím chặt. “Nếu cậu không tới chỗ họ, tôi sẽ đi.” Anh giơ tay kiểm cây ba toong. Cây gậy của anh đi đằng nào rồi? Nó nằm trên mặt đường. Anh trườn tới nó, lê theo cái chân bị thương.

“Chúa ơi,” Thomas nói. Mắt cậu mở rộng trong sự ngạc nhiên rằng Frisco thậm chí có thể di chuyển. Chỉ có lần này trông cậu thật sự như tuổi mười tám của mình. “Chú ở đây, cháu sẽ tìm họ. Nếu việc này với chú là quan trọng...”

“Chạy đi,” Frisco bảo nó.

Thomas chạy.

Chương 9

Phòng cấp cứu bệnh viện chật cứng người. Mia bị những cô y tá ngồi bàn ngoài quên bẵng, nên rốt cuộc cô từ bỏ và cứ thế đi vào. Cô bước loanh quanh, đẩy cửa và suýt ngã nhào khi cô tìm kiếm Frisco.

“Xin lỗi, tôi đang tìm – ”

“Không phải lúc này, thưa bà,” người y tá bảo, trong lúc di chuyển mau lẹ xuống hành lang.

Mia nghe thấy tiếng anh trước khi thấy anh. Giọng anh trầm, và ngôn ngữ thật tục tĩu. Đó dứt

khoát là Alan Francisco.

Cô theo âm thanh đó tới một căn phòng lớn có sáu giường, tất cả đều đầy. Anh đang ngồi thẳng, chân phải duỗi dài trước mặt, đầu gối bị thương sưng phồng và thâm tím. Áo phông anh mặc phủ máu, anh có một vết cắt trên má ngay dưới mắt phải, cẳng tay và đầu gối kia trông trầy da chảy máu.

Vị bác sĩ đang kiểm tra chân anh. “Cái này cũng đau hả?” ông hỏi, liếc nhìn Frisco.

‘Phải’, đó là ý chính của câu trả lời, sau khi trừ đi tất cả những ngôn từ đầy màu sắc khác. Một dòng mồ hôi lấp lánh băng qua mặt anh, và anh lau sạch mồ hôi trên bằng mu bàn tay khi anh chống đỡ mình cho tới hết vụ kiểm tra.

“Tôi nghĩ rằng anh đã hứa với Tasha là không nói những từ xấu nữa.”

Giật mình, anh ngược nhìn, ngay hướng mắt cô. “Cô làm gì ở đây? Tash đâu?”

Mia ngạc nhiên. Không hề thân mật. Cô có thể thấy hàng ngàn cảm xúc nhá qua mặt anh. Ngượng ngùng. Hổ thẹn. Bề mặt. Cô biết anh không muốn cô trông thấy anh như thế này, bị đánh và đầm máu.

“Cô bé ở với Thomas,” Mia bảo anh. “Tôi biết có lẽ anh muốn...” Cái gì? Cô nghĩ có lẽ anh muốn có một bàn tay để nắm ư? Không, cô đã biết anh đủ rõ để hiểu rằng anh sẽ không cần hay muốn điều đó. Cô lắc đầu. Cô đã tới đây hoàn toàn chỉ vì mình. “Tôi muốn chắc rằng anh ổn.”

“Tôi ổn.”

“Trông anh không ổn.”

“Phụ thuộc vào cách cô định nghĩa từ đó,” anh nói. “Trong từ điển của tôi, nó có nghĩa là tôi không chết.”

“Xin lỗi, thưa cô, nhưng Ngài Francisco đây là bạn của cô?” Bác sĩ hỏi. “Có lẽ cô có thể thuyết phục anh ấy dùng thuốc giảm đau chúng tôi đã đưa.”

Mia lắc đầu. “Không, tôi không nghĩ mình có khả năng ấy. Anh ấy vô cùng cứng đầu – và anh ấy là Đại úy, không phải Ngài. Nếu anh ấy quyết định rằng anh ấy không muốn – ”

“Đúng, anh ta *đã* quyết định là anh ta không muốn,” Frisco xen vào. “Và anh ta cũng *ghét* bị nói về như thể anh ta không có trong phòng, vậy hai người có phiền...?”

“Thuốc sẽ giúp anh ta nghỉ ngơi dễ chịu hơn – ”

“Coi này, tất cả những gì tôi muốn là chụp phim cái đầu gối chết đẫm của tôi và chắc là nó không vỡ. Ông nghĩ *có lẽ* ông có thể làm được không?”

“Anh ta là đại úy trong lực lượng nào?” bác sĩ hỏi Mia.

“Hãy trực tiếp hỏi anh ấy,” cô nói. “Chắc là ông có thể tôn trọng và không nói qua đầu anh ấy như thế này.”

“Tôi là lính Hải quân SEAL – *đã* là lính SEAL,” Frisco nói.

Vị bác sĩ đóng bìa kẹp hồ sơ bệnh nhân của Frisco lại. “Hoàn hảo. Tôi nên biết mới phải. Y tá!” ông gào lên, vừa sỏi bước rời đi. “Đưa người này đi chụp X-quang, rồi sắp xếp một vụ chuyển đến bệnh viện Quân đội trong căn cứ Hải quân...!”

Frisco nhìn Mia, và khi cô quay lại nhìn anh, anh tặng cho cô nụ cười nửa miệng. “Cảm ơn vì đã cố gắng.”

“Sao anh không uống thuốc giảm đau?” cô hỏi.

“Vì tôi không muốn say thuốc và ngủ biến khi Dwayne trở lại lần hai.”

Mia không thể thở. “Trở lại?” cô lặp lại. “Tại sao? Mà hấn là ai? Và hấn muốn gì?”

Frisco xoay người, không thể không nhăn mặt. “Hình như bà chị yêu dấu của tôi nợ tiền hấn.”

“Bao nhiêu?”

“Tôi không biết, nhưng tôi sẽ tìm ra.” Anh lắc đầu. “Đến sáng tôi sẽ đi thăm Sharon – đến địa ngục với những quy định của trung tâm cai nghiện.”

“Khi tôi thấy con dao hắt cầm...” Giọng Mia run run và cô dừng lại. Cô nhắm mắt, quyết tâm nuốt những giọt nước mắt thành linh tràn lên. Cô không nhớ lần cuối cùng cô đã sợ như thế. “Tôi đã không muốn bỏ anh lại một mình.”

Cô mở mắt thấy anh đang nhìn cô, biểu cảm trên mặt anh không thể đọc được. “Cô không nghĩ tôi có thể lo gã đó và thằng hả?” anh hỏi nhẹ nhàng.

Cô không cần trả lời anh – cô biết anh có thể đọc câu trả lời trong ánh mắt mình. Cô biết anh đau đớn ra sao khi đi lại, kể cả với cây ba toong. Cô biết những hạn chế của anh. Làm sao anh có thể lo một gã đàn ông to lớn như Dwayne – gã còn có một con dao nữa – mà không bị thương? Và anh đã bị thương. Nặng, xét theo bề ngoài.

Anh cười chua chát, rời mắt khỏi cô. “Chẳng cần hỏi sao cô đã chạy khỏi tôi trên bờ biển. Cô không nghĩ tôi có nhiều phần đàn ông, phải không?”

Mia sững sờ. “Không đúng! Đây không phải là lý do – ”

“Đến lúc chụp X-quang rồi,” cô ý tá thông báo, đẩy xe lăn tới giường Frisco.

Frisco không chờ người y tá giúp mình. Anh nâng người khỏi giường và hạ xuống xe. Anh huých vào đầu gối, và nó hắt là đau như điên, nhưng anh không nói một lời. Mặc dầu vậy, khi anh ngược nhìn Mia, cô thấy toàn bộ nỗi đau trong mắt anh. “Về nhà đi,” anh lặng lẽ nói.

“Họ làm việc ở chỗ khác – việc này có thể mất một lúc, thậm chí vài giờ,” cô y tá bảo Mia khi cô bắt đầu đẩy Frisco rời khỏi phòng. “Cô không thể đi cùng anh ấy, vậy nên cô sẽ ngồi ở phòng đợi. Nếu cô muốn về, anh ấy có thể gọi cho cô sau khi xong.”

“Không, cảm ơn,” Mia nói. Cô quay sang Frisco. “Alan, anh *quá* nhảm về – ”

“Về nhà đi,” anh lại nói.

“Không,” cô đáp. “Không, tôi sẽ chờ anh.”

“Đừng,” anh nói. Anh liếc nhìn cô ngay trước khi người y tá đẩy anh qua cánh cửa. “Và đừng gọi tôi là Alan.”

Frisco điều khiển xe lăn trở lại hành lang phòng cấp cứu với đôi mắt nhắm nghiền. Việc chụp phim của anh mất tới vài đời ấy, và anh tin rằng Mia đã từ bỏ và về nhà rồi.

Đã gần tám giờ tối. Anh vẫn đang chờ gặp bác sĩ để nói về những tấm phim. Nhưng anh đã thấy phim và biết rằng bác sĩ sẽ nói gì. Đầu gối anh không bị vỡ. Nó thâm tím và viêm. Có thể dây chằng bị hư hại, nhưng thật khó nói – vết thương của anh và tất cả những cuộc phẫu thuật trước đây đã để lại những thứ trông như đồng lộn xộn cực kỳ.

Bác sĩ sẽ đề nghị chuyển anh về bệnh viện Quân y để hội chẩn kỹ hơn và điều trị phù hợp hơn.

Nhưng việc đó sẽ phải chờ. Anh có Natasha ở nhà cần trông nom, và vài gã điên tên là Dwayne để xử lý.

“Các vị đưa anh ấy đi đâu?” Đó là âm điệu du dương của Mia. Cô vẫn ở đây, chờ anh, y như cô nói. Frisco không biết nên thấy nhẹ nhõm hay thất vọng. Anh vẫn nhắm mắt, và cố gắng không để ý quá nhiều.

“Bác sĩ cần phải xem phim chụp,” người y tá bảo cô. “Tối nay chúng tôi rất đông bệnh nhân. Phụ thuộc vào những cái đó ra sao, có thể mất năm phút hoặc hai giờ.”

“Tôi ngồi với anh ấy được chứ?” Mia hỏi.

“Đương nhiên,” y tá nói. “Anh ấy có thể chờ ở đây hoặc chỗ khác.”

Frisco cảm thấy xe lăn của mình lao đảo di chuyển, nghe thấy người y tá rời đi. Rồi anh cảm thấy những ngón tay mát lạnh của Mia trên trán anh, vén tóc khỏi mặt anh.

“Tôi biết anh không ngủ thật,” cô nói.

Cảm giác bàn tay cô trong tóc anh thật là tuyệt. Quá tuyệt. Frisco với ra tóm lấy cổ tay cô khi anh mở mắt, đẩy cô khỏi anh. “Được rồi,” anh nói. “Tôi chỉ ngăn không cho mọi thứ vào đầu thôi.”

Cô đang chăm chú nhìn anh bằng đôi mắt trộn lẫn hoàn hảo giữa màu nâu và màu lục. “À, trước khi anh ngăn không cho tôi vào lần nữa, tôi muốn anh biết – tôi không xét đoán một người là *đàn ông* hay không dựa trên khả năng đánh đấm địch thủ chảy máu đến bết nhè của anh ta. Và tôi không chạy khỏi *anh* trên bãi biển hôm nay.”

Frisco nhắm mắt lại. “Coi này, cô không phải giải thích lý do cô không muốn ngủ với tôi. Nếu cô không muốn nghĩa là không muốn. Đó là tất cả những gì tôi cần biết.”

“Tôi đã chạy trốn khỏi bản thân mình,” cô nói rất khẽ, với sự kìm nén trong giọng.

Frisco mở mắt. Cô đang nhìn anh với những giọt nước trong đôi mắt xinh đẹp và trái tim anh lắc lư. “Mia, đừng, thật tình... không sao.” Điều ấy không đúng, nhưng anh sẽ nói hoặc làm bất cứ điều gì để ngăn cô khóc.

“Không, không đâu,” cô nói. “Tôi thật lòng muốn là bạn anh, nhưng tôi không biết liệu mình có thể không. Tôi đã ngồi đây hàng giờ, chỉ nghĩ về nó, và...” cô lắc đầu, một giọt nước chảy xuống gò má cô.

Frisco mất trí. Ngực anh căng lại, anh thở khó khăn, và anh biết sự thật khủng khiếp đó. Anh đã vui sướng vì Mia chờ anh. Anh đã vui sướng vì cô tới bệnh viện.

Phải, anh cũng xấu hổ vì cô đã thấy anh như thế này, nhưng cùng lúc đó, sự hiện diện của cô khiến anh cảm thấy rất tuyệt. Lần đầu tiên sau bao nhiêu lâu anh không cảm thấy cô độc.

Nhưng giờ anh làm cô khóc. Anh vọt lên, ôm lấy mặt cô bằng một tay và lau giọt nước mắt bằng ngón tay mình. “Không vấn đề gì đâu,” anh nói khẽ.

“Không?” cô nói, nhìn anh. Cô nhắm mắt và áp má thật chặt vào lòng bàn tay anh. Cô khẽ quay đầu và chải môi cô lên những ngón tay anh. Khi cô mở mắt, anh thấy ngọn lửa đang cháy sáng, nóng rực và tan chảy. Tất cả sự dịu dàng và thơ ngây không còn trên mặt cô. Cô là một người phụ nữ hoàn toàn, khát khao nữ tính nguyên sơ khi cô nhìn anh. Miệng anh trở nên khô khốc ngay tức thì.

“Anh chạm vào tôi, thậm chí chỉ như thế này, và tôi cảm thấy nó,” cô nói khàn khàn. “Ảnh hưởng hóa học này – nó không thể lờ đi được.”

Cô nói đúng, và anh không thể ngăn mình. Anh đưa bàn tay vào mái tóc dài sẫm mềm mại của cô. Cô lại nhắm mắt vì cảm giác đó, và anh cảm thấy trái tim mình bắt đầu nện.

“Tôi biết anh cũng cảm thấy nó,” cô thì thầm.

Frisco gật đầu. Phải. Anh lần theo đường cong nơi tai cô, rồi để tay mình lướt xuống cổ cô. Da cô quá mịn màng, như satan dưới tay anh.

Nhưng rồi cô đụng vào anh, bên những ngón tay của họ lại với nhau, nắm chặt, phá vỡ cơn mê hoặc. “Nhưng với tôi, thế là không đủ,” cô nói. “Tôi cần nhiều hơn là hấp dẫn tình dục. Tôi cần... tình yêu.”

Im lặng. Im lặng menh mông. Frisco nghe được tim mình đập và máu chảy trong huyết quản. Anh nghe thấy tiếng những người khác trong phòng chờ – những cuộc chuyện trò nín thính, một đứa bé khóc trong yên lặng. Anh nghe thấy tiếng tivi mờ mịt, tiếng ồn ào của chiếc xe trống không bị đẩy quá nhanh trên hành lang.

“Tôi không thể cho em điều đó,” anh nói.

“Tôi biết,” cô nói khẽ. “Và đó là lý do tôi đã chạy trốn.” Cô mỉm cười với anh, quá dịu dàng, quá buồn bã. Người đàn bà quyến rũ đã đi rồi, để lại cô gái tử tế này, người muốn nhiều hơn những gì anh cho thể trao, người biết rõ để không hỏi.

Hoặc có lẽ cô biết rõ để không *muốn* hỏi. Anh không phải là một phần thưởng. Thậm chí anh không hoàn thiện.

Cô buông tay anh, và ngay lập tức anh nhớ hơi ấm nơi cô.

“Tôi thấy là họ đã lau sạch cho anh rồi,” cô nói.

“Tôi đã tự làm,” anh bảo cô, ngạc nhiên là họ vẫn có thể ngồi đây trò chuyện như vậy sau điều cô vừa bộc bạch. “Tôi vào nhà tắm gần phòng chụp và rửa sạch.”

“Chuyện gì tiếp theo?” Mia hỏi.

Cô vừa bộc bạch gì vậy? Không gì cả, thật sự, khi ngẫm lại. Cô đã thừa nhận sự cuốn hút giữa họ rất mãnh liệt. Cô đã bảo anh rằng cô trông chờ nhiều hơn tình dục, rằng cô muốn một mối quan hệ dựa trên tình yêu. Nhưng cô không nói rằng cô muốn *anh* yêu cô.

Có lẽ cô đã che giấu sự thật. Có lẽ đơn giản là cô bỏ sót một phần là làm thế nào, kể cả nếu anh *có thể* trao cho cô điều cô muốn, cô cũng không thật hứng thú có bất kỳ quan hệ nào với một gã què.

“Bác sĩ sẽ xem phim chụp của tôi rồi ông ấy sẽ bảo tôi rằng nó không bị vỡ,” Frisco bảo cô. “Dù sao ông ta cũng chả có gì để xem cả.”

Cô đã thấy cuộc ẩu đả đó bao lâu? Anh tự hỏi. Cô đã thấy Dwayne khiến anh gục xuống bằng một cú đánh duy nhất nhằm đầu gối? Cô đã thấy anh đập vào vỉa hè như hòn đá rơi? Cô đã thấy Dwayne đá anh trong khi anh ngã xuống, đập mặt vào lớp bê tông như một con chó săn thăm hại quá ngu ngốc không biết đường né tránh?

Và nhìn anh bây giờ, quay lại xe lăn. Anh đã thề rằng sẽ không bao giờ ngồi trên thứ này một lần nữa, và giờ anh ở đây.

“Quý tha ma bắt, Đại úy, khi tôi gọi cậu về nhà nghỉ ngơi, ý tôi là cậu nên *nghỉ ngơi*, không phải là bắt đầu sự nghiệp mới như một chiến binh đường phố.” Đại tá Steven Horowitz mặc áo trắng và ông sáng lóe trong phòng chờ đầy ám đen. *Ông ta* đang làm cái quái gì ở đây?

“Bác sĩ Wright gọi và kể rằng ông ấy có một bệnh nhân cũ của tôi trong phòng cấp cứu, chờ chụp đầu gối. Ông ấy nói rằng đầu gối bệnh nhân sưng và bị thương tổn từ vết thương cũ, và bên ngoài, trông nó như thể vừa bị búa tạ đập phải. Mặc dù bệnh nhân quả quyết rằng không có cái búa tạ nào trong cuộc vật lộn anh ta tham dự,” Horowitz nói, khoanh tay trước ngực. “*Cuộc vật lộn* anh ta tham dự. Và tôi tự hỏi mình, cựu bệnh nhân nào của tôi, bị thương đầu gối, lại *ngu ngốc* đến mức đặt mình vào tình huống đe dọa như là một *cuộc vật lộn* có thể hủy hoại vĩnh viễn đầu gối thương tổn của anh ta? Tôi tìm ra Alan Francisco trước khi Wright nhắc đến tên cậu.”

“Tôi cũng vui vì gặp ông, Steve,” Frisco nói, lướt bàn tay một cách buồn chán qua mái tóc, vén khỏi mặt. Anh cảm thấy Mia đang nhìn anh, và nhìn ngài đại tá Hải quân.

“Cậu đang nghĩ gì đấy?”

“Cho phép tôi giới thiệu cô Mia Summerton,” Frisco nói. “Mia, tôi biết cô sẽ thất vọng, nhưng cho dù Steve có vẻ giống, ông ấy *không phải* là Siêu Nhân Trắng trong Năm Anh Em Siêu Nhân. Thực tế ông ấy chỉ là bác sĩ Hải quân. Tên ông ấy là Horowitz. Được biết đến như là Đại tá, Bác sĩ, Steve và đôi khi là Chúa.”

Steven Horowitz nhiều hơn Frisco vài tuổi, nhưng ông có sự đứng đắn khiến ông có vẻ trẻ hơn đôi chút. Frisco quan sát ông vờ kinh ngạc khi ông nhìn Mia, với mái tóc dài sẫm, khuôn mặt xinh đẹp, chiếc váy hè đẹp đẽ của cô để lộ bờ vai rám nắng mịn màng cùng đôi tay mảnh dẻ duyên dáng. Anh quan sát Steve nhìn trở lại anh trong chiếc áo phông thấm máu và gương mặt méo mó. Anh biết điều vị bác sĩ đang nghĩ – *cô nàng* đang làm gì với anh?

Không gì hết. Cô không làm gì hết. Cô đã thể hiện hết sức rõ ràng.

Horowitz quay lại Frisco. “Tôi đã xem phim chụp – tôi nghĩ cậu đã may mắn, nhưng không thể biết chắc cho tới khi chỗ sưng xẹp xuống.” Ông kéo ghế sang, rồi nhìn đầu gối người cựu binh SEAL, khẽ thăm dò bằng những ngón tay nhẹ nhàng.

Frisco cảm thấy mình bắt đầu ứa mồ hôi. Từ khóe mắt, anh thấy Mia cúi xuống, như thể cô sắp chạm vào anh. Nhưng anh nhắm mắt, từ chối nhìn cô, từ chối cần có cô.

Cô vẫn nắm tay anh, giữ nó thật chặt cho tới khi Steve xong việc. Lúc ấy, Frisco đã lại ướt đầm mồ hôi, và anh biết khuôn mặt mình hẳn là xám xịt hoặc có khi xanh rớt. Đột ngột anh bỏ tay cô ra, bỗng nhiên nhận thức rằng mình suýt bóp nát tay cô.

“Được rồi,” cuối cùng Steve nói với tiếng thở dài. “Đây là điều tôi muốn cậu làm. Tôi muốn cậu về nhà, để yên chân mình trong hai tuần lễ tới.” Ông lấy đơn thuốc từ cái túi da. “Tôi sẽ cho

cậu thứ gì đấy giúp cậu ngủ – ”

“Và tôi sẽ không lấy,” Frisco nói. “Tôi có một... vấn đề phải giải quyết.”

“Loại vấn đề nào?”

Frisco lắc đầu. “Vấn đề gia đình. Chị gái tôi đang gặp chút rắc rối. Ông chỉ cần biết rằng tôi sẽ không lấy thứ gì khiến tôi ngủ. Mặc dầu tôi sẽ không phản đối thuốc giảm đau cục bộ.”

Steve Horowitz cười trong phần nộ. “Nếu tôi đưa nó cho cậu, đầu gối cậu sẽ không đau. Và nếu đầu gối cậu không đau, cậu sẽ bắt đầu chạy đua, làm những việc có Chúa biết là gì sẽ gây ra thương tổn. Không. Không đời nào.”

Frisco nghiêng người, hạ giọng, mong muốn Mia không nghe thấy, chán ghét bản thân mình vì phải thừa nhận tình trạng yếu đuối. “Steve, ông biết tôi sẽ không yêu cầu nó nếu tôi không quá đau, tôi cần nó, ông anh. Tôi không thể mạo hiểm uống thứ sẽ khiến tôi đo ván.”

Đôi mắt người bác sĩ mang màu xanh xám dút khoát, nhưng trong một khoảnh khắc rất ngắn, Frisco thấy sự ấm áp và tình thương ánh lên đằng sau nét băng giá thông thường. Steve lắc đầu. “Tôi sẽ hối hận về việc này. Tôi *biết* mình sẽ hối hận về việc này.” Ông viết nguệch ngoạc lên giấy. “Tôi cũng sẽ cho cậu thứ gì đó giúp giảm viết sung. Chấp nhận nó đấy.” Ông trừng trừng nhìn Frisco. “Ngược lại, cậu phải *hứa* với tôi là cậu sẽ không rời xe lăn trong hai tuần.”

Frisco lắc đầu. “Tôi không thể hứa điều đó,” anh nói. “Thực ra, tôi thà chết còn hơn ngồi trên cái ghế này thêm một phút hơn mức tôi buộc phải ngồi.”

Bác sĩ Horowitz quay sang Mia. “Đầu gối anh ta đã bị thương tổn vĩnh viễn. Là một phép màu mà anh ta có thể đi lại được. Anh ta không thể làm gì khiến đầu gối tốt hơn, nhưng anh ta *có thể* khiến chúng tệ hơn. Cô làm ơn cố gắng khiến anh ta hiểu – ”

“Chúng tôi chỉ là bạn bè,” cô ngắt lời. “Tôi không thể khiến anh ấy làm gì cả.”

“Nặng,” Frisco nói. “Tôi sẽ dùng nặng, nhưng không xe lăn, được chứ?”

Anh không nhìn Mia. Nhưng anh không thể dừng nghĩ về cái cách đôi mắt cô rơm rớm, và cái cách chúng khiến anh cảm nhận. Cô sai rồi. Sai cực kỳ. Cô không biết, nhưng cô có sức mạnh đáng ghét khiến anh làm bất cứ điều gì.

Thậm chí có thể yêu cô.

Mia đưa xe đến gần lối vào phòng cấp cứu. Cô thấy Frisco qua cửa sổ nơi hành lang sáng bừng, đang nói chuyện với vị bác sĩ hải quân. Bác sĩ đưa cho Frisco một cái túi, rồi hai người đàn ông bắt tay nhau. Người bác sĩ nhanh chóng biến mất nơi hành lang, trong khi Frisco chậm chậm di chuyển trên nặng hướng về cửa tự động.

Nó trượt mở với một tiếng xạch, và anh đứng bên ngoài, nhìn quanh.

Mia mở cửa xe và đứng dậy. “Bên này.” Cô thấy anh ngạc nhiên. Đây không phải là xe cô. Cái này lớn gấp đôi chiếc ô tô nhỏ của cô – anh sẽ không gặp phiền phức nào để ngồi trong. “Tôi trao đổi xe với một người bạn vài ngày trước,” cô giải thích.

Anh không nói một lời. Anh chỉ để cái túi bác sĩ đã đưa vào giữa chiếc ghế dài rộng rồi thả nặng vào phía sau. Anh trèo vào cẩn thận, hạ người xuống và sử dụng hai tay nâng cái chân bị thương vào trong xe.

Cô ngồi cạnh anh, khởi động động cơ nổ giòn rồi ra khỏi con đường dẫn. Cô liếc nhìn Frisco. “Đầu gối anh thế nào?”

“Ổn,” anh nói cộc lốc.

“Thật tình anh nghĩ Dwayne sẽ quay lại sao?”

“Ừ.”

Mia chờ anh giải thích, nhưng anh không tiếp tục. Rõ ràng là anh không có tâm trạng chuyện trò. Dĩ nhiên, không có vẻ như anh đã từng thế. Nhưng vì lẽ nào đó, sự vô tư dễ chịu và thẳng thắn trong vài cuộc chuyện trò trước đây của họ đã biến mất.

Cô biết đầu gối anh không ổn tí nào. Cô biết nó làm anh đau kinh khủng – và sự thật rằng anh

đã không thể đánh bại kẻ tấn công còn khiến anh đau hơn nhiều.

Cô biết đầu gối thương tổn của anh cùng sự bất lực để đi lại không cần ba toong khiến anh cảm thấy không ra đàn ông. Quá khờ. Một người đàn ông được tạo nên bởi nhiều thứ hơn là một đôi chân khỏe và cơ thể cường tráng.

Quá khờ, nhưng cô hiểu. Đột nhiên cô hiểu bản danh sách cô đã thấy trên tủ lạnh nhà Frisco ghi tất cả những gì anh không thể làm được không đơn giản là bị quan hay than khóc, như cô nghĩ lúc đầu. Nó là công thức. Nó là những chỉ thị đặc biệt cho câu thần chú sẽ làm Frisco trở lại là một người đàn ông.

Nhảy, chạy, nhảy dù, bơi, duỗi chân, cúi người, giơ thẳng...

Cho tới khi anh có thể làm tất cả những điều đó và hơn nữa, anh sẽ không cảm thấy mình như một người đàn ông.

Cho tới khi anh có thể làm tất cả những điều đó một lần nữa... Nhưng anh sẽ không làm được. Vị bác sĩ Hải quân đã nói anh sẽ không thể làm gì tốt hơn. Sự thực là vậy. Frisco đã tiến xa hết mức có thể – và thực tế là anh có thể đi lại đã là một điều kỳ diệu rồi.

Mia đưa xe vào bãi đậu xe của khu liên hợp rồi dừng lại. Frisco không chờ cô giúp anh ra ngoài. Tất nhiên rồi. Đàn ông thật sự không cần giúp đỡ.

Trái tim cô nhức nhối vì anh khi cô quan sát anh kéo nạng từ ghế sau. Anh đặt chúng dưới tay mình một cách kiên quyết, rồi giữ cái túi người bác sĩ đã đưa, anh đu về phía sân.

Cô theo anh chậm hơn.

Nhảy, chạy, nhảy dù, bơi, duỗi chân, cúi người, giơ thẳng...

Điều đó sẽ không xảy ra. Bác sĩ Horowitz biết thế. Mia biết thế. Và cô nghi ngờ rằng tận sâu bên trong, Frisco cũng biết thế.

Cô theo anh vào sân rồi ráng đứng nhìn khi anh đẩy mình đau đón lên thang gác.

Anh sai rồi. Anh sai toàn bộ. Chuyển xuống tầng trệt không khiến anh kém chất đàn ông. Thừa nhận mình có những hạn chế thể lực – những điều anh không thể tiếp tục làm nữa – cũng không khiến anh kém chất đàn ông.

Nhưng sự truy lùng tàn nhẫn theo sau những mục đích bất khả thi không thể đạt được sẽ chỉ đưa anh vào thất bại – thứ sẽ khiến anh xói mòn và đốt cháy anh. Nó sẽ mang đi chút cuối cùng của sự ấm áp và tàn lửa nơi anh, để lại cho anh nổi chua cay, tức giận, lạnh lẽo và không toàn vẹn. Để lại anh kém hơn một người đàn ông.

Chương 10

Frisco ngồi trong phòng khách, đang lau khẩu súng của mình.

Khi gã bạn trai cũ Dwayne duyên dáng của Sharon lôi con dao ra lúc chiều, Frisco đã cảm thấy, lần đầu tiên sau một thời gian dài, sự thiếu vũ khí dễ nhận ra.

Dĩ nhiên, mang vũ khí theo có nghĩa là phải che đậy nó. Mặc dù anh có toàn quyền mang theo bất cứ thứ gì anh thích, nhưng anh không thể đeo súng ở ngay dây lưng, như cảnh sát hoặc một gã gang-xtơ miền viễn Tây. Và đeo bao súng khoác vai có nghĩa là anh phải mặc áo khoác để che nó, ít nhất ở nơi công cộng. Và – như một chuỗi phản ứng – nếu anh mặc áo khoác, anh sẽ phải mặc quần dài. Thậm chí *anh* không thể mặc áo khoác với quần sooc.

Tất nhiên là anh luôn có thể làm như Blue McCoy. Blue là XO của Alpha Squad – phó chỉ huy, người lãnh đạo thứ hai của một đơn vị SEAL. Blue hiếm khi mặc gì ngoài quần cộc và áo đã chiến màu xanh xám lưng thùng với tay áo đã được bỏ đi. Và anh chàng luôn đeo một khẩu súng trong dây đeo vai dưới lớp áo, vải da mềm sát vào da anh.

Đầu gối Frisco đau buốt, và anh liếc nhìn đồng hồ. Gần 3 giờ. Ba giờ sáng.

Steve Horowitz đã đưa cho anh một lọ nhỏ thuốc giảm đau cục bộ hiệu lực mạnh tương tự chất novocaine (*meo – novocaine còn được gọi là Procaine, một loại thuốc giảm đau gây tê cục bộ, thuộc nhóm amino este*). Vẫn chưa đến lúc tiêm mũi nữa, nhưng sắp rồi. Frisco đã tiêm cho mình lúc gần chín giờ, sau khi Mia lái xe đưa anh về từ bệnh viện.

Mia...

Frisco lắc đầu, quyết tâm không nghĩ về cô, ngăn cách với anh bởi vách tường mỏng dính, mái tóc cô đang xoa trên gối, cô đang mặc chiếc áo ngủ mỏng bằng cotton-tông rất trêu người. Đôi môi mềm mại xinh đẹp của cô khẽ hé mở trong giấc ngủ...

Phải rồi, anh là chúa của trò tự tra tấn. Anh vẫn đang ngồi đây, tỉnh táo hàng giờ, dành hầu hết thời gian để nhớ – chết tiệt, *hồi tưởng* – cái cách Mia đã hôn anh trên bãi biển. Lạy Chúa lòng lành, ôi chao nụ hôn đó.

Không có vẻ là anh sẽ có cơ hội hôn cô như thế nữa. Cô đã nói rõ là cô không chào đón màn diễn đó lặp lại. Nếu anh biết điều tốt nhất, anh sẽ tránh xa, xa khỏi Mia Summerton. Việc đấy sẽ không quá khó. Kể từ lúc này, cô cũng sẽ tránh mặt anh.

Một tiếng động mạnh từ phòng ngủ khiến anh dựng dậy. Cái quái gì vậy?

Frisco chớp lấy nạng và súng rồi nhanh nhẹn di chuyển ra hành lang tới phòng Tasha.

Anh đã mua chiếc TV xách tay rẻ tiền. Nhiều khả năng nó là cái đèn ngủ và máy phát âm đắt nhất thế giới. Ánh sáng xanh của nó bập bùng, rọi sáng căn phòng nhỏ.

Natasha đang ngồi trên sàn, cạnh giường, xoa đôi mắt ngái ngủ và đầu mình. Con bé rên rĩ, nhưng rất khẽ. Giọng nó hầu như không rõ hơn tiếng rì rầm nhỏ xíu của tivi.

“Tash bé bỏng, cháu rơi khỏi giường hả?” Frisco hỏi nó, vụng về đi qua ngưỡng cửa hẹp để vào phòng. Anh ấn chốt an toàn khẩu súng và nhét nó vào túi quần sooc. “Nào, leo lên đi. Cậu sẽ đắp chăn lại cho cháu.”

Nhưng khi Tasha đứng dậy, con bé lão đảo, vẻ như nó uống quá nhiều rượu, rồi lại ngồi xuống sàn. Khi Frisco nhìn, con bé đổ xuống, ngã trán vào tấm thảm trải sàn.

Frisco dựa nạng vào giường rồi cúi xuống dựng nó dậy. “Tash, ba giờ sáng rồi. Đừng bày trò ngốc nghếch.”

Chúa tôi, đứa nhỏ nóng như lửa. Frisco cảm thấy nơi trán, má và cổ nó, anh kiểm tra tỉ mỉ, lay trời anh nhằm, lay trời con bé chỉ đơn giản bị đổ mồ hôi do ác mộng thôi. Nhưng với mỗi lần chạm vào, anh đều biết. Natasha đang sốt cao.

Anh nâng nó dậy rồi đặt lên giường.

Làm sao lại bị thế này? Con bé vẫn bình thường suốt cả ngày. Nó đã học bơi với sự hăng hái thường nhật. Nó đã xuống đi xuống lại mặt nước với năng lượng bình thường của nó. Thực tế là, con bé đã ngủ khi anh quay về từ viện, nhưng anh đã cho rằng đó là do kiệt sức sau cuộc náo động mới đến – nhìn cậu Frisco giữa ban ngày ban mặt bị đánh bại bởi ông bác xấu xí Dwayne chắc hẳn đã khiến con bé rã rời.

Mắt nó nhắm hờ và nó ép đầu vào gối như thể bị đau, trong khi vẫn phát ra âm thanh rên rỉ kỳ cục.

Frisco sợ vô cùng. Anh ráng đánh giá xem con bé sốt cao đến đâu bằng cách sờ bằng tay, nhưng dường như nó nóng ở mức nguy hiểm.

“Tasha, nói với cậu,” anh nói, ngồi cạnh con bé trên giường. “Nói cho cậu biết có gì không ổn. Nói cho cậu biết triệu chứng.”

Điên à, nghe anh kìa. *Nói cho cậu biết triệu chứng.* Con bé mới năm tuổi, nó còn chả biết triệu chứng là gì. Và từ những gì anh thấy, có vẻ con bé còn không biết nó ở đây, không nghe thấy anh, không nhìn thấy anh.

Anh đã được đào tạo y khoa, nhưng hầu hết là sơ cứu. Anh có thể xử lý những vết thương do súng, do dao, vết bỏng hoặc là rách. Nhưng cơn sốt cao của lũ trẻ thì...

Anh phải đưa Natasha đến viện.

Anh có thể gọi tắc-xi, nhưng mà trời ơi, anh không thể mang Tasha xuống dưới nhà. Anh cũng khó đi xuống với đôi nặng. Chắc chắn anh không thể nào mang con bé được. Quá nguy hiểm để thử. Ngộ nhớ anh làm rơi con bé?

“Cậu sẽ quay lại ngay, Tash,” anh bảo nó, túm cái nạng rồi đi tới điện thoại đặt ở bếp, nơi anh giữ danh bạ điện thoại.

Anh mở cuốn danh bạ, tìm số của công ty tắc-xi khu vực. Nhanh chóng anh quanh số. Điện thoại reo ít nhất mười lần trước khi có người nhắc.

“Tắc-xi Vàng xin nghe.”

“Ừm,” Frisco nói. “Tôi cần một xe ngay bây giờ. Số 1210 Đường Midfield, nhà 2C. Bà biết khu căn hộ liên hợp ở góc giữa Midfield và Harris?”

“Đến đâu?”

“Bệnh viện thành phố. Coi này, tôi cần người lái xe lên tận cửa. tôi có một bé gái bị sốt, và tôi cần giúp mang nó xuống – ”

“Xin lỗi thưa ngài. Lái xe của chúng tôi không được phép rời phương tiện. Anh ta sẽ chờ ngài ở bãi đỗ xe.”

“Bà không nghe tôi vừa nói gì à? Đây là trường hợp cấp cứu. Tôi phải đưa con bé đến bệnh viện.” Frisco lướt tay qua tóc, ráng kiềm chế cơn giận và nỗi thất vọng. “Tôi không thể mang con bé xuống dưới nhà được. Tôi...” Anh gần như nghẹn lời. “Tôi bị tàn tật.”

“Tôi xin lỗi, thưa ngài. Quy định để đảm bảo an toàn cho lái xe của chúng tôi. Tuy nhiên, chiếc xe ngài yêu cầu sẽ đến trong khoảng chín mươi phút nữa.”

“Chín mươi phút? Tôi không thể chờ *chín mươi* phút!”

“Tôi có nên hủy yêu cầu gọi xe của ngài?”

“Có.” Nguyễn rửa lớn tiếng, Frisco đập mạnh điện thoại.

Anh lại nhắc nó lên và quay số 911. Tưởng như vô tận trước khi đường dây thông.

“Vấn đề khẩn cấp của bạn là gì?”

“Tôi có một đứa trẻ năm tuổi bị sốt cao.”

“Đứa bé vẫn thở chứ?”

“Vâng – ”

“Đứa bé có chảy máu không?”

“Không, tôi đã nói nó bị sốt – ”

“Xin lỗi, thưa ngài. Chúng tôi có số lượng các cuộc gọi ưu tiên và số xe cứu thương giới hạn. Ngài sẽ đưa cô bé đến bệnh viện nhanh hơn nếu ngài tự lái xe.”

Frisco chiến đấu với thôi thúc chửi rửa. “Tôi không có xe.”

“À, tôi có thể đưa ngài vào danh sách, nhưng vì trường hợp của ngài không phải là tình huống sống chết, rủi ro của ngài sẽ tiếp tục khi những cuộc gọi mới đến,” người phụ nữ bảo anh. “Mọi vấn đề thường giảm xuống vào lúc bình minh.”

Bình minh. “Thôi quên đi,” Frisco nói, treo máy không hề nhẹ nhàng.

Giờ sao đây?

Mia. Anh sẽ phải nhờ Mia giúp đỡ.

Anh chuyển động nhanh chóng khi đi xuống hành lang vào phòng Tasha. Đôi mắt con bé vẫn nhắm, nhưng nó khẽ cử động. Nó vẫn nóng như ban nãy. Thậm chí còn nóng hơn.

“Chờ nhé, bé con,” Frisco nói. “Chờ nhé, công chúa. Cậu sẽ quay lại trong một giây.”

Anh bắt đầu có thể di chuyển nhanh hơn với cái nạng. Anh đi qua phòng khách, ra khỏi cửa thậm chí trước khi anh có thời gian để nghĩ.

Nhưng khi anh reo đi reo lại chuông nhà Mia, khi anh mở cánh cửa chặn và nện vào cánh cửa gỗ nặng nề, khi anh chờ cô đáp lại, anh không thể không băn khoăn.

Anh đang làm cái quái gì đây? Anh vừa mới dành sáu tiếng qua quyết tâm để tránh xa người phụ nữ này. Cô không muốn anh – cô đã thể hiện rõ. Thế mà anh đang ở đây, đập thình thình vào cửa nhà cô giữa đêm hôm, sẵn sàng làm bề mặt mình hơn nữa với việc nhờ cô giúp mang đứa bé bốn-mươi-pao nhẹ bằng xuống dưới nhà.

Ánh sáng phát ra từ trong căn hộ Mia. Cô mở cửa thậm chí trước khi mặc xong áo choàng.

“Alan, chuyện gì vậy?”

“Tôi cần cô giúp.” Cô sẽ không bao giờ biết anh đã phải trả bao nhiêu để thốt ra những lời đó. Chỉ vì Natasha anh mới phải nhờ giúp đỡ. Nếu chính anh ở đấy, sốt đến cháy da, anh cũng sẽ không nhờ. Anh thà chết còn hơn. “Tasha bị ốm. Con bé sốt cao – tôi muốn đưa con bé đến viện.”

“Được rồi,” Mia nói không chút do dự. “Để tôi mặc quần, đi giày rồi tôi sẽ đưa xe ra chỗ thang.”

Cô đi hướng về phòng ngủ, nhưng anh dừng cô lại.

“Chờ đã.”

Mia quay lại. Frisco đang đứng bên ngưỡng cửa kia, nạng chống dưới tay. Anh đang rời mắt khỏi cô và nhìn xuống thảm. Khi anh nhìn lên, toàn bộ sự tức giận trong suốt như pha lê thường trực đã không còn trong ánh mắt, chỉ để lại nỗi hổ thẹn mãnh liệt sâu thẳm. Anh không nhìn lâu. Anh lại rời mắt đi, nhưng rồi anh buộc mình nhìn lên lần nữa, lần này vững vàng gặp ánh mắt cô.

“Tôi không thể mang con bé xuống gác.”

Trái tim Mia nảy lên. Cô biết anh đã phải mất những gì để nói điều đó, và cô quá tuyệt vọng không muốn đáp lại lời nào sai lầm. Cô không muốn khiến nó nhẹ nhàng, nhưng cùng lúc, cô không muốn khiến anh ngượng ngùng hơn nữa bằng cách quá coi trọng nó.

“Dĩ nhiên không,” cô điềm tĩnh nói. “Thử bằng nạng sẽ nguy hiểm. Tôi sẽ lấy xe, rồi tôi sẽ lên lo cho Natasha.”

Anh gạt đầu một cái rồi biến mất.

Cô đã nói những lời đúng, nhưng không có thời gian để nhẹ người vì khuây khỏa. Mia lao vào phòng ngủ thay đồ.

“Nhiễm trùng tai?” Frisco lặp lại, chăm chăm nhìn bác sĩ phòng cấp cứu.

Vị này là bác sĩ thực tập nội trú, khoảng hai mấy, nhưng anh ta đã có phong thái ân cần với người bệnh của những bác sĩ nông thôn lớn tuổi kiểu xưa, hoàn chỉnh với đôi mắt xanh nhấp nháy cùng nụ cười ấm áp.

“Tôi đã cho cô bé uống thuốc kháng sinh, và tôi cũng đã đưa cho bé vài thứ để hạ nhiệt,” anh ta nói, nhìn từ Frisco đến Mia, “cùng với thuốc thông mũi. Cái đó sẽ giữ cô bé ngủ yên một thời gian. Đừng ngạc nhiên nếu đến sáng cô bé dậy trễ hơn bình thường.”

“Thế sao?” Frisco hỏi. “Chỉ là nhiễm trùng tai?” Anh nhìn xuống Natasha, vẫn đang ngủ, cuộn tròn trên giường bệnh. Trông đứa trẻ nhỏ bé vô cùng, mong manh vô cùng, mái tóc đỏ sáng của nó tương phản với tấm đệm trắng.

“Cô bé có thể tiếp tục bị hoa mắt trong một hai ngày,” bác sĩ bảo họ. “Giữ bé trên giường nếu anh có thể, và chắc rằng cô bé uống *hết sạch* chai kháng sinh. A, nút lỗ tai vào lần bơi tiếp theo của cô bé, được chứ?”

Frisco gật đầu. “Cậu có chắc là không muốn giữ con bé ở đây một thời gian không?”

“Tôi nghĩ cô bé sẽ thấy thoải mái hơn khi ở nhà,” người bác sĩ trẻ tuổi nói. “Ngoài ra, cơn sốt đã hạ rồi. Gọi cho tôi nếu cô bé không cải thiện.”

Nhiễm trùng tai. Không phải viêm não. Không phải viêm ruột thừa. Không phải sốt phát ban hay viêm phổi. Vẫn không hoàn toàn giảm được. Tash sẽ ổn. Nhiễm trùng tai không đe dọa cuộc sống. Đứa bé sẽ không chết. Frisco vẫn không thể tin hẳn. Anh không thể giữ bỏ hoàn toàn cảm xúc chật cứng nơi ngực – nỗi sợ hãi vô cùng, cảm giác vô phương giúp đỡ hết mức.

Anh cảm thấy Mia chạm vào tay anh. “Chúng ta sẽ đưa cô bé về nhà,” cô nói đều đều.

“Ừ,” anh nói, nhìn quanh, ráng tập trung lại, tự hỏi khi nào sự nhẹ nhõm sẽ đến thay thế cảm giác căng thẳng và sợ hãi kỳ quặc này. “Tôi đã ở đây đủ cho một ngày rồi.”

Chuyển đi về gần hơn anh nhớ. Anh nhìn khi Mia mang Tash lên cầu thang vào căn hộ của anh. Cô nhẹ nhàng đặt đứa bé vẫn đang say ngủ lên giường, phủ lên nó chiếc chăn nhẹ. Anh nhìn, cố gắng không nghĩ về sự thật là cô đang chăm sóc Tasha bởi vì anh không thể.

“Anh cũng nên cố ngủ một chút,” Mia bảo anh, thì thầm khi họ bước trên hành lang ra phòng khách. “Gần sáng rồi.”

Frisco gật đầu.

Khuôn mặt Mia chìm trong bóng tối khi cô đứng nơi ngưỡng cửa, nhìn lại anh. “Anh ổn chứ?”

Không. Anh không ổn. Anh gật đầu. “Ừ.”

“Vây, chúc ngủ ngon.” Cô mở cánh cửa chặn.

“Mia...”

Cô khựng lại, quay qua đối diện anh. Cô không nói gì, chỉ chờ anh nói.

“Cảm ơn.” Giọng anh khô rát, và với nỗi kinh hoàng, đột nhiên anh có đầy nước trong đôi mắt. Nhưng trời vẫn tối trước ban mai, và cô không thể nào nhận thấy được.

“Không có chi,” cô nói lặng lẽ rồi đóng cửa sau lưng.

Cô biến mất, nhưng nước mắt chan chứa nơi anh không làm điều tương tự. Frisco không thể ngăn chúng tràn ngập rồi chảy xuống mặt anh. Một tiếng nấc thoát khỏi môi anh, lay động anh, và rồi như băng vỡ trên sông, một dòng khác chảy theo, nhanh hơn và mạnh hơn cho tới khi, lay Chúa, anh khóc như một đứa trẻ.

Thật lòng anh đã nghĩ rằng Tasha sẽ chết.

Anh đã khiếp sợ hoàn toàn. Anh, Frisco, khiếp sợ. Anh đã thực hiện những nhiệm vụ giải cứu và thu thập thông tin sâu trong lãnh địa kẻ thù, nơi anh có thể bị giết đơn giản chỉ vì anh là người Mỹ. Anh đã ngồi tại những quán cà phê và ăn trưa, bao quanh bởi chính những người sẽ không hề do dự cửa đứt cổ anh nếu họ biết thân phận thật của anh. Anh đã thâm nhập vào pháo đài của quân khủng bố và nắm được nơi lưu trữ vũ khí hạt nhân bị đánh cắp. Tất cả những lần đó anh đều sợ; chỉ có kẻ ngốc mới không. Nỗi sợ hãi ấy rất sắc bén, giữ cho anh cảnh giác và luôn trong tầm kiểm soát. Nhưng nó không thể nào so sánh được với sự khiếp hãi vô phương chống đỡ anh cảm thấy đêm nay.

Frisco loạng choạng quay về nơi ẩn náu trong phòng ngủ của mình, không thể ngưng dòng nước mắt. Anh không muốn khóc, khốn kiếp. Tasha an toàn. Con bé sẽ ổn. Anh nên có đủ sức kiểm soát xúc cảm của mình để giữ cho sự nhẹ nhõm mãnh liệt không phá hủy anh thế này.

Anh nghiêng răng và nắm quyền kiểm soát. Và rồi lại mất.

Phải, Tasha an toàn. Bây giờ. Nhưng sẽ thế nào nếu anh không thể đưa con bé đến viện? Rất mừng là anh đã đưa cô bé đến viện kịp thời, bác sĩ đã nói. Cơn sốt của nó đã ở trên bờ của mức nguy hiểm.

Sẽ ra sao nếu Mia không có nhà? Sẽ ra sao nếu anh không thể đưa Tash xuống dưới thang? Hay sẽ ra sao nếu trong thời gian anh tìm cách đưa Tash đến bệnh viện, cơn sốt của con bé sẽ *lên* mức nguy hiểm? Sẽ ra sao nếu sự bất lực của anh với một việc đơn giản như là mang đứa bé xuống thang gác sẽ hủy diệt cuộc sống của con bé? Sẽ ra sao nếu con bé chết, bởi vì anh sống ở tầng hai? Sẽ ra sao nếu con bé chết, bởi vì anh quá kiêu hãnh để thừa nhận sự thật – rằng anh bị tàn tật.

Anh đã nói những từ đó tối nay với người điều vận tắc-xi. *Tôi bị tàn tật*. Anh không còn là lính SEAL nữa. Anh là một gã què với gậy ba toong – hoặc với nạng như bây giờ – người có thể để đứa bé chết chỉ vì lòng tự hào chết dẫm của hắn.

Frisco ngồi xuống giường và để mặc mình khóc.

Mia đặt ví xuống bàn ăn với một âm thanh kỳ lạ. Cô cầm nó lên và lại đặt xuống. Âm thanh kỳ lạ.

Cái gì trong đó?

Cô nhớ ra trước khi mở khóa.

Thuốc của Natasha. Frisco đã mua thuốc kháng sinh cho Tasha ở ngay hiệu thuốc mở hai-tư-giờ của viện.

Cô lấy nó khỏi ví và nhìn chăm chú. Tash sẽ không cần liều nữa cho tới trước giờ trưa, trừ khi con bé thức giấc sớm.

Tốt hơn hết cô nên mang nó qua luôn bây giờ, còn hơn là để sau.

Cô rời căn hộ của mình và sang căn hộ của Frisco. Cửa sổ nhà anh tối om. Đáng ghét. Cô mở cánh cửa chặn, nhìn mặt khi nó rít lên, rồi thử vặn nắm cửa.

Nó không khóa.

Chầm chậm, rón rén, cô bước vào. Cô nhón gót tới bếp, để thuốc vào tủ lạnh rồi...

Cái gì vậy...? Mia cứng người.

Đó là một âm thanh lạ lùng, khe khẽ, và Mia đứng rất, rất yên lặng, không dám thở khi cô lắng nghe nó lần nữa.

Có tiếng động. Nó là âm thanh của hơi thở ròi rạc, gần như tiếng khóc câm lặng. Tasha đã dậy rồi sao? Frisco đã ngủ quá say nên không nghe thấy con bé?

Lặng lẽ, Mia rón rén bước trên hành lang đến phòng Tasha rồi hé nhìn vào.

Con bé vẫn đang say ngủ, thở chậm rãi và đều đặn.

Mia lại nghe thấy âm thanh đó, cô quay sang và trông thấy Frisco trong ánh sáng mờ ảo xâm nhập qua màn che phòng ngủ của anh.

Anh đang ngồi trên giường, gập chân lại như thể bị đau, khuỷu tay anh nằm trên chân, một bàn tay bao trùm khuôn mặt; bức tranh của nỗi tuyệt vọng.

Tiếng động cô đã nghe – đó là Frisco. Alan Francisco đang khóc.

Mia bị sốc. Chưa bao giờ, *không bao giờ* trong suốt cả triệu năm cô lại trông chờ anh khóc. Cô đã nghĩ anh không thể nào giải phóng những cảm xúc của mình trong nét biểu cảm có thể nhìn thấy được. Cô đã trông chờ anh đồng hóa mọi thứ, hoặc là phủ nhận xúc cảm.

Nhưng anh đang khóc.

Con tim cô vỡ òa vì anh, và cô lặng lẽ lui lại, theo bản năng hiểu rằng anh sẽ thấy tủi hổ và bẽ mặt nếu anh biết cô đã chứng kiến sự suy sụp tinh thần của anh. Cô bước lại phòng khách và rời khỏi căn hộ, nín thở khi đóng chặt cửa phía sau.

Giờ làm sao đây?

Cô không thể chỉ quay về nhà, khi biết anh đang cô độc với tất cả đau đớn và khiếm hĩ của mình. Hơn nữa, cô vẫn đang cầm thuốc của Natasha.

Hít một hơi, hiểu biết rõ ràng kể cả nếu Frisco ra đến cửa, có thể anh chỉ lấy thuốc mà không cho cô vào, cô rung chuông.

Cô biết anh nghe thấy, nhưng đèn không bật, không có gì lay động. Cô mở cửa chặn và gõ cửa, đẩy nó mở hé vài phân. “Alan?”

“Ờ,” giọng anh khản đặc. “Tôi đang ở trong phòng tắm. Chờ đó, tôi sẽ ra ngay.”

Mia lại vào trong, đóng cánh cửa. Cô đứng đó, dựa vào nó, tự hỏi mình có nên bật đèn không.

Cô nghe tiếng nước chảy trong bồn tắm và có thể hình dung Frisco đang đắp nước lạnh lên mặt, cầu mong cô sẽ không thể nói rằng anh đã khóc. Cô để nguyên đèn tắt.

Anh cũng không bật chúng lên khi anh xuất hiện cuối hành lang tối om. Anh không nói gì; chỉ đứng đó.

“Tôi, ừm... tôi cầm thuốc của Tasha trong ví,” Mia nói. “Tôi nghĩ sẽ tốt hơn khi mang nó sang luôn bây giờ thay vì... đến sáng –”

“Cô muốn uống trà không?”

Câu hỏi nhẹ nhàng của anh khiến cô ngạc nhiên hết sức. Trong tất cả những điều cô có thể tưởng tượng anh sẽ nói với cô, mời cô ở lại uống trà không hề nằm trong đó. “Vâng,” cô nói. “Tôi muốn.”

Cái nạng của anh kéo kẹt khi anh đi vào bếp. Mia theo sau rất ngập ngừng.

Anh không bật đèn trần. Không cần thiết. Ánh sáng tuôn ra qua cửa nhà bếp từ bãi đậu xe sáng trưng. Nó sáng bạc và đổ những hình bóng trên tường, nhưng cũng đủ nhìn.

Khi Frisco lấy đầy ấm nước từ vòi, Mia mở tủ lạnh và để thuốc của Tash vào trong. Khi cô đóng lại, cô thấy bản danh sách anh gắn trên tủ lạnh, danh sách những điều anh không thể làm được nữa – danh sách những điều sẽ giúp anh, theo quan điểm của anh, là một người đàn ông.

“Tôi biết thật khó cho anh khi tới nhờ tôi giúp đêm nay,” cô nói khẽ.

Chỉ dùng một bên nạng để đỡ, anh mang cái ấm đến bếp và đặt xuống. Anh không nói gì cho tới sau khi bật lên. Rồi anh quay sang nhìn cô. “Ừ,” anh nói. “Đúng vậy.”

“Tôi mừng vì anh đã làm thế. Tôi mừng vì mình có thể giúp.”

“Thật sự tôi...” Anh thông hống rồi bắt đầu lại. “Thật sự tôi đã nghĩ con bé sẽ chết. Tôi đã khiếp sợ vô cùng.”

Mia giật mình bởi sự thẳng thắn của anh. *Tôi đã khiếp sợ vô cùng.* Một điều ngạc nhiên nữa. Cô không bao giờ nghĩ rằng anh sẽ thừa nhận điều đó. Chưa bao giờ. Nhưng đúng vậy, người đàn ông này vẫn làm cô ngạc nhiên ngay từ đầu.

“Tôi không biết các bậc cha mẹ xử lý chuyện này ra sao,” anh nói, đẩy mở nắp ấm như thể nó sẽ làm nước nóng nhanh hơn. “Đây là đứa bé cô yêu hơn cả bản thân mình, hiểu không? Rồi đột nhiên con bé quá ốm đến mức không thể đứng lên.” Giọng anh chật lại.

“Điều đang giết tôi là nếu như tôi là người duy nhất còn lại trên thế gian, nếu chỉ còn tôi và con bé, chúng tôi sẽ không thể đến bệnh viện. Tôi vẫn sẽ ở đây, ráng tìm cách đưa con bé xuống dưới nhà.” Thành linh anh quay lại, đập tay xuống mặt quầy bếp trong sự thất vọng và giận dữ. “Tôi *ghét* cảm giác quá sức vô dụng!”

Bờ vai anh căng chặt, khuôn mặt anh cứng rắn. Mia nắm tay mình để không chạm vào anh. “Nhưng anh không phải là người duy nhất còn lại trên đời. Anh *không* cô độc.”

“Nhưng tôi vô dụng.”

“Không đâu,” cô nói. “Không thể nữa. Anh chỉ vô dụng nếu anh từ chối nhờ giúp đỡ.”

Anh cười, hả ra chút không khí cay đắng. “Ừ, phải – ”

“Đúng,” cô nói tha thiết. “*Đúng vậy.* Nghĩ về điều đó, Alan. Có những việc mà tất cả chúng ta không làm được, những việc chắc chắn chúng ta không thể làm – nhìn áo anh xem,” cô ra lệnh cho anh, bước lại gần hơn. Cô vói tay chạm vào chất cotton mềm của chiếc áo. Cô giơ lên, lật lại và kéo đường viền máy khâu vào vùng sáng từ cửa sổ nhà bếp. “Anh không khâu cái áo này, phải không? Hoặc là dệt nên tấm vải? Sợi bông mọc trên cánh đồng – anh biết thế, đúng không? Bằng cách nào đó toàn bộ những người này đã làm cho loài cây lông tơ trở thành chiếc áo này đây. Điều đó có nghĩa là anh vô dụng chỉ vì anh không tự làm nó không?”

Mia đang đứng quá gần anh. Cô có thể ngửi thấy mùi xạ hương đàn ông vương theo hương thơm gợi cảm của nước cạo râu hoặc chất khử mùi. Anh đang nhìn cô, ánh sáng từ cửa sổ đổ bóng qua mặt anh, khiến nét mặt anh thô ráp xù xì. Đôi mắt anh lấp lánh không màu, nhưng sức nóng trong chúng không cần màu sắc biểu hiện. Cô buông tay khỏi áo anh nhưng không lùi lại. Cô không muốn lùi lại, kể cả nếu nó có nghĩa là bốc cháy bởi nhiệt trong mắt anh.

“Nếu anh không tự làm áo thì sao?” cô tiếp tục. “Những người tốt ở Fruit của Loom và Levis sẽ làm chúng cho anh. Nếu anh không thể mang Tash xuống cầu thang. *Tôi* sẽ mang cô bé xuống cho anh.”

Frisco lắc đầu. “Không giống nhau.”

“Nó giống *hệt* nhau.”

“Nếu cô không ở nhà? Vậy thì sao?”

“Vậy thì anh sẽ gọi Thomas. Hoặc bạn anh, tên anh ta là gì... Lucky. Và nếu họ không có nhà, anh sẽ gọi ai khác. Thay vì cái này,” cô nói, chỉ tới cái danh sách trên tủ lạnh, “anh nên có một danh sách hai trang những người bạn anh có thể gọi nhờ giúp. Bởi vì anh chỉ là người vô dụng khi anh không có ai để gọi.”

“Rồi họ sẽ chạy ra bãi biển cho tôi?” Frisco hỏi, âm điệu khó khăn. Anh bước lại gần cô, gần đến nguy hiểm. Cơ thể anh cách cô một chút xiu, và cô cảm thấy hơi thở anh, nóng và êm nhẹ, làm tóc cô chuyển động. “Họ sẽ lấy lại hình thể cho tôi, lấy lại sức mạnh là lính SEAL cho tôi? Và rồi họ sẽ đi cùng tôi trong những nhiệm vụ, và chạy khi tôi cần chạy, bơi ngược dòng khi tôi cần bơi? Họ sẽ thực hiện cú nhảy tầm cao, hạ dù tầm thấp khỏi máy bay cho tôi? Họ sẽ chiến đấu khi tôi cần chiến đấu, và di chuyển không gây tiếng động khi tôi cần yên lặng? Họ sẽ làm

tất cả những điều tôi cần làm để giữ mình và những người trong đơn vị tôi sống sót?”

Mia im lặng.

“Tôi biết cô không hiểu,” anh nói. Ấm nước bắt đầu rít và hú còi, một âm thanh ai oán cao độ và cô đơn. Anh quay khỏi cô, đi tới bếp.

Anh không đụng vào cô, nhưng sự hiện diện và gần gũi của anh gần như là sự đụng chạm rồi. Cô hơi chùng xuống như thể anh đã cười cợt cô, rồi lùi lại, ngồi xuống một chiếc ghế bên bàn ăn. Khi cô quan sát, anh đã lấy ấm nước khỏi bếp và cầm hai chiếc tách từ chạn. “Tôi ước gì có thể làm cô hiểu.”

“Thử đi.”

Anh im lặng khi mở ngăn chạn ra lần nữa và lấy hai túi trà. Anh đặt mỗi cái vào một tách, rồi đổ nước đang nghi ngút hơi vào đó. Anh đặt ấm trở lại bếp rồi ra về chăm chú nhúng túi trà khi anh bắt đầu nói, một cách lưỡng lự.

“Cô biết tôi đã lớn lên ở San Felipe này,” anh nói. “Tôi cũng đã kể cho cô rằng thời thơ ấu của tôi không phải là kiểu ngập tràn tiếng cười. Thế là nói bớt đi rồi. Sự thực là, nó ngọt ngạt. Ông già tôi làm việc trên thuyền đánh cá – khi ông không quá đau đầu để rời khỏi giường. Đây không hẳn là cuộc sống như trong những bộ phim ‘Để cho chú Hải ly,’ hoặc ‘Cha Biết Mọi Thứ.’” Anh nhìn cô, cơ hàm chặt cứng. “Tôi sẽ phải nhờ cô mang mấy cốc trà ra phòng khách hộ tôi.”

“Dĩ nhiên.” Mia liếc nhìn anh từ đuôi mắt. “Việc này không quá khó, phải không?”

“Có.” Vội đôi nạng chắc chắn dưới cánh tay. Frisco dẫn đường về phòng khách. Anh chỉ bật một đèn và nó làm căn phòng sáng dịu dịu, gần như vàng. “Thứ lỗi cho tôi một phút,” anh nói, rồi biến mất nơi hành lang vào phòng ngủ.

Mia đặt hai chiếc cốc xuống bàn cà phê nằm trước cái trường kỷ kê sọc rồi ngồi xuống.

“Tôi muốn ngó qua Tash,” anh nói, bước lại phòng khách, “và tôi muốn lấy *cái này*.” Anh mang cái túi người bác sĩ đã đưa ở viện. Anh nhả mặt khi ngồi xuống đầu kia ghế trường kỷ và nâng chân bị thương lên mặt bàn. Trước ánh mắt Mia, anh mở túi lấy ống tiêm và một lọ nhỏ. “Tôi cần xử lý cái chân. Tôi hi vọng cô không phiền nếu tôi làm thế ở đây.”

“Chính xác anh đang làm gì?”

“Đây là thuốc giảm đau cục bộ, kiểu như là novocaine,” anh giải thích, lấy chất lỏng trong vào đầu ống tiêm. “Tôi sẽ tiêm nó vào đầu gối.”

“*Anh sẽ tiêm nó vào... Anh đùa à.*”

“Như một lính SEAL, tôi được đào tạo về y,” anh nói. “Steve cho tôi một mũi cortisone ở trong viện, nhưng nó sẽ không kéo dài lâu. Thứ này hoạt động hầu như tức thì, nhưng nó giảm sau vài giờ, và tôi phải thêm thuốc. Tuy nhiên, nó sẽ mang cơn đau đi mà không ảnh hưởng tới hệ thần kinh của tôi.” (*cortisone - hormon chữa viêm và dị ứng*)

Mia quay đi, không thể nhìn anh cắm đầu kim vào chân.

“Tôi xin lỗi,” anh rầm rì. “Nhưng nó lại đang băng qua ranh giới vào vùng đau kinh khủng.”

“Tôi không nghĩ mình có thể tự tiêm,” Mia nói.

Anh liếc cô, miệng anh cong lên gần như một nụ cười. “À, đây không phải là công việc tôi ưa thích trên đời này, nhưng cô có thể hình dung chuyện gì sẽ xảy ra đêm nay nếu tôi dùng thuốc giảm đau Steve muốn kê cho tôi không? Tôi sẽ không bao giờ nghe thấy Tasha ngã khỏi giường. Như thế này, đầu gối tôi bị tê liệt, không phải bộ não tôi.”

“Triết lý thú vị từ người đàn ông uống rượu để ngủ suốt hai đêm liền.”

Frisco cảm thấy sự tê liệt hạnh phúc bắt đầu nơi đầu gối. Anh quay đầu để làm vai và cổ dịu đi. “Cô không thể ngừng cú đâm của mình, phải không?”

“Bốn rưỡi sáng là thời điểm khó khăn để chuyện trò lịch sự,” cô phản công, nhét chân xuống dưới mình trên ghế trường kỷ và nhấp ngụm trà. “Nếu anh không thể thành thật không che dấu vào lúc bốn rưỡi sáng thì lúc nào anh có thể đây?”

Frisco đưa tay lên xoa cổ. “Đây là sự thật không che dấu dành cho cô – và nó là thật bất kể bốn rưỡi sáng hay giữa trưa. Như tôi đã nói lúc trước – tôi không uống nữa.”

Cô đang nhìn anh, đôi mắt nâu lục nghiên cứu anh, tìm kiếm điều gì đó, anh không biết. Anh bị thôi thúc quay đi hoặc che đây khuôn mặt mình, e rằng bằng cách nào đó cô có thể thấy những dấu hiệu để lộ dòng nước mắt mới đây của anh. Nhưng thay vì thế, anh ép mình giữ chặt ánh mắt cô.

“Tôi không thể tin là anh chỉ cần bỏ,” cuối cùng cô nói. “Thế đấy. Ý tôi là, tôi nhìn anh và có thể nói rằng anh tỉnh táo, nhưng...”

“Cái đêm chúng ta gặp nhau, cô không thật sự nhìn thấy tôi ở trạng thái bình thường. Tôi đã... ăn mừng vì sự giải ngũ của tôi – nâng cốc chúc mừng vì sự thiếu tin tưởng của Hải quân với tôi.” Anh đưa tay cầm cốc trà và uống một ngụm. Nó quá nóng và cháy rục trên đường đi xuống. “Tôi đã bảo cô – tôi không có thói quen uống nhiều. Tôi không như Sharon. Hay cha tôi. Lay trời, ông ta đúng là kẻ đáng ghét. Ông chỉ có hai trạng thái – say sưa và giận dữ, hoặc lão đảo và giận dữ. Với cả hai kiểu ấy, các anh tôi, Sharon và tôi đều tránh xa ông. Đôi khi một người trong chúng tôi ở nhầm nơi chốn hoặc nhầm thời gian, và rồi bọn tôi bị đánh. Bọn tôi thường ngồi hàng giờ để nghĩ ra những lý do nói với bạn bè về chuyện bọn tôi lấy đâu ra tất cả những vết bầm tím và vòng đen quanh mắt.” Anh khịt mũi. “Cứ như là bạn bè bọn tôi không biết chính xác điều gì xảy ra ấy. Hầu hết họ cũng sống trong giấc mộng xấu xa tương tự.”

“Cô biết không, tôi từng giả vờ rằng ông ta không phải cha đẻ của tôi. Tôi đã xây dựng câu chuyện tôi là một loài sinh vật biển một ngày đã mắc vào lưới ông khi ông ra khơi đánh cá.”

Mia mỉm cười. “Như Tasha giả vờ cô bé là công chúa Nga.”

Nụ cười của cô thật mê hoặc. Frisco khó có thể nghĩ gì ngoài cách đôi môi cô chải trên môi anh, và anh muốn cảm nhận lại sự ngọt ngào đó biết bao nhiêu. Anh kìm nén thôi thúc với tay ra chạm vào khuôn mặt xinh đẹp của cô. Cô rời mắt khỏi anh, nụ cười mờ dần, bỗng nhiên bền lên, như thể cô biết anh đang nghĩ gì.

“Tôi ở đó,” Frisco tiếp tục câu chuyện, “mười tuổi và sống cùng cơn ác mộng dưới một mái nhà. Năm đó – cái năm tôi học lớp bốn – tôi đã bắt đầu đạp xe hàng giờ và hàng giờ chỉ để rời khỏi ngôi nhà ấy.”

Cô lắng nghe anh, chăm chú nhìn tách trà của mình như thể nó nắm giữ câu trả lời cho mọi câu hỏi của cô. Cô đã bỏ giày ra và chúng đang nằm ườn trên sàn phía trước cô. Đôi chân mảnh mai được nhét dưới thân mình trên ghế trường kỷ, trơn nhẵn và nâu ánh vàng như trêu ngươi. Cô đang mặc chiếc áo tay ngắn có mũ màu xám phủ qua quần cộc. Cô kéo kín khóa khi ở viện, nhưng từ khi họ về nhà, cô đã mở khóa ra. Chiếc áo cô mặc trong màu trắng lùng lùng, với diềm xếp nếp ở trên.

Đó là áo ngủ của cô, Frisco nhận ra. Đơn giản cô đã mặc quần áo trùm ra ngoài áo ngủ, nhét nó vào cặp quần và phủ nó bằng chiếc áo cộc.

Cô liếc nhìn anh, chờ anh nói tiếp.

Frisco dọn sạch khỏi ham muốn đột nhiên phồng lên nơi cổ và tiếp tục. “Một ngày tôi đạp xe vài dặm xuống bờ biển, một trong những vùng biển nơi lực lượng SEAL thực hiện nhiều bài huấn luyện. Thật kinh ngạc khi nhìn những anh chàng đó.” Anh mỉm cười, nhớ lại anh đã nghĩ lính SEAL điên khùng thế nào trong lần đầu tiên anh thấy họ trên bãi biển. “Họ luôn luôn ướt. Bất kể họ làm gì, bất kể thời tiết ra sao, các huấn luyện viên luôn nhảy vào trong con sóng trước tiên và khiến họ ướt đầm. Sau đó họ trườn bằng bụng qua bãi biển rồi được mặc chiếc áo cát – nó phủ qua mặt họ, trong tóc họ, ở mọi nơi. Và *sau đó* họ chạy mười dặm lên xuống bờ biển. Trông họ thật đáng ngạc nhiên – với một đứa nhóc mười tuổi thì trông rất buồn cười. Nhưng kể cả khi tôi mới chỉ là một thằng nhóc, tôi có thể nhìn qua trò vui ấy. Tôi biết rằng bất kể họ định làm gì bằng việc thực hiện tất cả những bài kiểm tra sức chịu đựng khắc nghiệt không ngừng đó, việc ấy cũng sẽ tốt cực kỳ.”

Mia khẽ quay người đối mặt anh trên trường kỷ. Chắc có lẽ vì anh biết cô đang mặc áo ngủ dưới bộ quần áo, hoặc có lẽ vì giờ phút tối tăm nguy hiểm của màn đêm, mà trông cô như một

hình ảnh tưởng tượng cực kỳ khi ngồi như thế. Chiếm giữ cô trong vòng tay và làm tình với cô sẽ là cuộc trốn thoát sung sướng tạm thời khỏi nỗi đau và tuyệt vọng.

Anh biết không mấy may nghi ngờ rằng một nụ hôn sẽ làm tan chảy sự thận trọng và bảo vệ của cô. Phải, cô là người tử tế. Phải, cô muốn nhiều hơn tình dục. Cô muốn tình yêu. Nhưng ngay cả những cô gái tử tế cũng bị lôi kéo bởi ham muốn ngọt ngào mãnh liệt. Anh có thể chỉ cho cô – và thuyết phục cô chỉ với nụ hôn duy nhất – rằng tình dục thuần túy vì khoái lạc và đam mê là đủ.

Nhưng kỳ quái làm sao, anh muốn từ người phụ nữ này nhiều hơn là thỏa mãn dục dôi của sự giải phóng tình dục. Kỳ quái làm sao, anh muốn cô hiểu anh cảm thấy thế nào – niềm thất vọng của anh, nỗi giận dữ của anh, sự sợ hãi tối tăm nhất của anh.

Thử đi, cô đã nói. Cố gắng làm cô hiểu.

Anh đang cố.

“Tôi bắt đầu đạp xe đến căn cứ quân sự rất thường xuyên,” anh nói tiếp, ép mình tập trung vào đôi mắt xanh lớn thay vì cặp đùi mềm mướt của cô. “Tôi bắt đầu loang quanh dưới đó. Tôi tham gia lớp lặn địa phương, nơi có nhiều thủy thủ về hưu đến, chỉ để tôi có thể nghe những câu chuyện của họ. Lính SEAL không hay đến đó lắm, nhưng khi họ đến, trời ơi, họ có được sự tôn trọng khủng khiếp. Sự tôn trọng *khủng khiếp* – từ cả những người lính lẫn giới viên chức. Họ có tinh hoa cao quý, và tôi đã được chứng minh, theo toàn bộ Hải quân, những anh chàng này là những vị thần.”

“Tôi quan sát họ mỗi khi tôi có cơ hội, và tôi nhận thấy rằng cho dù hầu hết lính SEAL không mặc quân phục, tất cả họ luôn đeo tấm huy hiệu này. Họ gọi nó là Budweiser – nó là một con đại bàng với khẩu tiểu liên trong một móng và cây đinh ba ở móng kia. Tôi tìm ra rằng họ lấy được huy hiệu ấy sau khi họ hoàn thành khóa đào tạo cơ bản như từ được gọi là BUDS. Hầu hết người ta không qua được BUDS, và vài lớp thậm chí có tỉ lệ trượt là chín mươi phần trăm. Khóa học diễn ra trong nhiều tuần và những tuần đó là sự tra tấn có tổ chức, chỉ những người còn lại đến cùng mới lấy được huy hiệu và trở thành lính SEAL.”

Mia vẫn nhìn anh như thể anh đang kể cho cô nghe câu chuyện tưởng tượng nhất thế giới, và anh nói tiếp.

“Rồi một ngày,” Frisco nói. “vài ngày trước sinh nhật mười hai của tôi, tôi đã thấy những anh chàng SEAL-đang-được-đào-tạo mang thuyền bơm của họ vào một bến đỗ trong vùng đá chồ Khách sạn Coronado. Đó là lúc gần kết thúc tuần lễ cuối cùng của BUDS. Nó được gọi là Tuần Địa ngục, bởi vì nó thật sự là địa ngục. Họ kiệt sức, tôi có thể thấy điều đó trên mặt họ và trong cách họ ngồi trên thuyền. Tôi đoán chắc rằng tất cả họ sẽ chết. Cô đã bao giờ trông thấy vùng đá đó chưa?”

Cô lắc đầu, chưa.

“Chúng mang màu chết chóc. Lởm chởm như răng cưa. Và sóng luôn hung dữ – không phải là sự kết hợp hay ho. Nhưng tôi thấy họ đặt đầu xuống và làm điều đó. Họ có thể chết – người ta đã chết trong khi thực hiện bài huấn luyện ấy.”

“Tất cả xung quanh tôi, tôi có thể nghe thấy du khách và những người dân đứng xem tạo nên những âm thanh ngạc nhiên là tại sao những anh chàng đó lại mạo hiểm cuộc sống của mình như thế trong khi họ có thể trở thành thủy thủ chính quy trong lực lượng Hải quân chính quy, và không cần đặt mình vào nguy hiểm như vậy.”

Frisco cúi gần Mia hơn, quyết tâm để cô hiểu. “Và tôi đứng đó – tôi chỉ là một đứa trẻ –nhưng tôi hiểu. Tôi hiểu tại sao. Nếu họ qua được, họ sẽ trở thành lính SEAL. Họ sẽ có được huy hiệu đó, và họ sẽ có thể đi tới bất kỳ đâu trong căn cứ quân đội trên thế giới và nhận được sự tôn trọng một cách tự động. Và còn hơn thế nữa, họ sẽ có lòng tự trọng. Cô biết ông cha ta nói gì đấy, ‘Cho dù bạn đi đâu, bạn có ở đó không?’. Ha, tôi biết cho dù họ đi đến đâu, ít nhất sẽ có một người tôn trọng họ, và sự tôn trọng đó là quan trọng nhất.”

Mia nhìn Frisco dăm dăm, không thể rời đi. Cô có thể hình dung anh là cậu bé ấy, hai má tròn lúng, thân hình nhỏ và mảnh khảnh, nhưng có cùng đôi mắt xanh mãnh liệt, sự khôn ngoan khó

tin xa hơn lứa tuổi yếu đuối của mình. Cô có thể hình dung anh trốn thoát khỏi tuổi thơ kinh hoàng với người cha ngược đãi, tìm kiếm một nơi chốn thuộc về, một nơi cảm nhận sự an toàn, một nơi anh có thể học cách là chính mình, một nơi anh được tôn trọng – bởi những người khác và chính bản thân anh.

Anh đã tìm thấy mái nhà của mình trong lực lượng SEAL.

“Đó là khi tôi biết mình sẽ trở thành một lính SEAL,” anh nói với cô lặng lẽ nhưng không không kém phần mãnh liệt. “Và từ ngày hôm ấy, tôi tôn trọng bản thân mình cho dù không ai làm thế. Tôi tiếp tục trong suốt sáu năm sau. Tôi trải qua trường cấp ba bởi vì tôi biết mình cần nó. Nhưng cái ngày tôi tốt nghiệp, tôi đã đăng lính vào Hải quân. Và tôi đã làm được. Tôi đã có nó. Tôi đã hoàn thành BUDS, và tôi đã đổ bộ thuyền vào vùng đá ở Coronado.”

“Và tôi lấy được huy hiệu.”

Anh rời mắt khỏi cô, chăm chú nhìn mớ hồ xuống đầu gối bị thương của mình, vào những vết bầm tím và sưng phồng cùng những vết sẹo chằng chịt không đếm xuể. Trái tim Mia nảy lên hòng khi cô quan sát anh, anh đã kể cho cô tất cả những điều để cô hiểu, và cô *đã* hiểu. Cô biết điều anh sẽ nói tiếp theo, và thậm chí chưa được nói ra, lời lẽ vẫn khiến cô nhức nhối.

“Tôi luôn luôn nghĩ rằng bằng cách trở thành lính SEAL, tôi đã trốn thoát khỏi cuộc sống của mình – cô biết đấy, cái cách cuộc sống của tôi *đáng lẽ* sẽ trở thành. Tôi sẽ bị chết trong tai nạn xe hơi như ông anh Rob của tôi. Anh ấy lái xe khi say, và đâm vào một cái cọc. Hoặc tôi sẽ làm cô bạn gái cấp ba mang thai như Danny đã làm. Tôi sẽ kết hôn với một người vợ và một đứa con cần trợ cấp ở tuổi mười bảy, làm việc trên cùng đội tàu đánh cá cha tôi đã làm, nổi bước ông già đáng ghét. Tôi luôn nghĩ rằng bằng cách gia nhập Hải quân và trở thành SEAL, tôi đã đánh lừa số phận.”

“Giờ thì nhìn tôi xem. Tôi trở lại San Felipe. Và mấy đêm qua, tôi đã ngoan ngoãn noi gương ông già. Uống cho đến khi nhỏ giọt, uống cho đến khi không cảm thấy đau đớn nữa.”

Đôi mắt Mia tràn ngập nước, khi Frisco liếc nhìn cô, cô thấy hàm anh căng thẳng, và đôi mắt anh cũng ướt. Anh quay đầu đi. Mất một lát anh mới nói lại, và khi nói, giọng anh chỉ còn nỗi buồn vô hạn.

“Từ khi tôi bị thương,” anh nói khẽ, “Tôi cảm thấy dường như tôi đã trượt trở lại cơn ác mộng từng có trong đời. Tôi không còn là lính SEAL nữa. Tôi đã mất nó, nó đi rồi. Tôi không biết mình là ai, Mia – tôi là một gã không hoàn thiện, một loại trôi nổi lang thang.” Anh lắc đầu. “Tất cả những gì tôi chắc chắn là lòng tự trọng của tôi cũng đã đi rồi.”

Anh quay sang cô, không bận tâm liệu cô có trông thấy nước mắt ầng àng trong mắt anh không nữa. “Đó là lý do tôi cần phải đưa mọi thứ trở lại. Đó là lý do tôi cần có khả năng chạy, nhảy, lặn và những việc khác trong bản danh sách.” Anh kiên quyết lau sạch mắt bằng mu bàn tay, từ chối nhượng bộ để cảm xúc đe dọa chế ngự anh. “Tôi muốn nó trở lại. Tôi muốn được hoàn thiện lần nữa.”

Chương 11

Mia không thể ngăn mình. Cô với tới Frisco.

Làm sao cô có thể giữ khoảng cách khi mà trái tim cô thổn thức vì anh?

Nhưng anh chộp lấy tay trước khi cô chạm vào mặt anh. “Em không muốn làm điều này,” anh nói lặng lẽ, đôi mắt thăm dò khi anh nhìn cô. “Nhớ không?”

“Có lẽ cả hai chúng ta cần nhau nhiều hơn là em nghĩ,” cô thì thầm.

Anh ép mình hé mở một nụ cười nửa miệng cay đắng đến tan vỡ con tim. “Mia, em không cần anh.”

“Có, em cần,” Mia nói, cô hầu như ngạc nhiên, những lời cô nói là thật. Cô cần anh. Đến tuyệt vọng. Cô đã cố gắng. Cô thật lòng đã cố gắng không quan tâm đến người đàn ông này, người *chiến binh* này. Cô đã cố gắng không thân mật, tách xa, không động lòng, nhưng bằng cách nào đó chỉ qua vài ngày, anh đã thâm nhập qua toàn bộ sự phòng thủ của cô và chiếm giữ trái tim cô.

Ánh mắt anh thật buồn, thật êm ả và dịu dàng. Tất cả sự giận dữ của anh đã rời đi, và Mia biết rằng một lần nữa cô đang nhìn thấy người đàn ông đã từng là anh – người đàn ông đã bị tất cả những đau đớn và cay đắng làm cho quên mất.

Frisco có thể lại là người đàn ông đó. Anh vẫn là người đàn ông đó. Đơn giản là anh cần thôi xây dựng toàn bộ hạnh phúc tương lai dựa trên việc đạt được hay không đạt được. Cô không thể làm điều ấy cho anh. Anh phải tự làm nó cho mình. Nhưng cô *có thể* ở với anh ngay lúc này, đêm nay, và giúp anh nhớ rằng anh *không* cô độc.

“Anh không thể cho em điều em muốn,” anh nói khàn khàn. “Anh biết nó quan trọng với em.”

Tình yêu. Anh đang nói về tình yêu.

“Điều đó khiến chúng ta ngang bằng nhau.” Mia nhẹ nhàng giải phóng tay mình khỏi tay anh, rồi chạm vào má anh. Cô không quan tâm liệu anh có yêu cô không. “Bởi vì em không thể cho anh điều anh muốn.”

Cô không thể cho anh sức mạnh trở lại là người lính SEAL. Nhưng nếu cô có thể, cô sẽ làm.

Cô nghiêng người và hôn anh. Đó là nụ hôn nhẹ, chỉ dịu dàng chải môi cô lên môi anh.

Frisco không cử động. Anh không phản ứng. Cô nghiêng người hôn anh lần nữa, và anh ngăn cô lại bằng một tay đặt lên vai cô.

Cô đang quỳ cạnh anh trên trường kỷ, và anh nhìn xuống chân cô, nhìn chất vải mềm của chiếc váy ngủ lộ ra từ áo khoác đang mở khóa rồi cuối cùng nhìn vào mắt cô. “Em đang đùa với lửa,”

anh nói trong im lặng. “Có vô khối việc anh không thể làm được nữa, nhưng làm tình với một phụ nữ xinh đẹp không phải là một trong số chúng.”

“Có lẽ chúng ta nên bắt đầu một danh sách mới. Những việc anh vẫn *có thể* làm. Anh hãy đặt ‘làm tình’ lên trên đầu.”

“Mia, tốt hơn em nên đi – ”

Cô lại hôn anh, và anh lại lùi lại.

“Khỉ thật, em *đã bảo* anh – ”

Lần này cô hôn anh mạnh mẽ hơn, trượt tay lên vòng quanh cổ anh rồi tách môi anh ra bằng lưỡi. Anh cứng người, và cô biết rằng anh chưa từng nghĩ cô quá táo bạo như thế – cả triệu năm nữa cũng không.

Sự chần chừ của anh kéo dài chỉ một khoảnh khắc cực ngắn trước khi anh kéo cô lại gần, trước khi anh ôm cô trong vòng tay và gần như ép cô sát vào cơ bắp cứng chắc nơi ngực anh.

Và rồi anh cũng hôn cô.

Hoang dại, mãnh liệt, anh đang hôn cô, khuôn miệng ấm nóng của anh chiếm hữu miệng cô, lưỡi anh đòi hỏi lưỡi cô trong sự cấp bách đến nghẹn thở.

Dường như không thể nào là thật. Cô chỉ hôn anh một lần trước đây, trên bờ biển, vậy mà lúc này miệng anh có vị ngọt ngào quen thuộc và hôn anh giống như được về nhà.

Mia cảm thấy tay anh trên lưng mình, quét lên bên dưới lớp áo khoác rồi xuống tới đường cong nơi mông, kéo cô gần hơn, theo đuổi sự trần trụi mượt mà nơi chân cô. Anh di chuyển cô về phía anh, kéo cô lên và ở trên anh, để cô có thể nằm trong lòng anh khi họ vẫn hôn.

Những ngón tay cô trong tóc anh. Nó mềm mại gợi cảm đến khó tin. Cô muốn dành toàn bộ phần còn lại của đời mình ở ngay đó, hôn Alan Francisco và lướt tay qua mái tóc vàng đẹp đẽ của anh. Đó là tất cả những gì cô cần, tất cả những gì cô từng cần.

Rồi anh dịch chuyển hông, cô cảm thấy sự khuấy động cứng ngắc của anh dựa sát vào cô và cô biết mình đã nhầm. Cô cần và muốn nhiều hơn nữa.

Anh kéo áo khoác của cô, đẩy nó khỏi vai rồi thấp xuống tay. Anh giật áo ngủ của cô ra từ cạp quần, và cô nghe thấy mình rên rỉ khi bàn tay thô ráp mãnh mẽ của anh trượt lên băng qua làn da trần nơi lưng. Và rồi anh lui lại, thở nặng nhọc.

“Mia.” Khuôn mặt gầy, đẹp trai của anh căng lại vì thất vọng. “Anh muốn bế em lên và mang tới giường anh.” Nhưng anh không thể. Anh không thể mang cô. Không với đôi nặng, không với cả cây ba toong.

Đây không phải là lúc cho anh nghĩ về những việc anh không thể làm. Mia trèo khỏi lòng anh, trượt khỏi cái ôm ghì của anh. “Sao chúng ta không chỉnh đồng hồ cho khớp rồi lên kế hoạch gặp nhau ở đó, trong...” Cô giả vờ nhìn chiếc đồng hồ tượng tượng trên cổ tay mình. “Không-hai phút nữa?”

Về mặt anh dịu đi thành một nụ cười, nhưng sự căng thẳng chưa bỏ đi. “Em không cần nói ‘Không’. Em có thể nói 0430, nhưng hai phút thì chỉ là hai phút thôi.”

“Em biết,” Mia nói. “Em chỉ muốn làm anh cười. Nếu thế không được, em sẽ thử việc này...” Cô

chậm rãi kéo áo ngủ lên rồi qua đầu, thả nó xuống lòng anh.

Nhưng nụ cười của Frisco biến mất. Anh nhìn cô, ánh mắt ngồn ngấu bộ ngực trần, khao khát và nhiệt độ đầy trong mắt anh.

Mia ngạc nhiên. Cô đang đứng bán-khỏa-thân trước mặt một người đàn ông cô mới chỉ biết vài ngày. Anh là người lính, một chiến binh, người đã được huấn luyện để tạo ra chiến tranh theo nhiều cách hơn cô có thể tưởng tượng. Anh là người đàn ông cứng rắn nhất, khó chịu nhất cô từng gặp, vậy mà theo nhiều lẽ anh cũng dễ tổn thương nhất. Anh đã tin cô đủ để chia sẻ vài bí mật của anh với cô, để cô thấy tâm hồn anh. Nếu so sánh, sự bộc lộ thân thể cô cho anh dường như không mấy đáng kể.

Và mình có thể đứng đây thế này, cô nhận ra, mà không đỏ mặt cùng với sự chắc chắn, bởi vì cô đã được thuyết phục dứt khoát là yêu anh sẽ thật đúng đắn. Cô chưa từng làm tình với một người đàn ông nào trước đây mà không có một chút băn khoăn, mà không bồn chồn bởi sự lưỡng lự. Nhưng cô chưa từng gặp người đàn ông như Alan Fracisco – người đàn ông hầu như quá khác cô, và cũng là người có thể nhìn vào mắt cô, với chỉ một lời nói hay một cái đụng chạm, cũng khiến cô cảm thấy hoàn toàn kết nối với anh, hòa điệu ngay tức khắc.

Trước đây Mia chưa từng nghĩ về mình như một người thích phô bày, nhưng lại một lần nữa, không ai từng nhìn cô theo cái cách Frisco đã nhìn. Cô cảm thấy thân thể mình căng cứng với sự dễ phòng dưới ánh mắt cháy bỏng của anh. Nó cảm dỗ, cái cách anh nhìn cô – và gần như cũng mang lại vui thú như sự vuốt ve.

Cô với tay lên, chậm chậm và khoan thai, thưởng thức thời gian của mình khi cô cởi dây buộc tóc, để anh ngắm nhìn khi cô xoa mái tóc quanh vai, thích thú cảm giác ánh mắt anh trên cơ thể mình.

“Anh không cười,” cô thầm thì.

“Tin anh đi, anh đang cười bên trong.”

Rồi anh mỉm cười. Nửa cong lên và nửa buồn bã. Nó tràn đầy hoài nghi, bên chặt với ngạc nhiên và đề phòng. Khi nhìn đôi mắt anh, Mia thấy tia sáng le lói đầu tiên của hi vọng. Và cô cảm thấy mình đang rơi. Cô biết ngay lúc ấy là cô đang rơi vào tình yêu hoàn toàn và vô vọng với người đàn ông này.

Sợ rằng anh sẽ đọc được cảm xúc trong mắt mình, cô cầm áo lên từ sàn và quay lại, mau lẹ đi xuống hành lang tới phòng anh. Tới giường anh.

Frisco bước không xa phía sau, nhưng cô nghe anh dừng lại nơi phòng Natasha và vào trong kiểm tra con bé.

“Cô bé ổn chứ?” cô hỏi, khi anh bước vào một chốc sau. Anh đóng cửa sau lưng. Rồi khóa lại.

Anh đứng đấy, trong bóng tối nơi cuối phòng. “Con bé mát hơn nhiều rồi,” anh nói.

Mia tới chỗ cửa sổ và khẽ chỉnh màn, cho phép họ có cả sự riêng tư lẫn chút ánh sáng. Ánh sáng mờ ảo từ bãi đỗ tuôn lên tạo thành mẫu hoa văn sọc văn ngang qua trần, khiến cho căn phòng bình thường trở nên sáng đẹp kỳ lạ. Cô quay lại thấy Frisco đang nhìn mình.

“Anh có gì phòng ngừa không?” cô hỏi.

“Có. Đã lâu rồi,” anh thừa nhận, “nhưng mà...có.”

“Với em cũng đã lâu rồi,” cô dịu dàng nói.

“Không quá trễ để em đổi ý đâu.” Anh bước xa khỏi cửa, cho cô con đường rõ ràng để trốn thoát. Anh nhìn đi nơi khác, như thể biết rằng ánh mắt anh có sức mạnh giam cầm cô.

“Sao em muốn làm thế?”

Anh tặng cho cô một nụ cười buồn khác. “Sự bùng lên đột ngột của óc minh mẫn chẳng?” anh đề nghị.

“Em muốn làm tình với anh,” cô nói. “Điều đó thật sự mất trí đến thế à?”

Anh nhìn cô. “Em có thể chọn bất cứ ai. Bất cứ ai em muốn.” Không hề có sự thương thân trách phận trong giọng điệu hay trên mặt anh. Anh chỉ đang nói rõ một sự thật mà anh tin là

đúng.

“Tốt,” cô nói. “Vậ thì em chọn anh.”

Frisco nghe những lời êm ái của cô, nhưng cho đến khi cô mỉm cười và hướng về phía anh, chúng mới ngấm vào được.

Mia muốn anh. Cô muốn *anh*.

Ánh sáng từ con đường phía ngoài bập bùng trên làn da cô. Cơ thể cô còn đẹp hơn anh tưởng tượng. Ngực cô đầy đặn và tròn lẳn – không quá lớn, nhưng cũng không quá nhỏ. Anh khát khao sờ vào cô bằng tay, bằng miệng, và anh cười, biết rằng mình sẽ làm như thế, sớm thôi.

Nhưng cô dừng lại ngay ngoài tầm với của anh.

Khóa chặt ánh mắt anh, cô cởi quần cộc và để nó trượt xuống chân.

Anh đã thấy cô trong bộ đồ bơi chiều nay – anh nhận thức rất rõ rằng cơ thể gọn gàng dẻo dai của cô là điều gần nhất với ý tưởng của anh về sự hoàn hảo. Cô không kêu gọi theo bất kỳ định nghĩa nào của từ ấy – thực tế, vài người có thể thấy cô quá mảnh mai. Hồng cô thon thả, cong lên với sự mềm mại của vòng eo. Cô có thân hình thướt tha duyên dáng, một sự kết hợp tuyệt vời của những bắp cơ trơn láng và những đường cong trơn tru mềm mướt.

Frisco ngồi xuống cạnh giường và cô quay về phía anh. Anh với tay chạm vào cô, cô sẵn lòng nhào vào vòng tay anh, nằm trong lòng anh lần nữa.

“Em nghĩ đây là nơi chúng ta đã dừng,” cô thì thầm rồi hôn anh.

Frisco quay cuồng, bị tóm trong cơn lốc xoáy của khoái lạc dữ dội, anh không thể ngăn mình rên thành tiếng. Da cô quá mượt, quá mềm dưới bàn tay anh, và những nụ hôn của cô gần như những trải nghiệm trong tâm hồn, mỗi lần lại sâu hơn và dài hơn lần trước, nhấn chìm anh với sức sống hân hoan cùng niềm đam mê ngọt ngào không giới hạn.

Cô giật áo anh, anh dứt ra từ cái ôm ghì của họ để kéo nó qua đầu. Và rồi cô lại đang hôn anh, cảm giác làn da trần của cô sát vào anh khiến anh nghẹn thở.

Anh lộn nhào lên giường, kéo cô xuống, quét bàn tay chạm vào sự đầy đặn dễ chịu nơi ngực cô. Bầu vú căng lên và thẳng đứng bởi ham muốn, rồi anh kéo cô đến miệng anh, tắm cho cô bằng đầu lưỡi, ban đầu mát nhẹ nhàng rồi sau đó mạnh hơn khi cô hỗn hển vì hài lòng, khi cô cong người lại.

“Em thích thế,” cô thở. “Cảm giác quá tuyệt...”

Những lời thì thầm của cô gợi ngọn lửa rực cháy của nhu cầu đến anh và anh kéo cô sát gần hơn nữa.

Chuyển động của anh khiến cô ép sát hoàn toàn vào sự căng cứng nơi anh và cô giữ chặt anh trong một khoảnh khắc. Anh cảm nhận sức nóng của cô, thậm chí qua cả quần trong của cô và quần soóc của anh. Anh muốn sờ cô, nếm cô, lấp đầy cô hoàn toàn. Anh muốn cô toàn bộ. Anh muốn cô ngay bây giờ. Anh muốn cô mãi mãi, mọi lúc.

Tóc cô xoa quanh họ như bức màn đen, thẳng và gợi cảm khi anh lại hôn cô, khi cô bắt đầu di chuyển phía trên anh, chậm chậm trượt trên chiều dài cứng ngắc của anh. Ôi, trời, nếu cô tiếp tục thế này, anh sẽ mất kiểm soát thậm chí trước khi vào trong cô.

“Mia – ” anh rên rỉ, tay anh trên hông cô, làm dịu chuyển động của cô.

Cô ngửa đầu nhìn anh, đôi mắt cô lim dim với khoái lạc và ham muốn, một nụ cười gợi dục nóng bỏng nở trên môi cô. Hất mái tóc dài của mình qua một vai, cô sờ tay vào khuy trên cạp quần anh. Cô nhanh chóng mở nó, khéo léo, rồi lướt lại, quỳ trên đùi anh để mở khóa.

Sự khuấy động của anh bật lên, giải phóng khỏi quần soóc, và cô bao phủ anh với đôi tay mảnh dẻ, chăm chú nhìn mắt anh, chạm vào anh qua lớp quần trong.

Trông cô như hình ảnh cực kỳ gợi dục khi quỳ trên người anh, mặc chiếc xi-lip che phủ vừa-vặn, chất lụa trắng tương phản hoàn hảo với màu vàng sáng bóng của làn da trơn nhẵn. Mái tóc dài, dày đổ quanh vai, vài lọn ôm quanh bầu ngực đẹp tuyệt của cô.

Frisco với tay, muốn chạm vào mọi thứ nơi cô, chạy bàn tay mình xuống cánh tay cô, mơn

trón ngực cô.

Cô kéo quần sooc và quần trong của anh xuống, quan sát ánh mắt anh rồi mỉm cười với sự thích thú trên mặt khi tay cô đóng lại quanh anh, cô nhắm mắt trong niềm sung sướng của chính mình khi tay anh miết trên ngực.

Cô cúi xuống, gập môi anh trong nụ hôn hoang dại mãnh liệt, rồi tách ra, để lại dấu vết những môi hôn trên miệng anh, xuống cổ, tới ngực, trong khi một bàn tay cô vẫn giữ anh đầy chiếm hữu.

Tóc cô vuốt qua anh trong sự mơn trớn cực nhẹ và Frisco nén lại một tiếng kêu khi miệng cô hạ xuống còn thấp hơn, khi anh gần như chết ngạt trong đợt sóng của lạc thú dữ dội đến tê liệt đầu óc.

Không thể tin nổi. Còn hơn là không thể tin nổi, nhưng đây không phải là điều anh muốn. Anh với tới cô, kéo cô thô bạo lên trên trong vòng tay anh.

“Anh không thích thế?” Cô đang cười – cô biết quá rõ rằng anh thích thế. Cô biết quá rõ rằng cô đã quá gần đến mức đẩy anh vượt qua giới hạn.

Anh ráng nói, nhưng âm thanh phát ra chỉ là tiếng gầm gừ. Cô lại cười, tiếng du dương như nhạc, sự vui thú của cô thật dễ lây. Anh bao trùm miệng cô trong nụ hôn ác liệt nhất, và anh cảm thấy tiếng cười cùng niềm vui tuyệt đối đang sôi sục từ trong người cô thấm sang anh, chảy qua mạch máu, lấp đầy anh bằng niềm hạnh phúc.

Hạnh phúc. Lạy Chúa, lần cuối cùng anh cảm thấy hạnh phúc là khi nào? Nó thật kỳ cục, nó thật khác thường, nó còn *hơn* là khác thường, bởi vì thậm chí nhớ lại lúc anh hạnh phúc, trước khi bị thương, anh cũng chưa bao giờ kết hợp cảm xúc đặc biệt đó với làm tình. Anh đã cảm thấy ham muốn, anh đã thỏa mãn, anh đã quan tâm, thích thú, kiểm soát hoặc mất kiểm soát. Anh đã cảm thấy chắc chắn, tự tin và mạnh mẽ.

Nhưng anh chưa từng cảm thấy *hạnh phúc* không điều kiện, không nghi hoặc. Anh chưa từng cảm thấy bất cứ điều gì nhỏ nhất như thế này.

Anh cũng chưa từng làm tình với một người phụ nữ, không nghi ngờ gì nữa, là bạn tình hoàn hảo của anh.

Mia gọi tình hết mình mà không bối rối, không ngượng ngùng bởi nhục dục mạnh mẽ của cô. Cô không ngại dẫn đầu trong cuộc làm tình của họ. Cô tự tin, táo bạo và liều lĩnh.

Nếu không vì biểu hiện thoáng qua của khía cạnh tình dục cô đã dành cho anh ở hành lang bệnh viện, anh sẽ không bao giờ trông đợi nó. Cô có bản chất ngọt ngào, dịu dàng và tốt bụng. Cô thật *tử tế*. Cô là kiểu phụ nữ mà đàn ông sẽ lấy, chấp nhận dành phần còn lại của đời anh ta được bao quanh bởi hơi ấm yên bình của cô.

Nhưng Mia không mang sự yên bình của mình vào phòng ngủ. Và cô không ấm – cô nóng bỏng đến mức tan chảy.

Đôi tay anh quét xuống vùng mìn màng nơi bụng cô, xuống dưới chiếc xi-lip lụa đang phủ lấy cô. Cô nóng bỏng, căng mọng và sẵn sàng cho anh, như anh biết cô sẽ thế. Cô uốn cong người sát vào những ngón tay anh, đẩy anh sâu vào trong cô, kéo đầu anh lên và dẫn dắt miệng anh tới ngực cô.

“Em muốn ở trên anh,” cô thở hổn hển. “Nào – ”

Thật tác động vô cùng – biết rằng người phụ nữ đam mê dữ dội này muốn anh trọn vẹn.

Anh buông cô ra, lặn người sang với lên mặt bàn cạnh giường. Anh bối rối lộn xộn, và kỳ diệu làm sao, tay anh vớ được cái gói nhỏ. Anh xé nó và trùm vào mình khi Mia đẩy quần xuống rồi đá nó khỏi chân. Và rồi cô ở trên anh.

Cô tiến xuống, anh đẩy lên, và với một chuyển động nhịp nhàng, hoàn hảo, nóng rực, anh đã ở trong cô.

Về mặt cô là điều anh biết mình sẽ nhớ và mang theo cho đến tận thế giới bên kia. Đôi mắt cô nhắm nghiền, đôi môi hé mở, đầu giật lại trong sự sung sướng vô ngần thật đẹp dễ.

Anh đang khiến cô cảm thấy như thế.

Cô mở mắt nhìn anh, dò tìm trên khuôn mặt anh điều gì đó chỉ Chúa mới biết. Bất kể cô tìm gì, có vẻ cô đã thấy, vì cô cười với anh rất ngọt ngào. Frisco cảm thấy như thể trái tim mình đột nhiên phình lớn chiếm đầy trong khoang ngực.

Cô bắt đầu di chuyển phía trên anh, ban đầu chậm chậm. Nụ cười mờ dần, nhưng cô vẫn nhìn vào mắt anh, giữ chặt cái nhìn của anh.

“Alan...?”

Anh không chắc là mình có thể nói, nhưng anh thắm ướt môi và thử. “Ừ...?”

“Điều này thật sự tuyệt vời.”

“Ô, phải.” Anh bật cười. Nó đang sục sôi từ mọi nơi trong anh, và anh nhận ra tiếng cười của mình thuộc về cô.

Lúc này cô di chuyển nhanh hơn và anh gắng kìm cô lại. Anh muốn điều này kéo dài mãi mãi, nhưng với tốc độ họ đang làm...Tuy nhiên cô không muốn kìm lại, và anh không thể từ chối cô điều gì.

Anh kéo cô xuống rồi hôn cô điên cuồng, chiến đấu với sự kiểm soát mỏng manh của mình. Nhưng anh đang bám vào rìa đá, và ngón tay giữ đang trượt nhanh.

“Alan...” Cô thì thào tên anh khi cô túm anh thật chặt, rồi anh cảm thấy cơn sóng đầu tiên của sự giải phóng dữ dội nơi cô.

Frisco vượt qua ranh giới. Nhưng thay vì rơi, anh liệng lên, bay vút lên độ cao khó tin, cao hơn bất kỳ mức nào anh từng đến trước đây. Khoái lạc rung chuyển anh, đốt cháy anh, thiêu anh, để anh lại yếu đuối và choáng váng, tan vỡ và bị rút sạch – cùng lúc vẫn tràn trề, đầy đủ và trọn vẹn bởi niềm hạnh phúc.

Mái tóc dài mượt của Mia đang nằm trên mặt anh và anh nhắm mắt, chỉ hít thở mùi hương dễ chịu của nước gội đầu khi anh chậm chạp lơ lửng về mặt đất. Một lát sau, cô thở hổn hển và mỉm cười – anh cảm thấy môi cô chạm trên cổ anh. Anh tự hỏi liệu cô có cảm nhận nụ cười của chính anh hay không.

Mia ngẩng đầu, kéo tóc cô khỏi mặt anh. “Anh vẫn còn sống chứ?”

Anh cảm thấy sự lú lẫn mở rộng hơn khi anh gặp ánh mắt cô. Nâu-lục là màu ưa thích mới của mình. “Nhất định.”

“Em nghĩ chúng ta có thể an toàn thêm ‘làm tình’ vào danh sách những việc anh vẫn có thể làm,” cô nói với một nụ cười.

Đầu gối. Trời, anh đã không nghĩ gì về đầu gối từ khi khóa cửa sau lưng họ. Anh vẫn không muốn nghĩ về nó, và anh quyết tâm giữ được sự yên bình của khoảnh khắc này.

“Anh không biết,” anh nói. “Có lẽ chúng ta nên chắc rằng nó không phải là vận may. Có lẽ chúng ta nên thử lại.”

Nụ cười của Mia trở nên nguy hiểm. “Em sẵn sàng khi anh sẵn sàng.”

Frisco cảm nhận sự dâng tràn của ham muốn chạy qua, nóng rực và dễ chịu. “Cho anh vài phút –”

Anh hôn cô, nụ hôn chậm rãi, nồng nàn hứa hẹn khoái lạc vô bờ bến.

Mia thở dồn, kéo đầu lại nhìn anh. “Em muốn ở lại, nhưng...”

“Nhưng...?”

Cô cười, lướt ngón tay qua tóc anh. “Hơn sáu giờ sáng rồi, Alan. Em không nghĩ sẽ thông minh nếu em ở đây khi Natasha tỉnh dậy. Cô bé đã có đủ sự náo động mới đây trong cuộc sống rồi, không cần phải lo lắng về việc nó có phải cạnh tranh với em để giành thời gian và sự yêu mến của anh không.”

Frisco gật đầu. Chắc chắn Mia đúng. Anh thất vọng khi thấy cô đi quá sớm, nhưng anh phải nghĩ đến đứa trẻ.

Mia trượt khỏi tay anh rồi rời khỏi giường. Anh quay sang ngắm nhìn cô nhặt quần áo trên sàn.

“Em lại gọi anh là Alan,” anh nói.

Cô ngược nhìn anh trong sự ngạc nhiên khi cô mặc quần cộc. “Em đã gọi thế? Em xin lỗi.”

“Em nghĩ anh là Alan, phải không?” anh hỏi. “Không phải Frisco.”

Cô kéo khóa áo khoác rồi bước tới ngồi cạnh anh trên giường. “Em thích tên anh,” cô thừa nhận. “Em xin lỗi đã buột miệng.”

Anh chống người lên một khuỷu tay. “Buột miệng khá nhiều khi chúng ta làm tình.”

“Chúa ơi, em hi vọng nó không hủy hoại anh.” Cô nói nửa đùa nửa thật.

Frisco cười. “Nếu em gọi anh là Bob, có lẽ nó đã hủy hoại, nhưng...” Anh chạm vào má cô. “Đây là lần đầu tiên sau một thời gian dài anh thật lòng thích được gọi là Alan. Và anh *thích* thế.”

Cô nhắm mắt một chốc, áp má mình vào lòng bàn tay anh. “À, hẳn là em thích gọi anh là Alan, chắc chắn.”

“Ai mà biết,” anh rầm rì, vạch ngón tay theo môi cô. “Nếu chúng ta tiếp tục chuyện này, có khi anh sẽ quen dần với nó.”

Mia mở mắt và chăm chú nhìn anh. “Anh... muốn chuyện này tiếp tục?” cô hỏi. Toàn bộ sự đùa cợt không còn trong giọng cô, và lần đầu tiên trong cả đêm nay, giọng cô nghe không chắc chắn.

Frisco không thể phản ứng. Không phải vì câu hỏi của cô khiến anh choáng váng – mà là vì câu trả lời ngay lập tức và rất chắc chắn của mình. Phải. Chúa ơi, phải.

Chuyện này thật nguy hiểm. Chuyện này vô cùng nguy hiểm. Anh không muốn cảm thấy điều gì ngoài lạc thú và sự thỏa mãn khi anh nghĩ về người phụ nữ này. Anh không muốn bất cứ thứ gì hơn tình dục tự nhiên không ràng buộc trong tình hàng xóm.

Ấy thế mà không đời nào anh có thể để cô rời khỏi đây và nghĩ rằng một đêm là đủ. Bởi vì nó không đủ. Bởi vì nội ý nghĩ đơn giản là để cô đi về nhà cũng đủ khó khăn để chịu đựng rồi. Anh không muốn nghĩ xem mình sẽ cảm thấy ra sao nếu để cô đi là việc tốt. Anh *không thể* nghĩ về điều đó.

“Ừ,” cuối cùng anh trả lời, “nhưng anh phải thành thật, ngay lúc này anh không có ý tưởng nào về nơi anh có thể – ”

Cô khiến anh nín lời bằng một nụ hôn. “Em cũng muốn,” cô bảo. “Đó là tất cả những gì chúng ta cần ngay lúc này. Không cần phải là điều gì phức tạp hơn thế.”

Nhưng nó *là* điều phức tạp hơn thế. Frisco biết mà chỉ cần nhìn cô. Cô quan tâm đến anh. Anh có thể thấy nó trong mắt cô. Anh cảm thấy sự dâng tràn của niềm hân hoan ngay tức khắc trở thành nỗi tuyệt vọng lạnh lùng. Anh không muốn cô quan tâm đến mình. Anh không muốn cô bị tổn thương, và nếu cô quá dễ tâm, cô sẽ bị.

“Anh chỉ muốn chắc rằng em không xoay chuyện này thành một kiểu câu chuyện thần tiên,” anh lặng lẽ nói, không thể ngăn mình chạm vào mái tóc mượt như lụa của cô, cầu nguyện rằng lời mình nói không khiến cô quá đau lòng. Tuy nhiên, một chút đau lòng lúc này tốt hơn vết thương chí tử sau một hành trình dài. “Anh biết điều chúng ta làm ở đây trông rất giống *Người đẹp và Quái vật*, nhưng anh cần nhiều hơn một cô gái xinh đẹp để biến anh thành hoàng tử – để khiến anh lại hoàn thiện. Anh cần nhiều hơn cả địa ngục để làm được. Và anh cần phải nói thật với em, anh...”

Anh không thể nói. Họng anh nuốt mất lời, nhưng anh phải chắc là cô hiểu.

“Anh sợ rằng các bác sĩ đã đúng,” anh thừa nhận. “Anh sợ rằng đầu gối anh đã ở mức tốt nhất nó đạt được.”

Đôi mắt đẹp của Mia ngập tràn lòng trắc ẩn và đầy ắp cảm xúc. “Có lẽ là việc hay nếu anh có thể thừa nhận nó – nếu anh có thể chấp nhận những hạn chế của mình.”

“Việc *hay*...?” Anh lắc đầu, thở ra đầy hoài nghi. “Nếu anh từ bỏ việc cố gắng, anh sẽ kết án mình vào kiếp đời tù ngục này. Anh không chết, nhưng anh cũng không sống thật sự.”

Mia rời mắt đi, và anh biết cô đang nghĩ gì. Chắc chắn anh đã có cuộc sống đủ đầy khi họ làm tình, chỉ mới một lúc trước. Nhưng chuyện này không phải là về tình dục. Chuyện này không phải là về cô. “Anh cần biết mình là ai lần nữa,” anh ráng giải thích.

Cô ngẩng cao đầu và tưởng như bốc cháy bởi sức mạnh trong đôi mắt. “Anh là Đại úy Francisco, từ San Felipe, California. Anh là người đàn ông đi lại với cây ba toong và đau đớn điên cuồng vì nó. Anh là lính Hải quân SEAL – anh luôn luôn là lính SEAL. Anh đã là thế khi anh mười một tuổi. Anh sẽ là thế khi anh chết.”

Cô ôm khuôn mặt anh bằng đôi tay và hôn anh – nụ hôn ngọt ngào nóng bỏng khiến anh hầu như tin cô.

“Em chưa biết anh lâu,” cô nói tiếp, “nhưng em nghĩ mình biết anh đủ rõ để chắc chắn rằng anh sẽ chiến thắng. Anh sẽ không nằm lại trong bất cứ chốn tù ngục nào hết. Em biết anh sẽ làm bất kỳ điều gì để cảm thấy hoàn thiện lần nữa. Em biết anh sẽ lựa chọn đúng. Anh sẽ sống hạnh phúc mãi mãi về sau. Đừng từ bỏ.” Cô lại hôn anh rồi đứng lên. “Em sẽ gặp anh sau, nhé?”

“Mia – ”

Nhưng cô đã đóng cửa một cách yên lặng.

Frisco nằm lại trên giường và chăm chăm nhìn trần. Cô đã tin tưởng anh. *Đừng từ bỏ*. Cô có vẻ tin chắc rằng anh sẽ làm bất kỳ điều gì để quay trở về quân đội.

Anh từng có loại tin tưởng ấy, nhưng nó đã bị bào mòn hết mức theo thời gian và thất bại không đếm xuể, và giờ thì tất cả những nỗi nghi ngờ đang lộ ra. Rồi qua vài ngày trước, những nghi ngờ ấy đã trở nên mạnh đến phát ghét. Nó trở nên rõ như ánh sáng ban ngày đang tuôn qua tấm màn cửa sổ rằng sự phục hồi của anh không phải là thứ anh có thể kiểm soát được. Anh có thể ép buộc mình, đẩy mình đến giới hạn, làm việc cho đến khi anh gục xuống, nhưng nếu đầu gối anh không thể đỡ nổi trọng lượng cơ thể, nếu khớp nối không thể chuyển động bình thường, những gì anh làm không hơn gì đâm đầu vào đá tảng.

Nhưng giờ đây anh có Mia tin anh, tin rằng anh có điều gì đó để đánh bại vết thương, để chiến thắng, để trở lại là lính SEAL thật sự.

Cô quan tâm đến anh nhiều hơn mức cô bộc lộ. Frisco biết không chút nghi ngờ rằng cô sẽ không làm tình với anh nếu không có cảm xúc gì về anh. Cô đang yêu anh chẳng? Hoàn toàn có khả năng – cô là người giàu tình cảm và tốt bụng. Hẳn anh không phải là gã lang thang bất hạnh đầu tiên cô đặt vào trái tim.

Bằng cách nào đó anh đã lừa phỉnh cô trong ý nghĩ rằng anh đáng với thời gian và tình cảm của cô. Bằng cách nào đó anh đã lừa gạt cô trong niềm tin vào ý nghĩ viễn vông của anh. Bằng cách nào đó cô đã đưa anh tới cuộc chuyện trò về hạnh phúc mãi mãi về sau.

Anh nhắm mắt. Anh muốn hạnh phúc mãi mãi. Anh muốn đứng dậy khỏi giường và đi vào phòng tắm mà không cần cây ba toong. Anh muốn buộc dây đôi giày chạy rồi kết thúc năm dặm trước bữa sáng. Anh muốn hướng tới căn cứ hải quân và gia nhập đội đang thực hiện quá trình huấn luyện không ngừng của họ. Anh muốn quay lại trò chơi, sẵn sàng cho bất cứ điều gì ở bất cứ đâu, sẵn sàng được gửi đi làm nhiệm vụ với thông báo khẩn cần Alpha Squad.

Và anh muốn trở về nhà sau nhiệm vụ khắc nghiệt trong vòng tay dịu dàng của Mia, những nụ hôn thiên đường và tình yêu sáng ấm của cô.

Chúa ơi, anh muốn điều ấy.

Nhưng Mia sẽ muốn anh nếu anh thất bại? Cô sẽ muốn dành thời gian luôn luôn chờ anh theo

kip? Cô sẽ muốn ở quanh một gã đàn ông kẹt lại vĩnh viễn trong chốn lao tù giữa điều anh ta đã từng có với điều anh ta hi vọng không bao giờ thành sự thật?

Anh sẽ không để mình nằm lại trong bất cứ chốn lao tù nào hết, cô đã nói, em biết anh sẽ làm bất kỳ điều gì để cảm thấy hoàn thiện lần nữa.

Anh sẽ chiến thắng.

Nhưng sẽ thế nào nếu anh không thắng? Sẽ thế nào nếu đầu gối anh không cho phép anh tái gia nhập SEAL nữa? Và trong tâm trí anh, tái gia nhập SEAL là cách duy nhất để chiến thắng. Bất cứ điều gì ít hơn thế, anh sẽ là kẻ thua cuộc.

Nhưng Mia tin anh.

Tuy nhiên, anh không có được sự tự tin của cô. Anh biết sẽ dễ thua cuộc làm sao khi mọi thứ không nằm trong tầm kiểm soát. Và cho dù anh muốn thế nào, sự phục hồi của anh *không* nằm trong tầm kiểm soát.

Đầu gối Frisco bắt đầu giật giật, và anh với lấy thuốc giảm đau.

Anh ước gì có thứ gì đó cũng tác dụng nhanh chóng và hiệu quả như vậy để làm dịu đi cơn nhức nhối trong trái tim mình.

Chương 12

Gã đàn ông tên là Dwayne đang đi qua bãi đậu xe.

Mia đang ở trong bếp, đứng bên bồn rửa chén, chỉ tình cờ cô nhìn lên và thấy hắn.

Hắn không phải loại người dễ dàng quên được. Kích cỡ của hắn sẽ ngay lập tức gây sự chú ý. Hắn lại đang mặc bộ đồ cắt may đom đống và đeo kính râm, không thành công trong việc che dấu miếng băng gạc ngang sống mũi hay vết bầm trên mặt.

Mia vào phòng khách, nơi Natasha đang ngồi trên sàn, tỉ mỉ làm việc trên bức vẽ. Bút màu cùng giấy trải trước mặt con bé trên chiếc bàn mây đan.

Ráng ra vẻ bình thường, Mia khóa cửa và cài then, rồi hạ rèm phòng khách xuống.

Sự hiện diện của Dwayne ở đây không phải là ngẫu nhiên. Gã đang tìm Frisco. Hoặc Natasha. Nhưng gã sẽ không tìm được cả hai người.

Tasha chỉ liếc nhìn Mia khi cô bật đèn thay thế ánh mặt trời đã bị cản bởi màn cửa sổ.

“Cháu uống thêm nước quả nhé?” Mia hỏi đứa nhỏ. “Cháu biết không, cháu sẽ làm nhanh hơn nhiều nếu cháu uống thêm nước quả.”

Tasha ngoan ngoãn cầm cốc nước lên uống một hớp.

Frisco đã gõ cửa nhà Mia lúc hơn mười một giờ. Ban đầu cô suýt không nhận ra anh.

Anh đang mặc bộ quân phục. Nó vừa vặn với anh như đeo găng, uy nghi và lấp lánh trong ánh mặt trời gần trưa. Hàng nổi hàng những thanh kim loại màu sắc trên ngực áo cũng phản chiếu ánh sáng. Ấn tượng thật là lóa mắt. Thậm chí giày anh cũng dường như phát sáng.

Tóc anh ẩm vì gội và được chải gọn gàng. Khuôn mặt anh cao rêu sạch sẽ. Trông anh nghiêm nghị, không khoan dung và chuyên nghiệp một cách nguy hiểm. Anh như một người lạ đẹp trai đến nghẹn thở.

Rồi anh mỉm cười. “Em nên thấy vẻ mặt mình.”

“Ô, thật à? Em đang chảy nước miếng sao?”

Nhiệt cháy bừng trong mắt anh, nhưng anh quay lại rồi nhìn xuống, và Mia thấy Tasha đang đứng cạnh anh.

“Bọn anh vào được không?” anh hỏi.

Mia mở cửa chặn. Tasha đã có vẻ khá hơn nhiều. Cô bé đang mau lẹ chỉ cho Mia xem huân chương thứ hai đang treo trên áo phông của mình, được thưởng nhờ đã nghe theo các quy định của Frisco suốt buổi sáng. Dĩ nhiên, con bé đã ngủ gần hết buổi sáng, nhưng không ai để cập đến việc ấy.

Con bé đã lại sức từ cơn sốt cao với khả năng phục hồi nhanh chóng của một đứa trẻ. Thuốc kháng sinh có tác dụng, nên Tasha đang trở lại những hoạt động lành lợi và đầy năng lượng của mình.

Frisco chạm vào Mia dịu dàng và nhẹ nhàng khi anh vào trong – chỉ một cái lướt của những ngón tay anh xuống cánh tay trần trụi của cô. Thế là đủ khiến cô tức thở, đủ để nhắc cô về sự yêu thương họ đã tạo ra chỉ mới vài giờ trước. Đủ để cô biết anh cũng nhớ.

Anh đã hỏi liệu cô có phiền trông Tasha vài giờ, trong khi anh đến trung tâm cai nghiện và cố gắng gặp chị mình. Đó là lý do anh đóng bộ. Anh cho rằng sẽ có lợi thế tốt hơn để được chào đón qua luật “cấm khách khứa” nếu trông mình giống một kiểu người hùng nào đấy. Bằng cách này hay cách khác, anh nhất định sẽ tìm hiểu để biết chính xác nguyên do Dwayne đuổi theo Sharon.

Mia đề nghị trông Natasha ở nhà anh, nhưng anh đã bảo cô rằng anh muốn Tasha ở căn hộ của cô – anh sẽ cảm thấy ít làm phiền cô hơn. Và bất chấp sự cam đoan ngược lại của Mia, cuối cùng họ vẫn ở nhà cô.

Giờ cô đang thắc mắc – Frisco đã cho rằng Dwayne sẽ tới tìm anh lần nữa? Đó là nguyên nhân anh đã khẳng khái để cô và Tash ở lại đây thay vì nhà anh?

Chống lại thôi thúc hé mắt khỏi bức màn để nhìn xem Dwayne đang lên cầu thang hay không, Mia ngồi xuống cạnh Tasha. “Cháu đang vẽ gì đấy?” cô hỏi.

Tim cô đâm thùm thụp trong lồng ngực. Dwayne sẽ rung chuông cửa nhà Frisco, rồi nhận ra không có ai ở nhà. Sau đó thì sao? Hẳn sẽ thử từng cánh cửa hàng xóm trong nỗ lực tìm ra anh đã đi đâu chẳng? Ngộ nhỡ hẳn rung chuông nhà mình? Cô sẽ nói gì với Tasha? Cô sẽ giải thích thế nào về lý do không mở cửa?

Và, lạy Chúa lòng lành – ngộ nhỡ Frisco về nhà trong khi Dwayne vẫn đang ở đấy?

Natasha cẩn thận nhặt cây bút màu đỏ từ hộp màu mới toanh Frisco mới mua cho nó. “Cháu đang làm một cái huân chương,” con bé bảo Mia, tô màu cẩn trọng trong đường viền nó đã vẽ. “Dành cho cậu Frisco. Hôm nay cậu cũng cần huân chương. Lúc chúng cháu ở trong bếp, cậu làm rơi hộp sữa khiến nó đổ lên sàn. Nhưng cậu không nói từ xấu.” Con bé đặt cây bút đỏ trở lại rồi lấy cây khác. “Cậu muốn nói – cháu thấy – nhưng cậu không nói.”

“Cậu sẽ thích huân chương này lắm,” Mia bảo.

“Sau đó,” Natasha tiếp tục, “mặc dù bức mình, cậu lại bắt đầu cười.” nó chọn một màu khác. “Cháu hỏi cậu có phải là sữa nằm giữa ngón chân có cảm giác ướt và hay hay không, nhưng cậu nói cậu cười vì có cái gì đấy vui trên tủ lạnh. Cháu nhìn, nhưng chẳng thấy gì vui cả. Chỉ có mẫu giấy với chữ viết phía trên. Nhưng cháu không biết đọc, cô ạ.”

“Cô biết.” Mia cười, bất chấp nhịp tim đang chạy đua. “Anh ấy đã cười hả?” Trước khi rời nhà Frisco sáng sớm nay, cô đã làm một danh sách mới rồi dán nó lên tủ lạnh, cạnh bản danh sách của anh. Danh sách của cô bao gồm những việc anh vẫn *có thể* làm, với cái chân bị thương. Cô liệt kê những việc như hát hò, ôm Tasha, cười, đọc, xem những bộ phim cũ, nằm trên bãi biển, chơi trò ô chữ, thở và ăn pizza. Cô bắt đầu và kết thúc danh sách, tất nhiên, với “làm tình”. Và cô thêm mắm thêm muối vào nó bằng gia vị và đôi khi là những gợi ý vô cùng rõ ràng – tất cả những điều cô hoàn toàn chắc chắn là anh có khả năng làm được.

Cô vui mừng vì anh đã cười. Cô thích anh cười.

Cô cũng thích anh trò chuyện với cô. Đêm qua anh đã bộc lộ một chút bản thân. Anh đã thừa nhận rằng anh sợ đầu gối mình sẽ không khá hơn. Mia đã tưởng rằng lần đầu tiên anh sẽ nói ra miệng sự sợ hãi của mình.

Người bạn Lucky của Frisco đã cho cô hay có một vị trí giảng dạy đang chờ Frisco ở căn cứ. Chắc hẳn đây không phải là tương lai anh chờ đợi hay muốn có, nhưng nó là tương lai. Nó sẽ đưa anh khỏi chốn lao tù anh vẫn sợ. Nó sẽ cho phép anh gần gũi với những người đàn ông anh ngưỡng mộ và tôn trọng. Nó sẽ khiến anh là SEAL lần nữa.

Mia bước tới cửa sổ. Cô vén màn lên khoảng một inch rồi nhanh chóng thả xuống khi cô thấy Dwayne đang lù lù xuất hiện trên thang.

Cô đứng ở cửa trước, chăm chú lắng nghe, tim đập mạnh. Cô có thể nghe âm thanh yếu ớt của chuông cửa nhà Frisco qua bức tường mỏng chia cắt hai căn hộ. Nó reng một lần, hai lần, ba lần, rồi bốn.

Rồi im lặng.

Mia chờ, tự hỏi liệu gã đã đi chưa, hay là gã đã ra ngoài sân – hay là đang đứng trước cửa nhà cô.

Sau đó cô nghe thấy tiếng kính vỡ. Có một âm thanh khác, tiếng loảng xoảng, và rồi vài tiếng đập – tất cả tới từ trong căn hộ của Frisco.

Mia nhảy tới điện thoại và quay số 911.

* * *

Xe cảnh sát – ba cái – đang đậu lung tung trên bãi đỗ xe.

Frisco liệng mười đô cho người tài xế rồi nhanh chóng hết mức kéo mình cùng đôi nạng ra khỏi tắc-xi.

Tim anh nhảy lên khi anh lao vào sân. Nhiều người đã ra ngoài nhà, đứng xung quanh, ngó các nhân viên cảnh sát, vài người trong số họ đang đứng phía ngoài căn hộ của anh lẫn căn hộ của Mia.

Cả hai cửa nhà đều mở toang và một sĩ quan mặc đồng phục đi vào nhà Mia.

Vẫn chống nạng, Frisco nhảy lên thang nhanh đến nguy hiểm. Nếu mất thăng bằng, anh sẽ làm mình bị thương nghiêm trọng, nhưng anh sẽ không mất thăng bằng, khốn kiếp. Anh cần lên những bậc thang đó.

“Mia,” anh gọi. “Tash?”

Thomas King bước ra từ căn hộ của Mia. “Ổn cả, Đại úy,” cậu nói. “Không có ai bị thương.”

Nhưng Frisco không chậm lại. “Họ đâu?”

“Ở trong.”

Anh đi vào, nheo nheo mắt để điều chỉnh với sự lờ mờ đột ngột. Bất chấp lời đảm bảo của Thomas, anh phải chính mắt nhìn thấy là họ ổn. Mia đang đứng gần bếp, nói chuyện với một nữ cảnh sát. Trông cô không sao cả. Cô vẫn mặc quần cộc cùng chiếc áo không tay giống lúc trước. Tóc cô vẫn nằm một bím sau lưng. Cô có vẻ điềm tĩnh.

“Tasha đâu?”

Cô ngược nhìn anh, một cơn lốc cảm xúc ào ạt lướt qua mặt cô và anh biết cô không hoàn toàn bình tĩnh như vẻ ngoài. “Alan. Ờn Chúa. Tasha ở trong văn phòng em, chơi trò chơi trên máy tính. Cô bé không sao.” Cô bước về phía anh như thể muốn chạm vào anh, nhưng khựng lại, liếc trở lại người nhân viên cảnh sát, vẻ như ngượng ngùng hoặc không chắc chắn về sự lĩnh hội của cô ta.

Frisco không thèm biết ai đang nhìn mình. Anh muốn cô trong vòng tay, và anh muốn cô *ngay bây giờ*. Anh thả đôi nạng xuống rồi kéo cô lại gần, nhắm mắt và hít hà hương thơm dễ chịu của

cô. “Khi anh nhìn thấy xe cảnh sát...” Anh không thể tiếp tục. Anh chỉ giữ chặt cô.

“Xin lỗi,” người nữ cảnh sát nói khẽ, đi nhanh qua họ rồi biến mất ngoài cánh cửa đang mở.

“Dwayne đến tìm anh,” Mia nói, xiết chặt tay mình quanh eo anh.

Dwayne. Anh cũng ôm cô chặt hơn. “Khốn kiếp, anh không nên để em lại một mình. Em có chắc gã không làm đau em không?”

“Em thấy hấn đến và bọn em ngồi yên bên trong,” cô nói, kéo đầu lại để nhìn anh.

“Alan, hấn đã phá tung toàn bộ phòng khách cùng với bếp nhà anh. Phần còn lại của căn hộ thì không làm sao – em đã gọi cảnh sát và họ tới trước khi hấn vào phòng ngủ, nhưng – ”

“Gã không nói chuyện, đe dọa em hay Tasha sao?”

Cô lắc đầu. “Hấn chạy mất khi nghe tiếng còi xe cảnh sát. Hấn không biết chúng ta là hàng xóm.”

Frisco cảm thấy nhẹ nhõm xông tràn. “Tốt.”

Đôi mắt cô mở lớn. “Tốt? Nhưng phòng khách nhà anh đã bị phá hoại.”

“Vứt bég phòng khách nhà anh đi. Anh không quan tâm đến phòng khách nhà anh.”

Anh nhìn xuống mắt cô, và bờ môi xinh đẹp của cô đang hé mở trong sự ngạc nhiên, rồi anh hôn cô.

Đó là nụ hôn khác lạ, không vương chút cảm dỗ hay khao khát nào. Anh không hôn vì anh muốn cô. Anh hôn vì anh muốn vượt qua chút sợ hãi cuối cùng của mình. Anh muốn chứng minh cho mình không nghi ngờ gì nữa là cô hoàn toàn ổn. Không có chút gì liên quan đến tình dục và tất thấy chỉ là cơn lũ cảm xúc anh đã cảm nhận khi chạy trên những bậc thang ấy.

Môi cô ấm, ngọt và mềm bên dưới môi anh. Cô hôn anh tha thiết, vừa đưa vừa nhận niềm an ủi.

Cuối cùng khi môi họ tách ra, Mia rớm nước mắt. Cô lau chúng, ép mình cười hồi lỗi. “Em sợ đến mất trí là bằng cách nào đây Dwayne sẽ tìm được anh trước khi anh về nhà–”

“Anh có thể lo Dwayne.”

Cô nhìn đi nơi khác, nhưng anh vẫn kịp tóm được ánh hoài nghi trong mắt cô. Anh cảm thấy mình căng lại bởi thất vọng, nhưng rồi dừng lại. Sao cô không nghi ngờ khả năng tự bảo vệ của anh cho được? Chỉ mới hôm qua, cô đã thấy Dwayne quăng anh xuống.

Anh kéo bàn tay cô lên, đặt nó bên ngoài áo khoác, ngay dưới cánh tay trái anh. Vẻ mặt cô ngạc nhiên khi cô cảm thấy chỗ phòng không thể nhắm được của bao súng đeo vai và khẩu súng.

“Anh có thể lo Dwayne,” anh nói lại.

“Xin lỗi, Đại úy Francisco...?”

Frisco buông Mia ra rồi quay sang một viên cảnh sát đang đứng ngay cửa. Ông khá nhiều tuổi, đang hói dần và muối tiêu với khuôn mặt dẻo dai cùng đôi mắt nheo vỉnh cử bởi mặt trời California rạng rỡ. Rõ ràng ông là người nhân viên chịu trách nhiệm về vụ điều tra.

“Tôi cho rằng chúng tôi có thể hỏi cậu vài câu?”

Mia cúi xuống và cảm đôi nặng của Frisco lên, đầu cô quay mòng.

Một khẩu súng. Người tình của cô mang theo một *khẩu súng*. Dĩ nhiên, việc anh có nó là bình thường. Thực tế, anh là một quân nhân chuyên nghiệp. Chắc hẳn anh có tất cả bộ sưu tập súng cầm tay. Chỉ đơn giản là trước đây cô vẫn chưa nghĩ về chuyện này. Hoặc có lẽ cô không *muốn* nghĩ về chuyện này. Thật đáng cười, thực tình. Cô, người cực lực phản đối bạo lực và vũ khí, lại yêu một người đàn ông không chỉ có một khẩu súng, mà hiển nhiên là biết dùng nó như thế nào.

“Cảm ơn,” anh nói khẽ, đặt đôi nặng dưới cánh tay. Anh bắt đầu hướng về phía người cảnh sát. “Tôi không chắc mình có thể đưa cho ông câu trả lời nào không,” anh bảo ông. “Tôi vẫn chưa nhìn thấy thiệt hại.”

Mia theo anh ra ngoài cửa. Thomas vẫn đang đứng bên ngoài. “Em trông Tasha một phút nhé?” cô bảo cậu.

Cậu ta gật đầu rồi đi vào nhà.

Cô bắt kịp Frisco khi anh bước vào căn hộ của mình. Về mặt anh vô cảm khi anh nhìn nơi đã từng là phòng khách.

Chiếc bàn cà phê mặt kính đã vỡ tan. Giá chứa TV và dàn âm thanh giá rẻ đã đổ úm, nằm cách xa tường. Những cái kệ gỗ nặng nề còn nguyên vẹn, nhưng TV đã bị đập tan tành. Tất cả đèn đều vỡ, chiếc trường kỷ vải sọc xấu xí đã bị rách nát và xé tanh bành, lớp mút trắng và lò xo xổ cả ra.

Khu vực ăn và nhà bếp cũng y chang. Bàn ghế bị đá đổ, sàn bếp phủ bừa bãi kính và bát đĩa vỡ từ chạn. Tủ lạnh mở toang và nghiêng về phía trước, những thứ bên trong vỡ tan nằm trên sàn, xòe ra trong một đồng hồ hỗn độn kinh khủng.

Frisco quan sát, nhưng không nói gì. Mặc dù cơ hàm anh cử động, khi anh nghiêng răng.

“Cô...bạn anh nhận dạng người đàn ông đã phá phách tên là Dwayne...?” người cảnh sát hỏi.

Cô bạn anh. Khi Mia nhìn, ánh mắt Frisco thoáng về hướng cô trước sự ngập ngừng lịch sự của viên cảnh sát. Ông ta gọi cô là hàng xóm của anh, nhưng hiển nhiên mọi người đều biết hơn thế. Mia ráng không đỏ mặt, nhớ lại vỏ bao cao su sáng màu chắc hẳn vẫn nằm trên sàn phòng ngủ Frisco. Cảnh sát đã ngó qua tất cả căn hộ này trong hai mươi phút trước. Chắc chắn họ không bỏ lỡ cái vỏ ấy – hoặc cái cách Frisco kéo cô vào lòng đầy sở hữu khi anh về. Họ là những cảnh sát dày dạn. Họ đặc biệt giỏi trong suy diễn.

“Tôi không biết ai tên Dwayne,” Frisco bảo viên cảnh sát. Anh mở khuy áo, rồi bắt đầu thận trọng di chuyển qua đồng bọn bừa vào phòng ngủ. “Mia đã nhầm.”

“Alan, em đã thấy – ”

Anh liếc nhìn cô, lắc đầu chỉ một cái, về cảnh báo. “Tin anh đi,” anh thăm thì. Mia ngậm miệng. Anh đang làm gì? Anh biết quá rõ Dwayne là ai, và cô *không* nhầm.

“Tôi cảm kích ngài đã đến đây, ngài sĩ quan,” anh nói. “nhưng tôi sẽ không báo án.”

Người cảnh sát kính trọng quân phục và những hàng huân chương của Frisco. Mia có thể thấy điều ấy trong giọng ông. Nhưng cũng rõ là ông không vui với quyết định của Frisco. “Đại úy, chúng tôi có bốn nhân chứng trông thấy gã đàn ông này vào rồi rời khỏi nhà anh.” Ông xòe bàn tay, ra hiệu vào sự tàn phá quanh họ. “Đây không phải là sự hủy hoại nhỏ.”

“Không ai bị thương,” Frisco điềm tĩnh nói.

Mia không thể yên lặng. “Không ai bị thương?” cô nói đầy ngờ vực. “Hôm qua có người đã bị thương...” Cô cắn môi để không nói tiếp. Hôm qua gã đó đã đẩy Frisco đến viện. Lúc ấy tên hắn là Dwayne, và hôm nay nó vẫn là Dwayne. Nếu mà Frisco về nhà chiều nay...

Nhưng *tin anh đi*, anh đã nói. Và cô làm vậy. Cô tin anh. Nên cô nuốt lời xuống.

Nhưng những lời bật ra đã là đủ, và lần đầu tiên từ khi bước vào trong căn hộ, khuôn mặt Frisco lóe lên cảm xúc. “Sẽ chẳng ích gì nếu cáo buộc gã con hoang này tội xâm phạm và phá hoại tài sản,” anh bảo cô. “Thực tế, nó chỉ làm mọi thứ tệ hơn.” Anh nhìn từ Mia sang người cảnh sát, như thể nhận thức rằng mình đã nói hơi nhiều. Với nỗ lực, anh xóa mọi dấu hiệu của sự giận dữ trên gương mặt và khi nói tiếp, giọng anh đều đều. “Như tôi đã nói, tôi không muốn báo án.”

Anh quay đi, nhưng người cảnh sát không để yên. “Đại úy Francisco, dường như anh có vài vấn đề ở đây. Có lẽ anh sẽ nói chuyện với một thanh tra ở đội...?”

Frisco chỉ còn sự vô cảm. “Cảm ơn, nhưng không. Giờ, nếu ngài không phiền, tôi muốn thay đồ rồi bắt đầu dọn dẹp đồng bọn bừa này.”

“Tôi không biết chuyện gì đang diễn ra ở đây,” viên cảnh sát cảnh báo anh, “nhưng nếu anh định tự mình dùng luật, anh bạn, anh sẽ chỉ gặp rắc rối lớn hơn thôi.”

“Xin cảm phiền.” Frisco biến mất trong phòng ngủ, rồi một chút sau, người cảnh sát rời khỏi cửa, lắc đầu bức bối.

Mia theo Frisco. “Alan, đó là Dwayne.”

Anh đang chờ cô vào phòng. “Anh biết là hử. Ê, đừng nhìn anh như thế.” Anh kéo cô vào trong rồi đóng cửa lại, ôm cô vào lòng và hôn cô nồng nàn, như thể cố gắng quét sạch biểu hiện hoang mang e sợ trên mặt cô. “Anh xin lỗi đã khiến em cảm thấy ngổ đời trước mặt cảnh sát – nói rằng em nhầm lẫn. Nhưng anh không biết nói gì khác.”

“Em không hiểu sao anh không báo án.”

Cô ngược nhìn anh một cách thăm dò và anh nhìn cô điềm tĩnh. “Anh biết. Cảm ơn vì đã tin anh bất chấp điều đó.” Khuôn mặt anh mềm ra trong nụ cười nửa miệng quen thuộc rồi anh hôn cô lần nữa, lần này nhẹ nhàng hơn.

Mia cảm thấy tan chảy. Gò má cạo râu sạch nhẵn của anh mang lại cảm giác mượt mà trên da khi cô đắm chìm vào nụ hôn, rồi cô cảm thấy thôi thúc mạnh mẽ của ham muốn. Tay anh chặt lại quanh cô, và cô biết anh cũng cảm thấy thế.

Nhưng anh nhẹ đẩy cô ra, khẽ cười. “Chết tiệt, em thật nguy hiểm. Anh đã bị nghiện em kinh khủng rồi.”

“Nghiện?”

“Ừ,” anh nói. “Vài người nghiện du lịch – họ không thể ở lại một nơi lâu được. Anh có những người bạn nghiện nhảy dù, không thể chịu được vài ngày nếu không nhảy một cú.” Anh tút quần áo, dựa đầu nạng vào tường, quay lại mỉm cười với cô. “Có vẻ như anh đã tự làm mình nghiện nặng Mia Summerton.” Giọng anh còn mềm hơn và mượt như nhung. “Anh không thể chịu hơn một hai giờ mà không muốn làm tình với em.”

Nhiệt chạy qua cô trở nên nóng hơn, mạnh hơn. *Anh đã bị nghiện em kinh khủng rồi* – những lời không lãng mạn lắm. Tuy vậy, khi Frisco nói nó, với âm điệu khàn khàn cùng ánh mắt màu lửa, và nụ cười nửa miệng gợi cảm ấy... nó lãng mạn. Nó lãng mạn nguyên sơ.

Anh quay đầu đi, dường như biết rằng nếu anh nhìn cô như thế thêm một chút, cô sẽ kết thúc trong vòng tay anh, rồi họ sẽ cuộn lên giường anh lần nữa.

Nhưng hiện giờ không có thời gian, dù nó hay thế nào. Thomas đang ở nhà cô, trông Natasha. Và Mia vẫn đang chờ Frisco giải thích.

“Sao anh không báo án?” cô lại hỏi.

Cô ngồi xuống giường, quan sát anh cởi áo khoác rồi treo nó cẩn thận vào tủ.

“Anh đã gặp Sharon,” anh nói, liếc nhìn cô, ánh mắt anh nghiêm nghị, nụ cười không còn nữa. Anh đang mặc áo sơ mi trắng nên dây đeo tối màu của bao súng vai đập ngay vào mắt. Anh bỏ bao súng ra rồi quăng nó, với cả súng bên trong, lên giường bên cạnh cô.

Mia không thể ngăn mình nhìn chăm chăm vào khẩu súng đang nằm đó, cách cô một khoảng ngắn. Anh đối xử với nó rất bình thường, như thể nó không phải là thứ vũ khí chết chóc, có khả năng giúp anh lấy sinh mạng một người chỉ với chút xúu nỗ lực.

“Hóa ra chị ấy có nợ tiền Dwayne. Chị ấy nói ‘mượn’ khoảng năm ngàn khi chuyển đi khỏi nhà hẳn vài tháng trước.” anh nhảy một bước tới giường và ngồi xuống cạnh cô. Cúi xuống, cởi giày và tất. Áo sơ mi để mở, ẩn hiện bờ ngực cơ bắp rám nắng thật tức mắt. Nhưng kể cả nó cũng không đủ sức kéo sự chú ý của Mia rời khỏi khẩu súng anh đã ném lên giường.

“Làm ơn – em cảm kích nếu anh để nó đi chỗ khác,” cô ngắt lời anh.

Anh liếc nhìn cô, rồi đến khẩu súng của mình. “Xin lỗi.” Anh cầm lên rồi bỏ nó ra nơi khác, trên sàn, cách xa cô. “Lẽ ra anh nên biết em không thích súng.”

“Không phải là em không thích chúng. Em *ghét* chúng.”

“Anh là thiện xạ – *đã* từng là thiện xạ, dạo này anh có hơi lụi nghề – anh biết súng rất rõ, sẽ là nói dối nếu bảo em rằng anh ghét chúng. Cũng là nói dối nếu bảo em rằng anh không cảm thấy an tâm khi mang súng. Điều anh ghét là khi súng ở trong tay nhằm người.”

“Theo quan điểm của em, *bất kỳ* tay nào cũng là nhằm. Súng nên bị cấm ở mọi nơi trên trái đất.”

“Nhưng chúng tồn tại,” Frisco chỉ ra. “Quá trễ để đơn giản là mong chúng biến mất.”

“Không quá trễ để hạn chế những người có thể có chúng,” cô nói một cách nóng nảy.

“Hợp pháp,” anh nói thêm, giọng anh cũng nóng. “Những người có thể có chúng *hợp pháp*. Những người không nên có chúng – là lũ người xấu, tội phạm và khủng bố – những kẻ sẽ tìm ra cách đặt tay vào súng bất kể luật ra sao. Và chừng nào *bọn chúng* có súng trong tay, anh sẽ phải chắc rằng mình cũng có.”

Hàm anh căng thẳng, ánh mắt nặng nề, lấp lánh ngọn lửa xanh dữ dội. Họ đang ở hai phía đối nghịch, và Mia biết chắc rằng không có khả năng để anh chịu thua quan điểm của cô cũng như cô đối với anh.

Cô lắc đầu trong sự hoài nghi bất chợt. “Em không thể tin mình đã...” Cô nhìn đi nơi khác, choáng váng bởi những lời suýt nói. *Em không thể tin mình đã yêu một người mang súng.*

Anh chạm vào cô, dịu dàng nâng bàn tay cô lên rồi bện chặt những ngón tay của họ với nhau, đoán đúng một nửa những gì cô định nói. “Chúng ta quá khác biệt nhau, phải không?”

Cô gật đầu, sợ nhìn mắt anh, sợ anh cũng sẽ đoán ra ý nghĩ kia.

Anh mỉm cười hài hước. “Thế còn quan điểm của em về nạo phá thai? Hoặc hình phạt tử hình?”

Mia bật cười. “Đừng hỏi.” Chẳng nghi ngờ gì là suy nghĩ của họ cách nhau một trăm tám mươi độ ở cả những vấn đề đó nữa.

“Anh thích thế,” anh bình tĩnh nói. “Anh thích em không đồng ý với những gì anh nghĩ.”

Lần này cô *nhìn* anh. “Hắn là chúng ta cũng thuộc hai đảng chính trị khác nhau.”

“Tệ lắm à?”

“Sự bầu chọn của chúng ta sẽ khai trừ lẫn nhau.”

“Đúng là hành xử như người Dân Chủ.”

Hiện giờ đôi mắt anh dịu hơn, mềm lỏng thay vì ánh thép. Mia cảm thấy mình bắt đầu chìm xuống màu xanh dương trong chúng. Frisco không phải là người duy nhất bị nghiện. Cô nghiêng người gặp anh trong một nụ hôn. Tay cô chạy lên chiếc áo mở khuy của anh, lướt trên làn da anh, và cảm giác ấy khiến cả hai rên rỉ.

Nhưng khi Mia chịu thua, khi cô sắp cùng anh ngã lại giường, Frisco kéo mình ra. Anh thở nặng nhọc và ngọn lửa trong mắt không thể nhắm lẩn. Anh muốn cô nhiều như cô muốn anh. Có thể anh bị nghiện, nhưng anh có ý chí cực mạnh.

“Chúng ta phải rời khỏi đây,” anh giải thích. “Dwayne sẽ trở lại, và anh không muốn em lẫn Tash ở đây khi hắn đến.”

“Em vẫn không hiểu sao anh không báo án,” Mia nói. “Chỉ vì chị anh nợ tiền hắn, không có nghĩa là hắn đúng khi phá hoại căn hộ của anh.”

Frisco đứng dậy, bỏ áo ra. Anh vo tròn rồi quăng nó vào góc phòng, trên đỉnh núi quần áo bẩn. “Tên gã là Dwayne Bell,” anh bảo cô. “Và gã là một tay cặn bã nghiện ngập, chuyên trộm cắp hàng hóa, buôn bán súng bất hợp pháp– em cứ kể ra, hắn sẽ có dính dáng. Và hắn không kiếm ra sáu bất động sản một năm bằng cách tử tế với những khoản nợ chưa trả.”

Anh liếc cô khi cởi bỏ quần. Mia biết mình không nên nhìn chăm chăm. Thật là bất lịch sự khi chăm chú nhìn một người đàn ông chỉ mặc chiếc quần lót trắng chặt khít, nhưng cô không thể rời mắt.

“Sharon sống với gã khoảng bốn tháng,” anh bảo cô, nhảy tới chỗ đồng túi buộc dây của mình và bối rối. “Trong suốt thời gian đó, chị ấy cũng làm việc cho gã. Theo lời Sharon, Dwayne có đủ bằng cớ để gây cho chị ấy rắc rối thực sự. Nếu gã bị tóm vì mấy việc như xâm phạm và đập phá, gã sẽ khai rằng chị ấy buôn bán ma túy, và *chị ấy* sẽ là người kết thúc trong tù.”

Mia khẽ nhắm mắt. “Ôi, không.”

“Ừ.”

“Vậy chúng ta sẽ làm gì đây?”

Anh tìm thấy chiếc quần sooc khá sạch rồi quay lại giường, ngồi xuống và mặc nó. “*Chúng ta* sẽ đưa em cùng Tasha rời khỏi đây. Rồi *anh* sẽ quay lại và giải quyết với Dwayne.”

Giải quyết với Dwayne? “Alan – ”

Anh lại đứng dậy, trượt bao súng qua tay rồi khóa nó sát vào da. “Hãy giúp anh. Vào phòng Tash, lấy đồ bơi cùng ít quần áo cho con bé.” Anh cúi xuống và nhấc lên một túi đựng đồ rỗng không rồi quăng nó cho cô.

Mia tóm lấy nó, nhưng không di chuyển. “Alan...”

Anh quay lưng về phía cô khi lục tìm trong tủ, kéo ra chiếc áo quân đội dã chiến màu lục vàng, nó bị cắt ống tay, rìa xơ xác. Anh mặc vào. Nó rộng và anh để mở khuy gần hết. Nó che khẩu súng nhưng vẫn cho phép anh thoải mái hành động. Anh có thể lấy nó ra nếu cần khi ‘giải quyết với Dwayne’. Trừ khi, dĩ nhiên, Dwayne rút súng trước. Nỗi sợ hãi choán đầy cổ họng Mia.

Anh quay qua nhìn cô. “Coi nào, Mia. Làm đi. Rồi gói vài món cho em nữa.”

Cô cảm thấy sự bức mình bùng lên, nóng hơn và sắc nét hơn sợ hãi. “Hay thật, em không nhớ là anh đã *mời* em cùng đi với anh. Thậm chí anh còn không nói là anh sẽ đi đâu.”

“Lucky có một căn nhà gỗ nhỏ trên đồi cách San Felipe khoảng bốn mươi dặm về phía đông. Anh sẽ gọi cậu ấy, xem chúng ta có thể dùng nó vài ngày không.”

Lucky. Người thuộc đơn vị SEAL cũ của Frisco. Anh ta là bạn Frisco – không, họ còn hơn bạn bè, họ là... gọi là gì? Bạn cùng bơi.

“Anh đang nhờ em giúp đây,” anh nói tiếp, lặng lẽ. “Anh cần em đi cùng để chăm sóc Tash trong khi anh – ”

“Giải quyết với Dwayne,” cô kết thúc giùm anh trong sự bức bối. “Anh biết em sẽ giúp anh, Alan. Nhưng em không chắc mình sẽ sẵn lòng trốn trong một ngôi nhà nào đó.” Cô lắc đầu. “Sao chúng ta không tìm nơi nào đấy an toàn cho Tasha? Chúng ta có thể.... Em không biết, có thể đưa con bé đến nhà mẹ em. Sau đó em cùng với anh đi gặp Dwayne.”

“Không. Không đời nào. Tuyệt đối không.”

Cơn giận của cô bùng cháy. “Em không muốn anh làm việc này một mình.”

Anh cười, nhưng không hề vui. “Sao, em thật lòng nghĩ rằng *em* sẽ ngăn được Dwayne cố gắng đá anh nữa hả? Em sẽ thuyết giáo cho hắn về phi bạo lực? Hoặc có lẽ em sẽ thử sử dụng động viên tích cực để dạy hắn cách ứng xử, phải không?”

Mia cảm thấy mặt ửng đỏ. “Không, em – ”

“Dwayne Bell là đồ chó đẻ,” Frisco bảo cô. “Hắn không thuộc về thế giới của em – và em không thuộc thế giới của hắn. Anh định giữ nguyên thế.”

Cô khoanh tay trước ngực, nắm khuỷu tay thật chặt để anh không thấy tay cô đang run bởi giận dữ. “Và *anh* thuộc về thế giới nào đây?”

Anh yên lặng một lát. “Cả hai đều không,” cuối cùng anh nói, không thể nhìn vào mắt cô. “Anh mắc kẹt trong cái ngục tù này, nhớ chứ?”

Động viên tích cực. Sử dụng động viên tích cực là để khích lệ hành vi đúng đắn phù hợp khi hành vi tiêu cực diễn ra. Mia nhắm mắt lại một lát, quyết tâm không trở thành nạn nhân của nổi tức giận và mắng vào mặt anh. Cô muốn giữ sạch vài cảm giác trong anh. Cô muốn gào lên rằng chốn ngục tù anh thấy cho mình chỉ là tưởng tượng mà thôi. Cô muốn giữ anh thật chặt cho tới khi anh lành lại, cho tới khi anh nhận ra rằng anh không cần một điều kỳ diệu để lại hoàn thiện – rằng anh có thể hoàn thiện kể cả khi đầu gối hồng hân và anh không bao giờ bước đi được nữa.

Đắm mình trong tuyệt vọng sẽ chẳng có gì tốt cho anh. Và cả việc cô la hét hay giữ bỏ hoặc an ủi anh cũng không. Thay vì vậy, cô cẩn thận giữ giọng mình vô cảm. “Ừm,” cô nói, bắt đầu đi về phía cửa với túi đựng đồ. “Em sẽ lấy quần áo cho Tasha.” Cô quay lưng về phía anh cố vẻ quá muộn, như thể điều cô nói với anh không thành vấn đề lớn dù cô hầu như đang run. “Ồ, và lúc nào anh gọi cho Lucky hỏi về ngôi nhà, kể luôn cho anh ấy về tất cả chuyện này là đúng đắn đấy, anh có nghĩ vậy không? *Anh ấy* có thể đi cùng anh khi anh tìm Dwayne. Anh ấy có thể trông chừng cho anh, và chắc hẳn anh ấy sẽ không viện tới mấy bài giảng về phi bạo lực làm phương tiện phòng thủ.” Cô bắt mình mỉm cười, rồi ngạc nhiên là mình có thể làm vậy. Sự xúc phạm của anh đã đến đúng mục tiêu – và nó không thật vui.

“Mia, anh xin lỗi đã nói thế.”

“Xin lỗi được chấp nhận – hoặc ít nhất sẽ được chấp nhận nếu anh gọi cho Lucky.”

“Ừ,” Frisco nói. “Anh sẽ làm thế. Và anh sẽ...” Mất nhiều nỗ lực anh mới có thể nói, nhưng anh đã nói. “Anh sẽ nhờ cậu ấy giúp.”

Anh sẽ nhờ giúp đỡ. Tạ ơn Chúa. Mia muốn lấy một tấm huân chương trên quân phục và gài

nó lên áo anh. Thay vì thế, cô gật đầu.

“Vậy thì em sẽ ở ngôi nhà của Lucky cùng Tash,” cô nói rồi rời phòng.

Chương 13

Natasha đẩy mở cánh cửa lưới ngôi nhà nhỏ, rồi dừng lại, nhìn Frisco, đang ngáp trong lớp xà phòng rửa bát đến tận khuỷu tay. “Cháu ra ngoài chơi nhé?”

Anh gật đầu. “Ừ, nhưng ở hành lang thôi. Trời đang tối đấy.” Con bé lao ra cửa nhanh như chớp, và anh kêu sau lưng nó. “Này, Tash?”

Con bé áp mũi vào cửa lưới, ngó anh.

“Nhớ phải hỏi là ngoan đấy,” anh nói.

Nó rạng rỡ cười với anh rồi biến mất.

Anh nhìn lên thấy Mia đang quan sát mình. Cô đang ngồi trên trường kỷ, cuốn sách nằm trên lòng, nụ cười khẽ mở nơi góc miệng.

“Nhớ khen ngợi cô bé là ngoan đấy,” cô bảo anh.

“Con bé đang bắt đầu biết nghe lời.”

“Có chắc là anh không muốn em giúp đỡ nó chứ?” cô hỏi.

Frisco lắc đầu. “Em nấu, anh rửa. Thế là công bằng.”

Họ đến căn nhà nhỏ của Lucky ngay trước giờ ăn tối. Gần sáu năm rồi từ khi Frisco đến đây, nhưng nơi này trông chẳng khác gì.

Căn nhà gỗ không lớn lắm theo bất cứ tiêu chuẩn nào – chỉ có một phòng khách với lò sưởi cùng khu vực bếp riêng biệt, hai phòng ngủ nhỏ – một ở phía sau, một cạnh phòng khách, với phòng tắm bé vừa đủ chức năng và chỉ có nước lạnh.

Lucky dự trữ đồ hộp lẫn đồ khô – với đủ bia cùng ụyt-ky để tàu nổi được. Mia không nói một lời về chuyện ấy, nhưng Frisco biết cô đang tự hỏi về sự cảm dỗ. Cô vẫn không hoàn toàn tin rằng chất cồn không thành vấn đề với anh. Nhưng anh đã ở đây cả tá lần với Lucky cùng vài anh bạn trong Alpha Squad, và anh uống cola trong khi họ nốc nguyên chai ụyt-ky với cả đồng bia.

Tuy nhiên, anh biết cô tin anh.

Chiều nay, cô đã theo chỉ dẫn của anh mà không có nhiều ánh nhìn thắc mắc khi anh bảo cô rời con đường hẹp và đưa xe vào đường mòn bụi đất. Họ đã rời đường quốc lộ để vào một nơi tưởng như vô tận, con đường bụi đất kéo dài năm dặm mà không có một dấu hiệu văn minh trước khi họ đến được con đường còn nhỏ hơn dẫn vào ngôi nhà của Lucky.

Nó, dứt khoát là, nằm giữa một nơi không xác định.

Điều đó khiến nó hoàn hảo cho những bài tập luyện của SEAL. Có một hồ nước cách cửa trước chưa tới năm trăm thước, và khu vực mênh mông những bụi cây cùng tự nhiên hoang dã bao quanh nơi này.

Nó cũng là nơi tuyệt hảo để ẩn trốn. Không cách nào Dwayne Bell có thể tìm được họ ở đây.

“Đầu gối anh sao rồi?”

Frisco ngược lên, thấy Mia đã tới dựa người vào thùng đá, ngắm nhìn anh kết thúc việc cọ rửa đáy nồi nấu món mỳ. Anh tráng xà phòng bằng cách nhúng nó vào bồn nước sạch ấm nóng, vừa gật đầu trả lời. “Nó... tốt hơn,” anh bảo. “Đã khoảng tám tiếng từ lúc anh dùng thuốc giảm đau, và...” Anh lại liếc cô. “Anh không bắt đầu chạy đua, nhưng cũng không quá đau đớn.”

Mia gật đầu. “Tốt.” Cô hơi ngập ngừng, và anh biết chuyện gì đang tới.

“Khi anh nói chuyện với Lucky...”

Anh cần thận đặt cân bằng cái nồi lên chạn đĩa, phía trên những cái khác. Anh hiểu cô muốn biết gì. “Tối mai anh sẽ gặp cậu ấy,” anh lặng lẽ nói. “Cùng với vài người từ Alpha Squad. Kế hoạch là để Thomas đến chiều mai và cho anh đi nhờ về San Felipe. Em cùng Tash sẽ ở đây.”

“Vậy chuyện gì sẽ xảy ra khi anh tìm được Dwayne?”

Anh tháo nước từ bồn rồi làm khô tay bằng khăn lau, sau đó quay sang nhìn xuống cô. “Anh sẽ đưa cho hần một ngàn đô và cho hần biết bốn ngàn Sharon nợ hần là để trừ vào những thiệt hại hần đã gây ra ở căn hộ của anh. Anh sẽ cho hần biết không có lượng tiền nào trên đời đủ để trừng phạt cái cách hần đã đánh Natasha trước khi mẹ con Sharon chuyển đi, và hần quá là may mắn khi anh không khiến hần bằng một nửa như thế. Anh cũng sẽ thuyết phục hần rằng nếu hần đến gần Tash hay Sharon hoặc bất cứ ai anh quan tâm, anh sẽ săn đuổi hần và khiến hần tệ hơn cái chết.”

Mắt Mia mở lớn. “Thật lòng anh nghĩ việc ấy sẽ có tác dụng?”

Frisco không thể chối từ đưa tay chạm vào mặt cô. Da cô mềm mại tuyệt diệu bên dưới tay anh. “Ừ,” anh nói. “Anh nghĩ sẽ được. Bằng cách đưa tiền cho Dwayne – một lượng đáng kể, cho dù thực tế nó chỉ bằng một phần năm số Sharon đã lấy – gã sẽ không bỏ đi nếu không có gì. Gã sẽ giữ thể diện.” Anh khựng lại. Trừ khi tình huống còn phức tạp hơn thế. Trừ khi có điều gì đẩy Sharon không kể cho anh, điều gì đẩy chị không hoàn toàn chân thật. Nhưng Mia chắc chắn không cần biết những nghi ngờ ấy.

Không may, cô đọc được chính xác sự do dự của anh. “Sao?” cô hỏi, ánh mắt dò tìm trên khuôn mặt anh. “Anh định nói gì nữa phải không?”

Anh muốn kéo cô lại gần, để hít thở mùi hương dịu dịu nơi mái tóc và đắm mình vào thân thể mềm mại của cô. Anh muốn thế, nhưng không thể mạo hiểm đụng vào cô nữa. Thậm chí cảm giác gò má trợn nhăn dưới ngón tay anh cũng đủ đốt cháy ham muốn luôn xuất hiện bất cứ khi nào gần cô – đáng ghét, bất cứ khi nào anh *nghĩ* về cô. Nếu anh kéo cô vào lòng, anh sẽ hôn cô. Và nếu anh hôn cô, anh sẽ không muốn dừng lại.

“Anh có cảm giác Sharon không thành thật tuyệt đối với anh,” cuối cùng anh thừa nhận. Mia vẫn luôn thẳng thắn với anh, đôi khi đến đau đớn. Anh tôn trọng cô đủ để hồi đáp. “Anh không biết – có khi chỉ là hoang tưởng thôi, nhưng khi anh tìm được Dwayne, anh sẽ sẵn sàng cho bất kỳ chuyện gì.”

Ánh mắt Mia thả lên ngực anh, trên nơi ẩn giấu gần tay trái, khẩu súng nằm gọn gàng trong bao. Frisco biết chính xác cô đang nghĩ gì. Anh sẽ đi gặp Dwayne với khẩu súng Mia cực kỳ không thích đeo dưới cánh tay. Và khẩu súng đó sẽ giúp anh sẵn sàng cho bất kỳ chuyện gì.

Cô ngược nhìn anh. “Anh sẽ bỏ nó ra khi chúng ta làm tình đêm nay chứ?”

Khi chúng ta làm tình đêm nay. Không phải ‘nếu’. Khi Frisco cảm thấy sự náo nức tăng dần đến nóng bức. Trời, anh hi vọng, nhưng anh không muốn thừa nhận. Mặc dầu, nó thật ổn với anh, nếu cô muốn rằng đêm nay họ sẽ chia sẻ giường lần nữa. Thế còn hơn là ổn.

“Ừ,” anh nói, khản giọng. “Anh sẽ bỏ ra.”

“Tốt.” cô khóa chặt ánh mắt anh và không khí dường như kêu lách tách quanh họ.

Anh muốn chạm vào cô, ôm cô, hôn cô. Anh có thể cảm thấy phản ứng của cơ thể anh với sự gần gũi của thân thể cô, với đường cong mềm nơi môi cô, với hiểu biết trong mắt cô.

Anh muốn Mia bây giờ, nhưng không có cơ hội – với Tasha đang ngồi đu đưa, nhún nhảy và hát líu lo trên hành lang. Anh cố gắng tính toán xem cách nào có thể đặt Tash lên giường ngủ sớm nhất, gắng nghĩ xem mất bao lâu con bé mới ngủ say. Màn đêm đang xuống, và ngôi nhà gỗ nhỏ đã chìm trong bóng tối. Thậm chí không có điện, không đèn sáng lẩn TV để làm đứa nhỏ xao lãng, anh đoán ít nhất phải một tiếng nữa con bé mới đồng ý lên giường, và nửa giờ nữa để nó ngủ.

Anh lén lút liếc đồng hồ, nhưng Mia trông thấy và mỉm cười. Cô không nói gì, nhưng anh biết cô nhận thức mọi điều anh đang nghĩ.

“Anh biết Lucky giữ nệm ở đâu không?” cô hỏi, bước xa khỏi anh. “Trời đang tối.”

Anh ra hiệu bằng đầu trong khi giữ đôi nạng dưới cánh tay. “Trong ngăn tủ cạnh lò sưởi. Và có một cái đèn dầu đâu đó quanh đây.”

“Nến là tốt rồi,” Mia nói, đi sang ngăn tủ. Cô ném cho anh một nụ cười rất gợi tình qua vai. “Em thích nến, còn anh?”

“Ừ,” Frisco đồng ý, ráng không để những ý nghĩ của mình trôi theo hương ngọn nến và chiếc giường đôi lớn trong phòng kia. Một tiếng rười tiếp theo sẽ là một tiếng rười dài nhất trong đời anh nếu anh bắt đầu nghĩ về Mia, với mái tóc sẫm dài cùng đôi mắt sáng lấp lánh tuyệt đẹp, lộn nhào lên cái giường ấy, ánh nến lung linh trên làn da láng mượt của cô.

Mia tìm thấy một hộp diêm trên mặt lò sưởi, ngoài tầm với của Tasha, cô thấp cây nọ nổi cây kia, để chúng quanh phòng. Trông cô thật kỳ ảo với ánh nến bập bùng đổ bóng và ánh sáng nháy múa qua gò má cao, bờ môi duyên dáng đầy đặn, đôi mắt lại đẹp kỳ lạ. Quần cộc của cô là vải chéo đã cũ, và nó ôm quanh hông cô khít khao đến tội lỗi. Mái tóc tết gọn sau lưng. Frisco tiến lại gần cô, ngửa ngáy muốn cởi nó ra, để chạy ngón tay qua những lọn tóc dài mượt như lụa, để thấy cô mỉm cười, để nghe tiếng cười của cô, để chôn mình vào sự ngọt ngào nơi cô và giữ chặt cô trong tay suốt cả đêm. Anh đã không có cơ hội làm thế sau khi họ làm tình sáng sớm nay, và giờ đây anh thấy mình muốn đến khó tin.

Cô lại liếc nhìn anh, nhưng rồi không thể rời đi, mắc kẹt một lát bởi nhu cầu anh biết trong đôi mắt mình.

“Có lẽ nến không phải là ý hay,” cô thầm thì. “Bởi vì nếu anh tiếp tục nhìn em như thế, em sẽ...”

* * *

Frisco ép mình phản ứng thái quá khi anh vào phòng ngủ của Tash lần thứ ba trong chưa đến nửa giờ. Phải, anh đã thấy Tasha hành động ra sao trong cái đêm tình cờ anh tắt TV. Rõ ràng con bé phụ thuộc vào thứ chết dầm đó để cung ứng nền âm thanh và ánh sáng dịu nhẹ. Con bé thấy nó như niềm an ủi, đáng tin và chắc chắn. Bất cứ nơi nào con bé đã từng ở trước đây hẳn là luôn có tivi.

Nhưng con bé năm tuổi. Sớm muộn gì, sự kiệt sức cũng sẽ thắng và nó sẽ ngủ. Thực lòng, anh hi vọng là sớm, nhưng đây là thực tế. Anh sẽ phải chờ vài giờ nữa trước khi có Mia trong tay. *Không* vấn đề.

Ít nhất đây là điều anh gắng thuyết phục mình.

Khi anh ngồi lên rìa chiếc giường hẹp trong căn buồng ngủ nhỏ xíu, Tasha ngược nhìn với đôi mắt mở lớn không vui. Anh hôn trán nó. “*Ráng* ngủ đi, nhé?”

Con bé không nói năng gì. Nó chỉ nhìn anh khi anh rời phòng trên đôi nặng.

Mia đang ngồi cuối chiếc trường kỷ đặt trước lò sưởi, chân cô cuộn lại dưới mình. Dưới ánh nến lập lờ, trông cô gợi tình vô cùng. Cẩn thận đỡ đầu gối bị thương, anh ngồi xuống, ở đầu kia.

“Anh rất kiên nhẫn với cô bé,” cô nói dịu dàng.

Anh mỉm cười hiền muộn. “Em rất kiên nhẫn với cả hai bọn anh.”

“Em không tới đây chỉ để có tình dục dữ dội,” cô bảo, gắng ẩn giấu nụ cười. Nhưng không thành công, và nó xuất hiện.

“Sáng nay anh ngủ tổng cộng được khoảng hai tiếng,” anh nói, hạ giọng, “lẽ ra anh phải mệt mỏi, nhưng anh không thấy thế. Anh tỉnh như sáo vì anh biết đứa bé sẽ ngủ, và anh biết khi nó ngủ, anh sẽ đưa em vào phòng, cởi quần áo của em và làm tình với em, điều anh muốn làm lại đến chết đi được từ lúc em rời phòng ngủ của anh sáng nay.”

Anh giữ chặt ánh nhìn của cô. Ánh mắt anh kiên quyết và nóng bỏng, nụ cười của cô nhạt dần.

“Có lẽ chúng ta nên nói về chuyện khác,” cô nín thở gợi ý, và anh bắt mình rời mắt đi.

Cô yên lặng một lúc sau. Frisco có thể nghe thấy kim phút chiếc đồng hồ của cô đang tích tắc trên đường di chuyển. Anh có thể nghe thấy cơn gió đêm mát mẻ khi nó quét qua hàng cây. Anh nghe thấy tiếng kẹt rất khẽ hầu như không thể nhận ra của ngôi nhà gỗ khi nó mất dần nhiệt đã lấy từ trời hè nóng rực.

“Em xin lỗi đã để cái huân chương Tasha làm cho anh ở nhà,” sau đó Mia nói, rõ ràng là thay đổi chủ đề. “Chúng ta đã rất vội nên em quên khuấy. Cô bé đã dành nhiều thời gian làm nó. Cô bé kể cho em những gì đã diễn ra khi anh làm rơi hộp sữa.”

Frisco không thể không nghĩ đến cái danh sách mới Mia đã dán lên tủ lạnh – danh sách những việc anh vẫn có thể làm, kể cả với cái đầu gối. Anh thấy nó lần đầu tiên khi dọn bình sữa đồ. Nó đã xóa nhòa ranh giới của giận dữ, biến nỗi thất vọng thành tiếng cười và sự hứng khởi dễ chịu. Vài điều cô đã viết là những gợi ý đến mê hoặc. Và cô đúng chết đi được. Anh *có thể* làm tất cả những việc ấy. Và anh định làm, ngay khi có cơ hội...

Anh bắt mình tập trung vào cuộc hội thoại của họ. Tasha. Cái huân chương con bé đã làm cho anh. Nhưng đứa nhỏ đã nói nó không chỉ dành cho ngôn ngữ sạch-sẽ gần đây của anh. “Anh không nghĩ con bé nhận thấy rằng anh không uống nữa,” anh thú nhận. “Đối với anh, anh không thấy nó là vấn đề to tát gì. Anh đoán nó chỉ là... tỉnh táo, một cách chơi chữ, mà con bé *đã* nhận thấy.”

Mia gật đầu, đôi mắt dịu dàng. “Cô bé không nói gì với em về chuyện ấy.”

Anh hạ giọng hơn nữa, để nếu Tasha vẫn thức, nó sẽ không nghe thấy. “Anh đã đặt hàng cái trường kỷ.”

Trông Mia lúng túng, rồi hiểu biết nhá qua mắt cô, và cô chặn tay qua miệng để khỏi cười lớn. “Ý anh là...?”

“Cái màu hồng,” Frisco nói nốt. Anh cảm thấy nụ cười lan tỏa trên khuôn mặt mình. “Ờ. Cái kia

đã bị hỏng rồi, và anh phải làm gì nữa? Đứa nhỏ muốn nó kinh khủng. Anh chắc rằng con bé sẽ mang theo nó khi nào đi.”

Khi nào con bé đi. Ý nghĩ ấy thật không dễ chịu. Thực lòng, nó thật sự đáng buồn. Quả là lạ. Khi lần đầu Tash đến, anh không thể nghĩ gì ngoài việc sống sót, về việc làm hết sức trong tình huống tồi tệ này cho tới lúc con bé đi. Không mất nhiều thời gian để điều đó thay đổi. Sự thật là có một đứa con nít loanh quanh khiến cuộc sống rắc rối hơn – thí dụ ngay bây giờ, anh hết sức muốn nó ngủ – nhưng lần đầu tiên trong nhiều năm anh bắt buộc phải nghĩ về điều gì khác ngoài vết thương của mình. Anh bắt buộc phải thôi chờ đợi cơ hội để lại sống, và thay vì vậy anh đang thật sự sống.

Sự thật là, anh tha thiết yêu thương Tasha từ khoảnh khắc con bé ra đời.

“Anh đã giúp đỡ đẻ con bé. Em biết không?” anh hỏi Mia.

“Natasha?” cô nói. “Em không biết.”

“Lucky đi cùng anh và cậu ấy lái xe đến Arizona với anh để gặp Sharon. Chị ấy sắp có con, và bọn anh có đáp tàu đến Trung Đông cũng chẳng biết được là lúc nào. Chị ấy đang sống trong một toa xe móc cách Tucson bốn mươi dặm phía đông. Hai mươi phút sau khi bọn anh đến, chị ấy bắt đầu ca lâm bồn khó khăn. Bệnh viện gần nhất ở Tucson, nên bọn anh đưa chị vào xe tải của anh và lái đi như điên.”

Anh mỉm cười. “Nhưng Sharon chưa bao giờ làm điều gì dễ dàng cả. Chị ấy phải là ca sinh đẻ ngắn nhất trong lịch sử. Bọn anh phải dừng lại bên vệ đường bởi vì Tasha không thể chờ được.”

Khi Mia nhìn anh, Frisco im lặng một lát. Cô biết anh đang sống lại những giây phút ấy.

“Thật là tuyệt diệu,” anh nói khẽ. “Khi đứa bé ra đời, nó thật... Nó là một trong những giờ khắc đẹp nhất trong đời anh.”

Anh lắc đầu, vẻ mặt anh kinh ngạc và sửng sò, cho dù sau chừng ấy thời gian. “Anh chưa từng gặp điều kỳ diệu trước đó, nhưng anh đã gặp nó ngày hôm ấy. Và khi Lucky đặt đứa bé nhỏ xíu vào tay anh... Con bé đỏ hỏn và nhăn nheo, nhưng quá *sống động* – một sinh linh mới, chỉ mới vài giây tuổi.”

Anh ngược nhìn cô, nụ cười đượm chút ngượng ngùng. “Nghe cũ rích, nhỉ?”

Mia lắc đầu, không thể trả lời, không thể nói. Nó không cũ rích. Nó ngọt ngào vô bờ và rung động con tim.

“Anh đã ôm Tasha trên cả chặng đường đến viện,” anh nói tiếp. “Sharon có vẻ lạc lõng – rất nhiều so với điều kiện tiêu chuẩn của chị ấy. Nên anh quấn đứa bé trong áo phông của anh rồi ôm nó tưởng như mãi mãi bởi vì nó đang khóc, Sharon đang khóc và điều thật ngu ngốc là tất cả những gì anh có thể làm là cũng khóc.” Anh im lặng một lát. “Nhưng cuối cùng anh cũng khiến Tasha dịu dần. Anh hát cho con bé và chuyện trò với nó, hứa hẹn với nó rằng phần khó khăn nhất trong cuộc đời nó đã qua rồi. Con bé đã sinh ra, và nó luôn luôn nhọc nhằn, nhưng

nếu anh có điều gì để nói, từ đây trở đi sẽ dễ dàng như cơn gió. Anh đã bảo con bé là anh sẽ chăm sóc nó, và anh cũng sẽ chăm sóc mẹ nó nữa.”

“Khi bọn anh đến viện, mấy bà y tá tới mang con bé đi, anh đã không muốn để nó đi.” Anh cười khó nhọc, và nó khiến anh trông buồn vô hạn. “Nhưng anh đã làm thế.”

Anh nhìn xuống đầu gối thương tổn của mình. “Ba giờ sau đó, chỉ huy gọi tất cả thành viên Đội Mười SEAL, và Alpha Squad được gửi đi làm nhiệm vụ giải cứu khẩn cấp.”

“Đó là lúc anh bị thương,” Mia nói.

Đấy không phải là câu hỏi, nhưng anh liếc cô và gật đầu. “Ừ. Đó là lúc anh bị thương.” Anh siết chặt răng và cơ hàm căng lại, “anh không giữ một lời hứa nào với đứa bé. Tuy là anh có gửi tiền cho Sharon, nhưng...” Anh lắc đầu và nặn ra nụ cười khác. “Nên anh mua cho con bé cái trường kỷ màu hồng, hi vọng rằng nó sẽ bù đắp cho những năm tháng anh không ở quanh con bé.” Nụ cười của anh trở nên thật lòng hơn. “Lucky đã qua cùng với vài anh bạn nữa để dọn sạch căn hộ. Cậu ấy sẽ ở đó khi hàng mang tới. Anh đã kể cho cậu ấy nghe về cái trường kỷ, nhưng anh không chắc ông mãnh ấy tin anh.” Anh cười. “Cậu ta sẽ tin khi nhìn thấy nó nhỉ?”

Mia không biết cười hay khóc. Mỗi xúc cảm nhấp nháy trên khuôn mặt Frisco, mỗi tia lóe lên của đau đớn hay nỗi buồn hay sự thích thú trong đôi mắt anh, mỗi từ anh nói, mỗi lời anh chia sẻ làm trái tim cô ngập tràn tình cảm khát khao mãnh liệt, khiến cô khó thở.

Cô yêu anh.

Anh là tất cả những gì cô không cần. Những vết thương của anh sâu sắc và kinh khủng. Cô có thể lo giới hạn thể xác của anh. Với chính mình, cô không thêm bận tâm anh cần ba toong hay nạng hoặc kể cả xe lăn hay không. Trong tâm trí cô, những giới hạn tinh thần của anh mới là khiếm khuyết. Hành lý tinh thần – sự cay đắng và giận dữ anh mang theo mình – có kích thước và sức nặng vừa nhấn chìm vừa kéo cô xuống.

Tuy nhiên, bất chấp tất cả, cô yêu anh.

Mia cảm giác đôi mắt ngập tràn nước, và cô quay đi, không muốn anh thấy. Nhưng anh đã thấy, anh nghiêng người, ánh mắt đầy áp quan tâm.

“Mia...?”

Cô câm lặng nguyên rửa cảm xúc nhẹ dạ của mình khi lau mắt. “Em xin lỗi. Em... ngốc quá.”

Anh cố gắng khiến nó hài hước. “*Thật là* ngốc khi khóc về một cái trường kỷ màu hồng.”

“Em không khóc về cái trường kỷ. Em khóc...” Mia sai lầm khi liếc nhìn anh, và giờ cô mắc bẫy, không thể nhìn đi, bị giữ chặt bởi sự quan tâm dịu dàng cũng như ngọn lửa và sự dữ dội trong ánh mắt anh. “Vì anh đang làm cuộc đời em phức tạp không tin được,” cô thầm thì.

Anh biết ý cô. Anh hiểu lời nhắc nhở chưa nói. Mia thấy sự thấu hiểu trong mắt anh, nên cô nói thành lời. “Em yêu anh rồi, Alan.”

Trái tim Frisco nảy lên ngang họng. Anh đã ngờ vực rằng Mia quan tâm, nhưng có sự khác biệt lớn giữa nghi ngờ mơ hồ và nghe những lời đó từ miệng cô. Yêu. Với *anh*.

Lạy Chúa, cô mờ mắt chẳng? Làm sao cô có thể yêu cái vỏ khô khốc của người đàn ông anh đã trở thành? Làm sao Mia xinh đẹp, giàu tình cảm, đầy nhiệt huyết có thể yêu một người không hoàn thiện?

Những từ cô nói lẽ ra phải khiến anh hoan hỉ tự hào. Thay vì thế, anh chỉ cảm thấy tuyệt vọng. Làm sao cô có thể *yêu* anh?

Anh nghe tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ trên tay Mia, kim giây của nó đã du hành trọn vòng này đến vòng khác.

Cuối cùng cô đứng dậy rồi băng qua cánh cửa chặn, dăm dăm nhìn vào màn đêm như thể cô biết sự thành thật êm ái của mình đã ném anh lên.

Anh phải nói gì đây. Anh biết từ bờ lưng căng thẳng của cô là cô muốn anh nói gì đây, bất cứ điều gì, nhưng anh không thể nghĩ ra một phản ứng đơn giản. “Em điên rồi,” có vẻ không thích đáng, cũng như “Em nhầm rồi.”

“Cậu Frisco?”

Anh quay sang nhìn Natasha đang đứng nơi hành lang. Áo ngủ của con bé rộng tới vài cỡ, và nó đang lướt trượt dưới sàn. Con bé đang nắm chú gấu bông trên một cánh tay tả tơi của nó. Tóc con bé rối tung quanh khuôn mặt, mắt nó ầng ậng nước.

“Cháu không ngủ được,” nó bảo anh. “Quá yên lặng. *Không có cái gì hết*. Cháu không thích thế. Cháu không nghe thấy gì cả.”

Frisco liếc nhìn Mia, đã quay người lại, nhưng không nhìn anh. Trời ạ, cô vừa bộc bạch tấm lòng cho anh, và anh đã không có phản ứng gì. Anh không nói gì, không làm gì. Tối thiểu anh phải bảo cho cô biết rằng lời tuyên bố của cô đã thổi bay anh.

“Tash, về lại giường đi,” anh nói. “Cậu sẽ gặp cháu ở đó trong một giây nữa, nhưng cậu cần nói chuyện với cô Mia trước – ”

Mia ngắt lời. “Không, không sao. Alan, chúng ta sẽ nói chuyện sau.” Cô ráng mỉm cười, nhưng đôi mắt thật buồn. “Chỉ là... đối với em lúc này không ổn.”

Cô nhìn đi nơi khác, và im lặng ngự trị trong phòng. Frisco có thể nghe tiếng tim đập của chính mình, tiếng sục sịt khe khẽ của Tasha lẫn tiếng tích tắc chết dẫm –

Ý tưởng đến với anh như ánh chớp.

Frisco đẩy mình dậy. “Đi nào.” Anh dẫn đường trở lại phòng ngủ của Tasha. Đứa nhỏ đi theo, nhưng Mia không di chuyển. Anh ló đầu khỏi cửa. “Em nữa,” anh bảo cô.

Anh có thể thấy sự không chắc chắn trong mắt cô. “Có lẽ em nên chờ ở ngoài này.”

“Không, bọn anh cần em. Đi nào.” Anh lại vào phòng ngủ. “Về giường đi, Tash.”

Mia đứng nơi ngưỡng cửa, để mắt quen với bóng tối. Cô đã ở trong này, giúp Tasha mặc đồ ngủ. Kể cả trong bóng tối, cô cũng nhận dạng được những hình thù đồ đạc khác nhau. Giường của Tasha nằm sát một bên tường. Một cái giường khác nằm đối diện. Có chiếc bàn nhỏ và rương quần áo, mấy khung cửa sổ dài mở toang đón làn gió mềm dịu đêm hè.

Frisco ngồi trên chiếc giường kia, lưng dựa tường. “Tới đây,” anh khẽ nói với Mia.

Một cách lưỡng lự cô bước vào phòng, và anh nhẹ nhàng nắm tay rồi kéo cô xuống phía trước anh trên giường, để cô ngồi giữa chân anh, lưng cô dựa vào ngực anh. Anh gài hai tay quanh eo cô, giữ cô kiên quyết.

Cô chống cự khoảng nửa giây trước khi chịu thua cảm giác sảng khoái thú vị của vòng tay anh quanh người cô. Cô để đầu ngả vào vai anh và cho phép mình sự xa xỉ là thưởng thức cảm giác cái cảm thô ráp của anh chạm vào thái dương.

Cô biết mình đã khiến anh ngạc nhiên với bày tỏ tình yêu. Ha, cô cũng ngạc nhiên về mình. Nhưng khi anh không phản ứng chi hết, cô đã nghĩ rằng trừ khi cô có thể giải thích cảm xúc của mình theo cách nào đấy, anh sẽ đẩy cô ra xa.

Nhưng ngay lúc này, anh không hề đẩy cô ra. Anh đang giữ cô thật gần.

Môi anh chải lên má cô và cô thấy thôi thúc đột ngột muốn khóc tiếp. Có lẽ sự thực là cô yêu anh không đe dọa anh nhiều như cô tưởng tượng. Có lẽ hiện giờ khi đã có vài phút quen với ý nghĩ đó, anh thật lòng *thích* nó. Có lẽ...

“Tasha nghĩ trong này hoàn toàn im lặng,” anh nói, giọng nghèn nghẹt và ấm áp trong bóng tối mát mẻ.

“*Thật mà.*” Con bé ngồi dậy trên giường.

“Nằm xuống,” Frisco bảo nó. “Điều này chỉ có tác dụng nếu cháu nằm xuống.”

Con bé vâng lời, nhưng rồi lại bật dậy. “Chúng ta đang làm gì ạ?”

“*Cháu* đang nằm trên giường,” anh bảo nó, chờ đợi nó làm thế, giọng anh đầy thích thú. “*Bọn cậu* ở đây để xem xét sự yên lặng kỳ lạ cháu đã khẳng định trong phòng này. Và kỳ lạ là bởi còn

lâu mới im lặng từ đây ra phòng khách. Và chắc như bấp là không im lặng bên ngoài ngôi nhà này.”

“*Không* ạ?” Tasha lại ngồi dậy. Lần này nó tự nằm xuống lại trước khi Frisco la rầy.

“Không đâu. Suytt! Nằm *thật* yên và lắng nghe.”

Mia thấy mình nín thở khi Frisco và Tasha im tiếng.

“Trời ơi,” Frisco nói sau một lát. “Cháu nhầm rồi, Tash. Đây là một trong những căn phòng âm ỉ nhất cậu từng ở.”

Con bé ngồi dậy. “Âm ỉ...?”

“Nằm xuống,” anh ra lệnh. “Và lắng nghe lại đi.”

Lại yên tĩnh.

“Lắng nghe tiếng gió trên hàng cây,” Frisco nói một cách im ắng. Mia nhắm mắt, thoải mái hơn nữa trong vòng tay anh, yêu thích cảm giác tay anh quanh người cô và hơi thở anh chạm vào tai cô trong khi giọng anh bỗng bình trỗi qua bóng tối. “Lắng nghe cách những chiếc lá xì xào với nhau khi làn gió lướt qua. Và có một cành cây – chắc hẳn nó chết rồi. Nó đang va đập vào những cành khác, ráng rung lắc để được tự do và rơi xuống mặt đất. Cháu nghe thấy không?”

“Có,” Tasha thở.

Mia cũng nghe thấy. Nhưng chỉ một phút trước, cô chưa bao giờ nhận thức được âm thanh đó. Một cơn gió mạnh ào qua, và cô nghe thấy âm thanh những chiếc lá trong gió. Xì xào, Frisco đã nói. Sự miêu tả của anh đầy thi vị và chính xác.

“Và những chú dế,” Frisco nói. “Nghe thấy không? Và hẳn phải có vài chú châu chấu ngoài đó, chơi thứ nhạc của chúng, trình diễn trong một chương trình. Nhưng chúng sẽ nín thinh nếu có người lạ tới. Câu chuyện lũ côn trùng kể cho nhau là âm ỉ nhất khi âm nhạc của chúng ngừng.”

Anh lại im lặng.

“Ai đó hẳn là đang cắm trại phía bên kia hồ,” anh nói êm ả. “Cậu nghe thấy tiếng chó sủa – kêu rền rĩ, chắc bị trói ở đâu đấy. Và – suytttt! Lắng nghe tiếng ầm ầm xem. Hẳn là đường ray xe lửa không xa đây lắm. Tàu đang lao tới.”

Thế là đủ, từ khoảng cách này, Mia có thể nghe thấy âm thanh yếu ớt đơn côi của còi tàu.

Thật đáng ngạc nhiên. Mặc dù dạy môn lịch sử nước Mỹ, cô nghĩ rằng mình là nghệ sĩ, trưởng thành bên những nghệ sĩ, được bao quanh bởi sự nhạy cảm của người nghệ sĩ và cảm giác tinh

tế về chi tiết. Cô chưa từng vẽ được như mẹ mình, nhưng cô không phải nhà nhiếp ảnh tồi, cô có thể nắm bắt nét đẹp cùng cá tính của mọi người lên phim. Và trên hết, cô nghĩ mình là người bên vực quyền bình đẳng không thành kiến, sự hòa điệu với thế giới của cô, luôn sẵn lòng tình nguyện ở trung tâm vô gia cư địa phương, nhạy cảm với nhu cầu của người khác. Cô là một người phụ nữ hiện đại, nhạy cảm, có óc thẩm mỹ, sáng tạo – người chưa bao giờ thực sự dành thời gian dừng lại và *lắng nghe* âm điệu của màn đêm.

Không như anh chàng to-lớn, nghiêm-nghị, mang-súng, trầy-da-đổ-máu phiên bản của G.I Joe này, người đã bỏ qua nỗi đau thể xác như thể trái tim và tâm hồn anh ta làm bằng đá tảng – người đã kiên trì lắng nghe, và tinh tế nhận thấy giai điệu trong âm thanh của gió trên hàng cây.

Mia đã ngạc nhiên là mình lại ngã vào một quân nhân chuyên nghiệp cộc cằn, cứng rắn. Nhưng có quá nhiều điều nơi anh bên cạnh cộc cằn và cứng rắn. Quá nhiều điều.

“Đêm *không bao giờ* yên tĩnh,” Frisco nói. “Nó sống động, luôn luôn chuyển động, luôn luôn kể chuyện. Cháu chỉ cần học cách lắng nghe âm thanh của nó. Cháu cần phải học cách nghe như thế nào. Và một khi cháu biết cách lắng nghe, nó sẽ luôn quen thuộc, luôn như là ở nhà. Cùng lúc đó, nó không bao giờ buồn chán. Tiếng động có thể như nhau, nhưng câu chuyện nó kể luôn thay đổi.”

Một cơn gió khác lắc lư những chiếc lá, mang theo âm thanh của chú chó đang sủa đằng xa. Rất rõ.

“Và đây mới chỉ là *bên ngoài* ngôi nhà,” anh bảo họ. “Bên trong cũng có hàng đồng tiếng động nữa. Trong nhà, *cháu* là một phần trong câu chuyện của màn đêm.”

“Cháu nghe thấy cậu thở,” Tasha nói. Giọng nó nghe buồn ngủ và không rõ.

“Đúng đấy. Và cậu *nghe* thấy cháu thở. Cả cô Mia nữa. Cô ấy đang nín thở, nghĩ rằng thế sẽ giúp mình yên lặng hơn, nhưng cô ấy nhầm. Mỗi lần cô ấy thở rồi hít một hơi thật sâu, nó lớn gấp mười lần. Nếu cháu không muốn bị nghe thấy, cháu cần thở chậm và nông. Cháu cần biến thành một phần của đêm, thở theo nhịp điệu của nó.”

Mia có thể nghe âm thanh dễ nhận khi môi anh cong lên thành một nụ cười. Cô không cần nhìn mặt anh để biết đó là nụ cười nửa miệng vui vẻ của anh.

“Thì thoảng cậu nghe thấy bụng Mia kêu ùng ục. Cậu không biết, Tash à – có lẽ chúng ta không cho cô ấy ăn đủ ở bữa tối,” Frisco tiếp. “Và cậu cũng nghe thấy tiếng kim giây trên đồng hồ của cô ấy. Nó gây ra âm thanh huyền ảo – quý tha ma bắt!”

“Có thể anh đang nghe tiếng đồng hồ *của mình*,” Mia khế phản đối, cảm thấy quá ồn ào. Hơi thở của cô, bụng cô, đồng hồ của cô... tiếp theo anh sẽ nói rằng anh nghe thấy tiếng tim cô đập. Dĩ nhiên, ở vào vị trí của cô lúc này, dựa sát vào anh, tim cô đang gõ lớn đến mức toàn bang cũng phải nghe thấy.

“Đồng hồ của anh là loại điện tử,” anh thở vào tai cô. “Nó không kêu.”

Cô cần phải hỏi. “Anh học cách lắng nghe như thế ở đâu?”

Anh im lặng một lát. “Anh không biết. Anh có nhiều đêm dài, chắc vậy. Khi chỉ có em và màn đêm, em sẽ hiểu đêm rất rõ.”

Mia hạ giọng. “Em chưa từng biết ai như anh.”

Tay anh chặt lại quanh cô. “Đây là cảm giác... hai chiều.”

“Cô cậu sắp hôn ạ?” Giọng Tash *rất* lơ mơ trong cơn chập chờn.

Frisco cười. “Không phải trước mặt cháu, nhóc.”

“Thomas bảo cháu là nếu cậu với cô Mia có con, nó sẽ là em họ cháu.”

“Thomas chắc chắn có đầy đủ các loại thông tin, phải không?” Frisco buông Mia ra, khẽ đẩy cô để rời khỏi giường. “Giờ ngủ đi, Tash. Hãy nhớ, cháu có màn đêm là bạn đồng hành, được chứ?” Anh nhặt nạng dưới sàn lên.

“Được ạ. Cháu yêu cậu, cậu Frisco.”

“Cậu cũng yêu cháu, Tash.”

Mia quay đi khi Frisco cúi xuống giường đưa bé và khẽ hôn nó.

“Ngồi với cháu một phút nhé?” con bé hỏi.

Mia nghe Frisco thở dài. “Được rồi. Chỉ một phút thôi.”

Mia vào phòng khách, lắng nghe tiếng gió trên cây, lắng nghe nhịp thở của chính mình, tiếng tích tắc của đồng hồ. Cô đứng bên cánh cửa lưới, nhìn ra bóng đêm, nhận biết những ánh lửa từ nền đang nhảy múa và bập bùng sau lưng mình.

Có lẽ đã một hay mười phút trôi qua, nhưng cuối cùng khi nghe thấy Frisco theo cô ra ngoài phòng khách, cô không quay lại. Cô nhận thức rằng anh đang quan sát mình, nhận thức rằng anh không tiến lại gần hơn, mà dừng lại, thậm chí không đi sang ngồi xuống trường kỷ.

Cô cảm thấy bồn chồn vì sự im ắng của anh, và cô khó chịu với bản thân vì đã để tình cảm bộc lộ như thế. Cô đã không suy nghĩ. Nếu có suy nghĩ, cô sẽ nhớ rằng tình yêu không nằm trong chương trình nghị sự của anh.

Tuy nhiên, cách anh giữ cô khi họ ngồi với nhau trong phòng Tasha...

Cô hít một hơi thật sâu rồi quay lại nhìn anh. “Em không định làm anh sợ. Anh biết đấy... ban này.”

“Em không làm anh sợ.” Anh lắc đầu, như thể biết rằng anh chưa nói cho cô sự thật. “Em có. Anh chỉ... Anh không...” Đến lượt anh hít thật sâu. “Mia, anh không hiểu.”

“Anh có vấn đề với phần nào?” cô hỏi, tìm kiếm nơi ẩn náu trong sự táo tợn thông thường. “Phần em nói em yêu anh, hay... À, không, đó là phần duy nhất, phải chứ?”

Anh không cười. Thậm chí không hề cười. “Vài ngày trước, em còn không thích anh.”

“Không. Vài ngày trước, em không thích người em nghĩ là anh,” cô nói. “Mặc dù em đã sai – anh thật lạ thường. Em nghĩ đúng vậy khi em nói chưa từng gặp ai như anh. Anh vui vẻ, thông minh và –”

“Chết tiệt, ngưng lại,” anh nói, đẩy mình tiến tới trên đôi nạng, nhưng rồi dừng giữa phòng như thể anh không chắc đi tới đâu hay làm điều gì. Anh lướt tay qua tóc, khiến nó rối tung – chứng cứ dễ nhìn của sự thất vọng nơi anh.

“Tại sao? Đây là sự thật. Anh rất tuyệt vời với Tasha. Anh dịu dàng, kiên nhẫn và tốt bụng, tuy rằng cùng lúc đó em không nghi ngờ khả năng của anh không hề nhẹ nhàng trong những tình huống tấn công. Anh là một người lính với quy tắc tuyệt đối về danh dự. Anh nhạy cảm và ngọt ngào, và anh cũng có ý chí quyết tâm sắt đá. Anh –”

“Khuyết tật cơ thể,” Frisco nói qua kẽ răng mím chặt. “Đừng quên *cái đó*.”

Chương 14

Phải, anh có khuyết tật cơ thể, nhưng anh cũng đủ mạnh mẽ để đối phó với nó.” Mia tiến một bước tới Frisco, rồi một bước nữa, bước nữa, cho tới khi cô đủ gần để chạm vào anh, cho tới khi cô *chạm* vào anh.

Khi Mia chạm vào anh, quả dễ dàng để quên mọi thứ. Khi cô chạm vào anh, toàn bộ thế giới không tồn tại. Anh kéo cô về phía mình, cần trú ẩn trong nụ hôn của cô, nhưng e rằng cô sẽ hiểu sự im lặng của anh là đồng ý. Anh chặn mình lại và kéo ra.

“Mia, em không hiểu rồi. Anh –”

Cô hôn anh. Cô hôn anh, và anh lạc lối. Anh lạc lối, nhưng cũng chợt thấy đường một cách diệu kỳ.

Cô là lửa trong tay anh, lửa dưới môi anh. Cô là sự bùng nổ của tất cả những gì anh muốn – chỉ có điều không ngoài tầm với. Cô đang ở ngay đây, vừa vặn tuyệt vời trong cái ôm của anh.

Frisco nghe mình rên rỉ, nghe đôi nạng va đụng dưới sàn, nghe âm thanh trả lời thỏa mãn của cô khi anh hôn cô tha thiết hơn – những nụ hôn sâu hơn, lâu hơn, nóng bỏng hơn ngập tràn ham muốn và khao khát.

Rồi cô kéo đầu lại. “Làm tình với em.”

Đấy không phải lời cầu khẩn anh cần nghe đến hai lần. “Anh sẽ kiểm tra Tash,” anh nói khàn khàn.

Cô trượt khỏi vòng tay anh. “Em sẽ mang nệm vào phòng ngủ chúng ta.”

Nệm. Ánh nệm. Được. Frisco cầm nạng rồi gồng di chuyển yên lặng tới phòng Tasha. Anh nghe nhịp thở chậm và đều của con bé trước khi tới ngưỡng cửa.

Con bé đang ngủ.

Bao lâu, anh không thể nói. Nó có thể tỉnh giấc trong một hai giờ. Thực tế, con bé *chắc chắn* sẽ tỉnh dậy sau một hai giờ, sợ hãi và lo âu. Nhưng ngay lúc này, con bé đang ngủ. Ngay lúc này, anh được tự do khóa mình vào căn phòng kia với Mia và hưởng thụ khoái lạc thể xác thích thú như anh đã được nếm sáng sớm nay.

Với Mia, sự kết nối của họ còn hơn là thỏa mãn xác thịt. Mia yêu anh. Cô thật lòng tin rằng mình yêu anh.

Nhưng sớm muộn gì, như Tasha, Mia cũng sẽ tỉnh giấc. Và rồi cô sẽ nhìn anh mà không có lớp kính màu hồng cô luôn đeo. Cô sẽ nhận ra rằng anh đang dối trá – dối trá cả cô lẫn bản thân anh.

Đầu gối anh sẽ không khá hơn nữa. Steve Horowitz đúng. Frisco đã tiến xa hết mức có thể. Anh đã đấu tranh dữ dội và lâu dài, nhưng tiếp tục tranh đấu sẽ chỉ hủy hoại khớp gối anh hơn nữa. Nó sẽ phản tác dụng. Nó sẽ đặt anh trở lại xe lăn – thậm chí cho đến hết cuộc đời.

Đã đến lúc chấp nhận điều anh đã phủ nhận suốt bao nhiêu năm.

Anh bị tàn tật vĩnh viễn. Anh sẽ không bao giờ trở lại là lính SEAL.

Sự thật đâm xuống đầu anh, đè nát anh, ép chặt anh và anh gần như thét lên.

Anh phải bảo Mia. Cô nói cô yêu anh, nhưng cô có yêu anh chẳng nếu cô biết sự thật?

Anh không phải là Đại úy “Frisco” Francisco thuộc Đội Mười SEAL. Anh là Alan Francisco, người dân thường tàn tật. Thậm chí anh không biết Alan Francisco là ai. Làm sao cô có thể yêu anh nếu anh còn không biết mình là ai nữa?

Anh phải bảo cô. Nhưng cùng lúc ấy, anh không muốn cô biết. Anh không thể chịu đựng ý nghĩ cô nhìn anh với niềm thương hại trong đôi mắt nâu lục xinh đẹp. Anh không thể chịu đựng sự lên tiếng. Đã quá đủ khó khăn để thừa nhận anh bị tàn tật tạm thời. Nhưng tàn tật *vĩnh viễn*...

Tóc Mia buông xuống quanh vai và cô đang mỉm cười bước lại gần anh. Anh nhắm mắt khi cô bắt đầu mở khuy áo anh, vừa lôi anh đến giường.

Cô cầm nạng rồi đặt nó lên sàn. Sau đó cô nhẹ nhàng đẩy xuống để anh ngồi trên giường, rồi kéo áo anh xuống vai.

“Mia...” Giọng anh khàn khàn.

“Bỏ súng ra đi, anh.” cô thăm thì, đặt những nụ hôn nhẹ tựa lông tơ lên cổ anh.

Anh mở bao súng đeo vai rồi hất nó lẫn khẩu súng lên mặt chiếc bàn ngủ ọp ẹp cũ kỹ. Anh cố gắng lần nữa, và lại lần nữa giọng anh nghe khàn và méo mó. “Mia. Đầu gối anh...”

Cô ngược đầu, nhìn thẳng mắt anh. “Nó đau à?”

“Không, nó không sao. Nó không – ”

“Suyttt,” cô rầm rì, bao phủ miệng anh bằng miệng mình. “Tối nay chúng ta đã nói đủ rồi.”

Cô lại hôn anh và anh để mặc mình chết chìm trong sự êm ái nơi cô. Anh đã ráng nói với cô, nhưng cô không muốn nói chuyện. Và thật lòng anh không muốn nói thành lời sự thật tệ hại ấy.

Cô đang cho anh sự giải thoát tạm thời, và anh nhận nó đầy tha thiết. Anh chộp lấy nó bằng cả hai tay và giữ chặt thứ phép thuật ở ngay đây, ngay lúc này. Trong vòng tay Mia, thực tại biến mất, chỉ còn sự hoàn hảo tuyệt đối, chỉ còn khoái lạc thuần khiết.

Thế giới bên ngoài, với tất cả những vấn đề và thực tế khắc nghiệt của nó biến mất.

Nhưng chỉ trong một hai giờ thôi.

Anh lăn lên giường với cô, trườn lấy cô bằng thân thể anh, hôn cô, quyết tâm sử dụng trọn vẹn một hai giờ này.

Anh kéo áo cô lên, cô giúp hất nó qua đầu. Cô mặc áo lót, và chất satanh đen cùng với ren sát vào da cô gợi tình đầy hấp dẫn, nhưng không gợi tình bằng ánh nấn, lập lòe qua bộ ngực trần của cô. Anh cúi múc trước, giải phóng nó khỏi sự gò bó.

Anh rên một tiếng sâu trong cổ khi anh sờ vào cô, và cô ngồi dậy. “Đầu gối anh ổn không? Có lẽ em nên ở trên.”

Đôi mắt cô cuộn xoáy giữa màu vàng và nâu, điểm tuyết chút xanh lá cùng sự quan tâm.

“Không,” anh lầm rầm, hạ thấp miệng xuống nơi bàn tay ngực trái mới vài giây trước, khẽ bao vây một núm vú căng cứng bằng đầu lưỡi.

Anh nghe tiếng thở đột ngột vì lạc thú của cô, cảm thấy chân cô xiết chặt quanh anh và hông cô nâng lên gặp anh. Nhưng cũng nhanh như phản ứng đó, cô giải tỏa áp lực của chân mình. “Alan, làm ơn, em không muốn bắt thần làm đau anh – ”

Anh giữ cân bằng trên chân trái. Khá vụng về, nhưng khi được thực hành, anh biết mình sẽ dễ dàng hơn. “Em sẽ không làm anh đau,” anh nói.

“Nhưng nhớ – ”

“Mia, em sẽ phải tin anh trong việc này, được chứ? Tin anh đủ để biết rằng anh sẽ bảo em nếu anh đau. Ngay bây giờ, anh không đau.” Anh áp mình vào cô, áp sự khuấy động của mình vào cô sát hết mức, để chứng minh.

Cô rên rỉ, cong người ép sát anh. “Em *tin* anh.”

Lời cô nói phá vỡ nhiều lớp dự vọng trong anh – một vết châm của thực tại băng qua thế giới mơ tưởng này. Cô tin anh. Cô *yêu* anh. Bụng anh căng lại với hối tiếc và thất vọng, thành một khối cứng chắc, lạnh lẽo của lừa dối.

Nhưng bàn tay cô đang cởi quần sooc của anh và miệng cô phủ miệng anh trong nụ hôn tức thờ, làm anh ấm áp, làm anh tan chảy – ít nhất một chút, ít nhất trong một lúc.

Lóng ngóng, anh dịch lại, kéo quần cộc lẫn quần lót của cô xuống đôi chân mượt như lụa. Cô nằm trên gối, mái tóc dài thẫm xòe ra trên lớp chăn trắng, đôi mắt cô cháy bừng khi cô ngược nhìn anh không hề cười cợt. Cô trần trụi và quá yếu đuối trong tư thế đó, tuy nhiên cô không cố gắng che phủ mình. Thậm chí cô không chuyển động. Cô chỉ chờ đợi. Và ngắm nhìn anh kéo quần mình xuống, khi anh giải phóng mình khỏi chiếc quần trong.

Sau đó cô mỉm cười, chăm chú nhìn cái gọi cảm của anh rồi đến ánh mắt anh.

Cô ngắm nhìn, không cục cựa, khi anh đeo vào, nhiệt độ trong đôi mắt cô trở nên mạnh hơn, tan chảy hơn. Cô nâng hông, mở rộng hơn nữa cho anh, sự mời gọi của cô quá rõ ràng.

Frisco tiến tới từng chút một, dùng miệng mình chải lên mắt cá chân phía trong của cô, quét những nụ hôn lên sự mượt mà nơi bắp chân trong khi tay anh mơn trớn làn da mềm của chân kia. Anh nâng đầu lên khi chạm tới gối. Cô lại đang nhồm dậy, bầu ngực nâng lên hạ xuống với mỗi hơi thở nhanh. Môi cô hé ra và tóc ngã quanh vai. Khi anh gặp ánh mắt cô, cô mỉm cười dịu

ngọt gọi tình.

“Đừng dừng lại,” cô nói.

Nụ cười của cô thực dễ lây, Frisco thấy mình đang cười lại với cô trước khi hạ đầu xuống và tiếp tục chuyến du hành của mình.

Anh nghe tiếng cô hỗn hển, nghe tiếng kêu sung sướng khe khẽ khi anh tới đích. Tay cô nằm trong tóc anh, cặp đùi mềm mại của cô chạm vào mặt anh khi anh nếm khoái lạc ngọt ngào nơi cô.

Có lẽ thế này là đủ.

Ý nghĩ nhá qua tâm trí anh khi anh chiếm đoạt cô cao hơn nữa, khi anh mang cô đến gần hơn với bờ vực giải thoát.

Có lẽ anh có thể tìm thấy sự mãn nguyện hoặc thậm chí là hạnh phúc khi dành phần còn lại của cuộc đời như người tình của Mia. Anh có thể sống mãi mãi trong phòng ngủ của cô, chờ cô về sau giờ tan sở, sẵn sàng và sẵn lòng dành cho cô lạc thú bất kỳ lúc nào cô muốn.

Tất nhiên, nó quả là ý tưởng lố lằng.

Làm sao cô có thể yêu một thằng đàn ông không làm gì khác ngoài lẩn trốn?

Tuy nhiên, lẩn trốn chính xác là điều anh đã làm suốt những năm qua. Sự thật vẫn sờ sờ ngay đấy nếu anh không quá bận rộn lẩn tránh khỏi nó.

Đúng, anh là chuyên gia thực sự trong việc lảng tránh sự thật.

“Alan, làm ơn...” Mia giật vai anh, kéo anh lên.

Anh biết điều cô muốn, và anh tặng nó cho cô, choán đầy cô hoàn toàn với một cú đẩy êm ái.

Cô cắn môi để khỏi kêu, nâng mình gặp anh.

Khoái lạc của chính anh quá dữ dội, anh phải ngăn nó, tựa trán mình vào trán cô trong khi đấu tranh duy trì kiểm soát.

“Chúng ta quá vừa vặn với nhau,” cô rì rầm vào tai anh, và khi anh ngược đầu, anh có thể thấy toàn bộ tình yêu cô dành cho anh đang ngời sáng trong đôi mắt ấy.

Và ngay lúc đó anh biết rằng không có cách nào anh có thể tiếp tục dối lừa cô nữa. Anh phải nói cho cô sự thật. Không phải bây giờ. Anh không thể nói bây giờ. Nhưng sớm. Rất sớm.

Cô bắt đầu di chuyển chậm chậm bên dưới anh, anh kết nối với nhịp điệu của cô, ngắm nhìn đôi mắt cô, ghi nhớ lạc thú trên gương mặt cô. Anh hiểu rằng một khi cô biết sự thực, cô sẽ đi nhanh hết mức. Sao anh có thể mong chờ cô ở lại? Anh sẽ tránh xa khỏi bản thân mình nếu anh có thể.

“Đêm nay anh nghiêm túc quá,” cô thăm thì, với tay chạm vào má anh.

Anh ráng mỉm cười, nhưng không thể, nên thay vì vậy anh hôn cô.

Nụ hôn của cô như ma thuật, mang anh tới một nơi chỉ có khoái lạc và ánh sáng, nơi bóng tối và tuyệt vọng bị gạt sang bên, tạm thời.

Họ chuyển động cùng nhau nhanh hơn rồi nhanh hơn, hai cơ thể trơn tuột bởi nhiệt và ham muốn. Hay là tình yêu.

Frisco cảm thấy thân thể Mia xiết chặt quanh anh, cảm thấy những tiếng kêu nghèn nghẹt vì đam mê của cô trong nụ hôn nồng nàn, nóng rực. Cơ thể anh đáp ứng ngay tức khắc những âm thanh cùng cảm giác sự giải phóng nơi cô, và anh nổ tung trong cả khối cầu lửa sáng lóe lên với ánh trắng rực của sung sướng sau đôi mắt nhắm nghiền của mình.

Ánh sáng chói lọi mang theo sự rõ ràng, và sự rõ ràng mang theo sự thật không mong muốn khác. Anh yêu cô.

Anh yêu cô.

Ôi, Chúa, anh không yêu cô. Anh *không thể* yêu cô.

Cảm xúc của anh thật lộn xộn, kết hợp với tác động hóa học khi cơ thể anh giải thoát trong cực khoái, đưa lại cho anh cảm giác kỳ quặc mà anh đã nhầm là tình yêu. Nó chẳng là gì hết, không nghi ngờ gì là nó sẽ mờ dần theo cùng một cách với cảm giác thỏa mãn mãnh liệt và rồi khoái lạc cuối cùng cũng sẽ giảm đi.

Frisco dần nhận thức được âm thanh lép bép nhỏ của ngọn lửa trên cây nến, tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ từ chỗ nó nằm ngang qua phòng trên mặt bàn, hơi thở chậm và đều đặn của Mia.

Chết tiệt, anh lớn gấp đôi cô – anh đang đè ép cô. Anh lặn khỏi người Mia, ôm cô vào tay rồi nâng niu cô thật gần.

Cô thở dài, mở đôi mắt lơ mơ cười với anh trước khi rúc vào vai anh.

“Mia,” anh nói, tự hỏi biết nói với cô thế nào, bắt đầu ra sao đây. Nhưng cô đã ngủ rồi.

Không ngạc nhiên là cô đã ngủ – cô đã bận rộn cả đêm hôm trước, giúp anh đưa Tasha đến viện. Cũng như anh, chắc chắn cô chỉ có khoảng hai tiếng ngủ sáng nay. Và sau đấy cô đã chịu

đựng sự âu lo vì chuyến viếng thăm phá hoại của Dwayne Bell ở nhà anh –

Anh nhìn cô, cuộn tròn trong lòng anh, bàn tay cô đặt trên ngực anh, phủ lên trái tim anh.

Và cảm giác kỳ quặc chắc chắn chỉ là phản ứng hóa học lạ lùng khiến tim anh vừa chật cứng vừa nhức nhối.

Nhưng thế không có nghĩa là anh yêu cô.

Không có nghĩa lý gì hết.

“Tash đâu?”

Frisco bước ra từ phòng tắm với mái tóc vẫn ẩm ướt, chỉ mặc chiếc quần sooc đeo lấy hông hẹp, khăn tắm quấn quanh cổ. Câu hỏi của anh tình cờ có vần điệu, nhưng Mia không thể bỏ lỡ dòng chảy ngầm của sự căng thẳng dường như chảy ra từ anh.

Trông anh mệt mỏi, như thể đêm qua anh không ngủ ngon. Anh không ở trên giường với cô khi cô thức dậy sáng nay. Cô không biết anh dậy lúc nào. Hay vì sao anh dậy.

Cô đã ngủ thiếp đi trong vòng tay anh đêm qua. Cô muốn thức dậy cũng với cách ấy.

Mia đặt sách xuống góc bàn, đánh dấu trang sách bằng chiếc lá Natasha đã mang vào khoe cô.

“Tasha ở ngoài,” cô bảo anh. “Cô bé đã hỏi, và em bảo nó có thể chơi ngay phía ngoài. Em hi vọng là được.”

Anh gật đầu, ngồi xuống đối diện cô trên trường kỷ. Trông anh còn mệt mỏi hơn, cô nhận ra. Trông anh mệt lử. Hoặc đã cháy sạch và nóng rực. Trông anh giống người đàn ông giận dữ khó gần lần đầu tiên cô gặp. Những nét mờ mờ của tiếng cười, sự hài hước dễ chịu lẫn niềm vui anh đã để cô thấy mấy ngày qua một lần nữa được chôn giấu cẩn thận.

“Anh muốn nói chuyện với em trong khi Tash ở ngoài,” anh nói, giọng ghen ghét khác thường. Nhưng rồi anh không nói gì nữa. Anh chỉ thông cổ và dăm dăm nhìn yên lặng vào lò sưởi lạnh tanh.

“Ừm, Tasha ở ngoài,” rốt cuộc Mia nói khẽ. “Và em đang nghe.”

Anh liếc nhìn cô, gặp mắt cô một thoáng rồi chợt hiện ra nụ cười mờ nhạt của mình. “Ừ,” anh nói. “Anh biết. Anh chỉ... em biết đấy, cố gắng tìm đúng từ.” Anh lắc đầu và nỗi đau lóe lên trong mắt anh gần như khiến cô nghẹn thở. “Ngoại trừ không có từ nào đúng cả.”

Mia không thể tin những gì mình đang nghe. Điều gì đã xảy ra giữa đêm qua và sáng nay? Đêm qua họ đã làm tình quá hoàn hảo, không phải sao? Hoặc có lẽ nó chỉ hoàn hảo với cô. Anh đã quá im tiếng, dường như thờ ơ – thậm chí cô đã nhận xét vậy. Cô nghiêng người, muốn sờ vào anh, nhưng bỗng nhiên lại sợ sự từ chối của anh vô cùng.

Anh đã thành thật với cô, và nói rằng anh không yêu cô. Cô đã tự nhủ rằng cô không bận tâm, nhưng đó là dối trá. Cô có bận tâm. Cô muốn anh yêu mình, và cô đã ngu ngốc hi vọng rằng dục vọng họ có với nhau ít nhất cũng giữ được sự chú ý của anh cho tới khi cô có thể bằng cách nào đấy khiến anh cũng yêu cô.

Cô không thể chịu đựng nếu biết câu trả lời, nhưng dù vậy, cô cần phải hỏi. “Anh đang định đá em à?”

Đôi mắt xanh thẫm của anh lóe sáng khi anh nhìn cô. “Chết tiệt, không! Anh... anh đang cố gắng tìm ra cách nói cho em sự thật.” Lần này anh giữ ánh mắt cô, và Mia tưởng như bị chế ngự bởi nỗi buồn cô trông thấy, trộn lẫn với nỗi giận dữ bùng cháy thẳm lặng trong anh.

Cô muốn chạm vào anh, nhưng sự giận dữ của anh đã ngăn cô lại. “Cho dù là gì chẳng nữa, nó không thể tệ *đến thế*, phải không?”

“Đầu gối anh sẽ không cải thiện,” anh lạnh lẽo nói, và cô nhận thấy có nước trong mắt anh. Anh ra hiệu vào đôi nạng. “Đây là tình trạng tốt nhất nó đạt được. Khập khiễng loanh quanh với nạng hoặc ba toong.”

Rốt cuộc Alan đã đối diện với sự thật. Mia cảm thấy đôi mắt mình chan chứa nước. Con tim cô nhảy lên, choán đầy trong cô sự nhẹ nhõm. Chuyện này không phải là về cô, không phải về *họ*. Chuyện này là về anh.

Cô quá vui mừng. Anh đang đối diện sự thật, và khi đã nhìn thẳng vào nó, cuối cùng anh có thể đi tiếp.

Cùng lúc đó, cô đau đớn cho anh, biết rằng khó khăn biết bao nhiêu để anh tới được kết luận của mình.

Anh đưa mắt khỏi cô, âm điệu trầm hơn nữa. “Anh sẽ không là lính SEAL nữa. Nó qua rồi. Anh phải chấp nhận thực tế là anh... tàn tật vĩnh viễn.”

Mia không biết nói gì cho phải. Cô có thể thấy sự giận dữ và cay đắng bên dưới nỗi đau trong mắt anh, và cô nhận ra rằng bằng cách nói với cô như vậy, chắc chắn anh đang thốt ra những lời ấy lần đầu tiên. Cô quyết định ngậm miệng và cứ để anh nói.

“Anh biết đã bảo em rằng anh sẽ vượt qua nó,” anh nói. “Anh biết anh đã làm cái danh sách trên tủ, và nếu chỉ cần muốn điều gì kinh khủng là tất cả những gì anh cần để khiến nó xảy ra, khổ kiếp, anh sẽ làm hết tốc lực ngay bây giờ. Nhưng đầu gối anh đã bị phá hủy và mọi mong ước lẫn ham muốn trên đời này sẽ không khiến nó khá hơn. Nó sẽ như vậy,”

Anh ngược nhìn cô như thể muốn cô bình luận. Mia nói điều duy nhất cô có thể nói trong tình

huống này.

“Em rất tiếc.”

Nhưng anh lắc đầu. “Không,” anh nói qua kẽ răng. “*Anh* rất tiếc. Anh đã khiến em nghĩ rằng sẽ có điều gì đấy tốt hơn. Anh đã để em tin rằng anh có một tương lai – ”

Cô không thể cho qua. “Anh có tương lai. Nó chỉ không phải là điều anh nghĩ sẽ có được khi anh mười một tuổi. Anh mạnh mẽ, dẻo dai, sáng tạo – anh có thể thích nghi. Lucky bảo em là có một công việc giảng dạy đang chờ anh. Nếu muốn, anh có thể chọn dạy học.”

Frisco cảm thấy làn sóng cháy bùng của tức giận và thất vọng dâng tràn trong anh, ngẫu nhiên anh. Dạy. Trời đất, anh đã nghe thấy *việc đó* bao nhiêu lần rồi? Anh có thể dạy, và rồi ngắm nhìn các học viên của anh tốt nghiệp để làm những việc anh không bao giờ làm lại được nữa. “Ờ, anh sẽ bỏ qua cái thùng tức cười *đó*, cảm ơn.”

Nhưng Mia không thôi. “Tại sao? Anh sẽ là một giáo viên *tuyệt vời*. Em đã thấy anh kiên nhẫn ra sao với Natasha. Và Thomas. Anh có quan hệ hòa hảo khó tin với cậu ta. Và – ”

Cơn giận của anh cháy rực hơn, nhưng giận dữ không thành công khi che phủ vết thương nơi anh. Không có gì về điều này mà không gây đau đớn. Anh cảm thấy như thể anh đang chết. Bất cứ phần nào trong anh chưa chết khi chân anh suýt bị thổi tung, giờ đây đang chết.

“Việc quái gì em phải bận tâm anh làm gì?” Đấy không hẳn là câu hỏi anh rất muốn hỏi cô, nhưng lúc này là nó.

Cô choáng váng trong im lặng, và dăm dăm nhìn anh với đôi mắt tỏa sáng. “Bởi vì em yêu anh – ”

Anh chửi thề, chỉ một từ, lớn tiếng và sắc nhọn. “Thậm chí em không biết anh. Làm sao em có thể *yêu* anh?”

“Alan, em *có* biết – ”

“Thậm chí *anh* còn không biết mình là ai nữa. Làm thế quái nào em biết được?”

Cô dùng đầu lưỡi thấm ướt môi một cách lo âu, và Frisco cảm giác cơn thịnh nộ của mình phồng ra. Chúa lòng lành, anh muốn cô. Anh muốn cô ở lại. Anh muốn cô yêu anh, bởi vì, lạ Chúa, anh cũng yêu cô.

Cảm xúc không dễ chịu căng chặt trong ngực anh chưa từng nhạt đi. Anh đã tỉnh giấc nhiều lần trong đêm và thấy nó vẫn cháy bỏng đều đặn, chi phối anh. Nó không đi mất.

Nhưng cô thì có. Cô sẽ đi mất. Bởi lẽ, thật lòng, sao cô có thể yêu anh? Cô yêu một ảo ảnh, một cái bóng, một tiếng dội của người đàn ông từng là anh. Và sớm muộn gì, kể cả nếu anh không

nói, cô sẽ tìm ra. Sớm muộn gì cô cũng sẽ nhận ra anh đang dối gạt cô – điều anh vẫn luôn dối gạt. Và sớm muộn gì, cô sẽ nhận ra mình đã sai lầm, rằng anh không đáng với thời gian lẫn tiếng cười của cô, rồi cô sẽ bỏ đi.

Và lúc đó anh sẽ cô độc hơn bao giờ hết.

“Sao anh lại nghĩ đến chuyện dạy học khi mà anh có thể ngồi nhà, xem TV và nhận lương thương binh hả?” anh nói cộc cằn.

“Vì em biết thế sẽ *không bao giờ* là đủ với anh.” Đôi mắt cô nóng sáng, giọng cô sôi nổi. Làm sao cô có thể quá tin anh như thế?

Frisco muốn khóc. Thay vì vậy anh cười, âm điệu khàn đục. “Ờ, và dạy ngay trên đường vào nhà, đúng không? Chắc chắn anh phù hợp với câu tục ngữ – ‘Ai có thể làm gì, làm đi. Ai không thể làm gì, hãy dạy’.”

Cô khựng lại như thể anh đã đánh cô. “*Đấy thật sự* là điều anh nghĩ về nghề giáo? Về *em*?”

“Nó sẽ không phải là tục ngữ nếu nó không đúng ít nhiều.”

“Đây là câu tục ngữ khác dành cho anh – ‘Ai được dạy, hãy học đi. Những người dạy, định dạng tương lai.’” Ánh mắt cô cháy mãnh liệt. “Em dạy là bởi em quan tâm đến tương lai. Và trẻ em *là* tương lai của thế giới này.”

“Ha, có lẽ anh *không* quan tâm về tương lai,” anh phản công lại. “Có lẽ anh không buồn quan tâm *bất cứ điều gì* nữa.”

Cô hất cằm lên. “Em biết không đúng thế. Anh quan tâm đến Natasha. Và em biết, kể cả dù anh không thừa nhận, anh quan tâm đến em.”

“Em cũng vô vọng như anh khi mơ tưởng viễn vông,” anh nói dối, muốn đẩy cô ra, cần cô đủ tức giận để bỏ đi, muốn cô ở lại mãi mãi, và biết rằng cô sẽ không bao giờ. Sao cô ở lại được? Giờ đây anh không là gì hết, không là ai, không ai cả. “Thật điển hình. Em chỉ thấy điều em muốn thấy. Em chuyển từ Malibu đến San Felipe, nghĩ rằng em sẽ cứu thế giới bằng cách dạy lũ trẻ thiết thòi về lịch sử nước Mỹ, trong khi điều chúng nó *thật sự* cần là học cách làm thế nào sống qua một ngày nữa mà không có vài đĩa khác từ băng nhóm đối thủ bắn gục chúng trên đường tới cửa hàng.”

“Em nhìn tới anh và nghĩ rằng có khi anh cũng đáng cứu. Nhưng như lũ trẻ ở trường em, anh không cần điều em đang dạy.”

Giọng cô run run. “Anh quá nhảm. Anh cần nó nhiều hơn bất cứ ai em từng gặp.”

Anh nhún vai. “Vậy thì cứ lảng vảng quanh đi. Anh cho là tình dục dữ dội cũng đáng để chịu đựng bài thuyết giáo của em.”

Mia sững sờ, và anh biết mình đã đẩy quan hệ của họ đến điểm chết. Khi cô đứng dậy, chớp chớp để ngăn dòng lũ nước mắt, khuôn mặt cô là chiếc mặt nạ lạnh như đá.

“Anh đúng,” cô nói, giọng chỉ khẽ run rẩy. “Em không biết anh là ai. Em đã nghĩ mình biết, nhưng...” Cô lắc đầu. “Em đã nghĩ anh là lính SEAL. Em đã nghĩ anh sẽ không bỏ cuộc. Nhưng anh đã bỏ cuộc, phải không? Cuộc sống không diễn ra chính xác như anh lên kế hoạch, vậy nên anh đã bỏ cuộc, chua cay, giận dữ và nhận trợ cấp thương binh trong khi uống rượu trong suốt phần đời còn lại của anh, ngồi trên trường kỷ trong căn hộ tồi tệ, và tự hối tiếc cho bản thân mình.”

Frisco gật đầu, xoắn môi lại trong hình ảnh buồn bã của nụ cười. “Đúng đấy. Đó chỉ là tổng kết những kế hoạch lớn lao trong tương lai sôi động của anh.”

Cô không chào tạm biệt. Cô chỉ rời khỏi cửa.

Chương 15

“Yo, Đại úy, có phải cháu mới thấy cô Mia đi về hướng tây, lái như thể cô ấy đang ở sau bánh xe của Batmobile?” *(meo – Batmobile: chiếc xe ô tô hình dáng ‘khủng bố’ của Người dơi)*

Frisco ngược lên một cách cứng rắn từ món bánh kẹp bơ lạc và mút anh đang làm cho Natasha khi Thomas King đẩy cửa lưới bước vào.

“Ê, cô bé Sao hỏa,” cậu nhóc lêu nghêu chào đón Tash bằng nụ cười hiểm hoi của mình.

“Thomas!” Tasha ném mình vào thằng nhóc và ngay tức thì bật khóc. “Cậu Frisco cứ la hét vào mặt cô Mia, và cô ấy đi rồi!”

Thomas lão đảo vì trọng lượng đột ngột của con bé, nhưng cậu xoay xở chuyển con bé sang vị trí dễ đỡ hơn. Đôi mắt sẫm của cậu ta dò tìm sự khẳng định từ Frisco qua đỉnh đầu Tasha. “Đúng vậy sao?”

“Em không muốn cô Mia đi,” Tasha kể lể. “Và giờ cô ấy sẽ không bao giờ quay lại!”

Thomas lúc lắc đầu trong phần nộ. “Ồ, hoàn hảo. Cháu tới đây với ý nghĩ rằng *cháu* là người mang tin xấu, nhưng hóa ra hai người đã tự làm mà không cần sự giúp đỡ nào khác.” Cậu quay sang nhìn đứa bé vẫn đang khóc lóc trong tay mình. “Em. Cô bé Sao hỏa. Tắt còi đi. Đừng có chỉ nghĩ cho mình nữa, và bắt đầu nghĩ về Ông Chú Hải quân đây. Nếu cô S không quay lại, *chú ấy*

mới là kẻ thua cuộc to tướng, không phải em.”

Trước sự ngạc nhiên của Frisco, Tasha nín thật.

“Còn chú, Đại úy. Đến viện kiểm tra đi thôi. Đã đến lúc chú cần kiểm tra đầu rồi.” Thomas đặt Tasha xuống sàn và cầm chiếc đĩa đựng đồ ăn trưa của nó. “Của em hả?” cậu hỏi.

Con bé gật.

“Tốt,” Thomas nói, đưa nó cho con bé. “Ra ngồi trên cái đu ngộ nghĩnh trên hành lang trong khi ăn thứ này. Anh cần nói chuyện với Ông Chú Khùng ở đây, được chứ?”

Tasha bấu môi hờn dỗi, nhưng con bé nghe theo lời thằng nhóc. Khi cánh cửa đóng lại sau lưng nó, Thomas quay lại Frisco.

Nhưng thay vì nhieć móc anh về tình trạng vắng mặt của Mia, Thomas nói, “Anh bạn Lucky của chú gọi cho cháu. Hình như có việc gì đấy. Nói cháu bảo chú là chú ấy sẽ không xuất hiện cho tới 2200 giờ tối mai – cho dù nó là thể quái nào. Ý cháu là, mười giờ là mười giờ – cần gì phải ra về.”

Frisco gật đầu. “Thế cũng được – chú sẽ cần tìm ai đấy chăm sóc Tasha, giờ...” Mia đã đi rồi. Anh không kết thúc câu. Không cần.

“Cháu không biết chuyện gì đã xảy ra giữa hai người,” Thomas nói, với túi bánh mỳ, lấy ra hai lát rồi đặt chúng lên quầy bếp. Cậu kéo lọ bơ lạc lại gần và bắt đầu trát một lớp dày lên miếng bánh, “nhưng chú phải biết rằng cô S không ở cùng với bất kỳ ai đâu. Cháu đã biết cô ấy được bốn năm, và trong thời gian đó, chỉ có một người đàn ông ngoài chú mà cô ấy đã nói chúc ngủ ngon sau bữa sáng, chắc chú hiểu ý cháu. Cô ấy là người biết kén chọn, Ông Chú Khờ, và cô ấy đã chọn *chú*.”

Frisco nhắm mắt. “Chú không muốn nghe về chuyện này.”

“Nhét ngón tay vào tai để không nghe thấy nữa cũng không thay đổi thực tế, ông chú à,” Thomas bảo anh, vừa thêm một lớp dày mứt dâu ước ngọt lim lên miếng bánh. “Cháu không biết cô ấy nói gì với chú, nhưng cô ấy sẽ không để chú quá gần gũi nếu cô không yêu chú, với chữ *L* viết hoa. Cháu không biết chú đã làm thể quái nào để cô ấy ngã vào chú, nhưng chú sẽ là người đàn nhất thể giới nếu không chiếm lấy lợi thế –”

Cơn giận của Frisco trở nên gay gắt. “Tôi sẽ không đứng đây nghe một đứa nhóc thuyết giáo!”

Thomas ngoạm một miếng bánh và trầm ngâm nhai nó trong khi chăm chú nhìn Frisco. “Sao chú luôn luôn tức giận vậy, Đại úy?” sau cùng cậu nói. “Chú biết không, cháu đã từng giống chú. Cháu đã từng sống và thở trong nỗi giận dữ. Cháu đã nghĩ đó là cách duy nhất để sống sót. Cháu là đứa chó đẻ thấp kém nhất trong khu. Cháu không nhập băng vì cháu không cần băng – mọi người đều sợ cháu. Cháu đủ mạnh để chơi lẻ. Và cháu đã ở trên chuyến xe hỏa tốc thẳng xuống địa ngục. Nhưng chú biết sao không? Cháu đã gặp may. Năm mười lăm tuổi cháu có giáo viên dạy sử mới. Cháu đã bỏ học sáu tháng, và cô S đã làm một điều chưa ai từng làm trước đây. Cô nhìn thẳng vào mắt cháu và bằng cách nào đấy nhìn xuyên qua toàn bộ nỗi giận dữ đó, xuống

con người thật của cháu ở bên trong.”

Thomas ra hiệu cho Frisco bằng miếng sandwich. “Cháu nhớ, cái ngày cháu giờ con dao trước mặt cô. Cô đã bảo cháu bỏ nó ra và đừng bao giờ mang nó đến trường lần nữa. Cô nói cháu đã trốn sau cơn giận bởi vì *cháu* mới là người sợ sệt – sợ rằng mọi người đúng, rằng cháu vô dụng và vô giá trị.”

“Cháu đã nhạo báng cô ấy, nhưng cô chỉ cười. Cô bảo cháu rằng cô đã xem vài điểm kiểm tra của cháu, và từ những gì trông thấy cô cho là cháu sẽ không chỉ tốt nghiệp cấp ba, mà còn là người đọc diễn văn tốt nghiệp.” Cậu lắc đầu. “Cô ấy không từ bỏ cháu, và khi lên mười sáu, cháu cứ lần lữa việc bỏ học. Cháu cứ tự nhủ là chỉ ở lại một tuần nữa thôi, vì có ba bữa trưa miễn phí.” Cậu nhìn Frisco. “Nếu cháu không may mắn có cô Summerton là giáo viên, cháu đã kết thúc trong tù. Hoặc là chết.”

“Sao cậu kể cho tôi chuyện này?”

“Bởi lẽ dường như chú không nhận ra cái gì ngay dưới mũi mình, Ông Chú Mù à.”

Frisco sử dụng nạng để đi khỏi quầy bếp, chuyển động nhát gừng. “Tôi có biết. Cậu nhầm.”

“Có thể. Nhưng có một việc cháu đúng là bất kể chú sợ cái gì chẳng nữa, bất kể chú đang giấu cái gì sau cơn giận, nó cũng chẳng đáng so sánh với nỗi sợ hãi chú sẽ cảm nhận khi mất cô Mia Summerton. Hãy sợ cái đó, Đại úy, rất nên sợ.”

Frisco ngồi trên trường kỷ, quay lưng về phía giá tủ chứa lượng uyết-ky đủ để nổi được thuyền.

Không mất gì nhiều. Tất cả những gì anh phải làm là kéo mình dậy, đặt nạng vào và rồi anh sẽ đứng ngay trước cái giá đó. Cánh cửa sẽ bật mở chỉ bằng một tay...

Thomas và Natasha đang ở dưới hồ, sẽ không về cho tới chiều muộn, lúc họ lên kế hoạch quay lại San Felipe. Nhưng ngay lúc này không có ai ở quanh để mà phản đối. Và lúc chúng trở lại, đã quá muộn. Lúc ấy, Frisco sẽ không buồn bận tâm ai nghĩ gì, ai nói gì nữa.

Kể cả Tasha bé bỏng với đôi mắt xanh buộc tội.

Anh nhắm mắt. Anh sẽ đón chào sự lãng quên mà chai uyết-ky ấy sẽ mang tới. Nó sẽ xóa sạch hình ảnh khuôn mặt Mia ngay trước khi cô rời khỏi cửa trong tâm trí anh.

Anh cần nói cho cô sự thật. Thay vì thế anh đã sỉ nhục hoài bão của cô và khiến quan hệ của họ mang vẻ chỉ đơn thuần dựa trên tình dục.

Tại sao? Bởi vì anh quá sợ hãi rằng cô sẽ bỏ đi.

Thực tế, anh *biết* Mia sẽ bỏ đi. Vậy nên anh đã đẩy cô ra xa trước khi cô có thể chủ động ra đi.

Quả là thông minh. Anh đã tiên đoán tận số của chính mình, và rồi hành động để nó chắc chắn xảy ra. Tự-phá-hoại, nó được gọi như vậy trong tất cả những cuốn sách giáo khoa tâm lý học.

Một cách hoang dại, anh đẩy mình lên và đặt đôi nạng xuống dưới cánh tay.

* * *

Mia đưa xe qua bên đường, chửi thề như một thủy thủ.

Cô không thể tin cô đã cho phép mình ngã vào một cạm bẫy cổ điển như thế. Đã nhiều *năm* kể từ khi cô gây ra sai lầm tương tự.

Trong những năm qua, cô đã thành công – cô có thể làm việc cùng và vượt qua những trường hợp khó khăn nhất, cứng rắn nhất ở trường phổ thông. Và cô có thể làm được là nhờ đã có lớp da dày.

Cô đã tận mắt trông thấy vô số kể những chàng trai, cô gái trẻ tuổi luôn giận dữ, bị tổn thương, đáng sợ một cách đau đớn. Cô đã để tất cả những thô bạo và xúc phạm của họ, đôi khi là những từ ngữ thô lỗ đến sưng sờ không phiền đến mình. Cô đã đối mặt cơn bùng nổ của họ với sự điềm tĩnh và tấn công ngôn từ của họ bằng sự trung lập không dễ thấy. Họ không thể tổn thương cô nếu cô không để họ làm điều ấy.

Nhưng bằng cách nào đó cô đã để Alan Francisco tổn thương cô.

Bằng cách nào đó cô đã quên mất làm thế nào để giữ nguyên sự trung lập khi đối diện với giận dữ và đau đớn nơi người đàn ông này.

Và, Chúa tôi, anh đã rất đau đớn.

Mia nhắm mắt chống lại hình ảnh đột ngột của anh trong cái đêm họ đưa Tasha đi viện. Cô đã thấy anh ngồi trên giường, đầu cúi xuống trong nỗi đau và phiền muộn, tay ôm mặt khi anh khóc.

Sáng hôm nay, nỗi sợ hãi bí mật nhất của Alan đã được nhận thức rõ. Anh đã thừa nhận – cả với bản thân và với cô – rằng anh sẽ không bao giờ đưa cuộc sống trở lại như trước nữa. Anh sẽ không là lính SEAL nữa. Ít nhất không phải lính SEAL với nhiệm vụ hoạt động. Anh đã mất đối mặt với thực tại khắc nghiệt, thứ đã đập vỡ hoàn toàn chút cuối cùng của giấc mơ, tiêu tan tia le lói cuối cùng của hi vọng.

Mia biết Alan không yêu mình. Nhưng nếu có lúc nào anh cần cô, thì chính là bây giờ.

Và cô đã để những lời lẽ giận dữ của anh tổn thương cô.

Và cô đã bỏ chạy.

Cô đã để lại anh một mình bên bờ vực – với một đứa bé năm-tuổi-đầu cùng vài tá uýt-ky để an ủi.

Mia quay xe lại.

Frisco làm sạch cái chai cùng cốc thủy tinh anh đã lấy ra quầy bếp.

Nó mang màu hổ phách đậm đà mời gọi, với hương vị thực là thân quen.

Tất cả những gì anh phải làm là cầm cốc lên rồi bỏ vào trong cái chai ấy cho đến hết chiều – có khi cho đến hết đời. Anh sẽ quên mọi thứ anh không trở thành, mọi thứ anh không thể trở thành. Và khi tỉnh dậy, hoa mắt lẫn buồn nôn, khi anh nhìn rõ vào thứ anh đã biến thành, a ha, anh sẽ chỉ cần uống thêm nữa. Rồi thêm nữa và thêm nữa cho tới khi thêm một lần anh đến được sự lãng quên.

Tất cả những gì anh phải làm là cầm cốc lên và rồi anh sẽ hoàn thành di sản thừa kế gia đình của mình. Anh sẽ lại là một trong những thằng con trai nhà Francisco vô-dụng. Cứ như là sẽ có gì khác hơn ấy, người ta đã nói, cái cách ông bố quần quanh uống rượu trong phần mộ sớm của mình –

Bây giờ đây cũng là tương lai của anh. Giận dữ. Sặc mùi rượu.

Cô độc.

Khuôn mặt Mia nhá qua tâm tưởng anh. Anh có thể thấy đôi mắt nâu lục xinh đẹp, nụ cười vui tươi của cô. Vết tổn thương trên mặt cô khi rời khỏi cửa.

Anh túm chặt rìa quầy bếp, ráng đẩy hình ảnh đó đi, ráng không thèm muốn điều anh biết không thể có.

Và khi anh nhìn lên, cái chai cùng chiếc cốc ở đấy, vẫn ngồi trên bàn trước mặt anh.

Ây, sao phải chống lại số mệnh? Anh đã được chỉ dẫn theo con đường ấy ngay từ đầu. Ở phải, anh đã trốn thoát tạm thời nhờ gia nhập Hải quân, nhưng lúc này đây anh đã trở lại nơi bắt đầu. Trở lại nơi anh thuộc về.

Tối thiểu anh đã có sự nguyên vẹn để biết rằng Mia không xứng đáng dành phần đời còn lại trong cái địa ngục cá nhân của anh. Tối thiểu anh đã có *cái đó* vượt hơn ông già.

Trời ơi, anh yêu cô. Nỗi đau cháy bỏng trong bụng anh, mật đắng trào lên họng anh.

Anh với tới cái cốc, muốn rửa sạch mùi vị, muốn không bận tâm nữa, không cần gì hết, không cảm thấy gì hết.

Em đã nghĩ anh là lính SEAL. Em đã nghĩ anh không bỏ cuộc.

Mia hình như cũng đang đứng trong phòng với anh, lời cô nói vang lên thật lớn trong đầu anh.

“Anh không còn là lính SEAL nữa,” anh trả lời sự hiện diện ma quái của cô.

Anh sẽ luôn là lính SEAL. Anh đã là thế khi anh mười một tuổi. Anh sẽ là thế khi anh chết.

Vấn đề là, anh đã chết rồi. Anh đã chết năm năm trước – chỉ vì anh quá ngoan cố lẫn ngu ngốc để biết được. Anh đã mất cuộc đời mình khi anh mất tương lai. Và giờ anh đã mất Mia.

Do mày chọn, anh tự nhủ. Mày đã chọn điều đó.

Anh có tương lai. Nó chỉ không phải là thứ anh nghĩ sẽ có được khi anh là một cậu bé.

Một vài tương lai. Tan vỡ. Giận dữ. Không hoàn thiện.

Em biết anh sẽ làm bất cứ điều gì để lại cảm thấy hoàn thiện. Em biết anh sẽ lựa chọn đúng.

Lựa chọn. Lúc này mày có những lựa chọn gì đây?

Uống uyết-ky trong cái cốc này. Xử lý phần còn lại của cái chai. Chậm chậm tự sát bằng cồn theo con đường ông già đã đi. Dành nốt phần đời khốn khổ trong ngục tù, uống trong phòng khách, với cái tivi là bạn đồng hành duy nhất.

Anh không muốn thế.

Anh mạnh mẽ, dẻo dai, sáng tạo – anh có thể thích nghi.

Thích nghi. Đây là tất cả những gì có được khi trở thành lính SEAL. Biển, Không hay Cạn, anh đã học cách thích nghi với môi trường, thích nghi với đất nước và văn hóa. Thay đổi phương thức hành động. Phá vỡ luật lệ và lễ thường. Học cách thực hiện.

Nhưng thích nghi với *điều này*? Thích nghi với việc mãi mãi đi lại với cây ba toong? Thích nghi với việc biết mình sẽ mãi mãi ở phía sau, xa cách tiền tuyến và hành động?

Quá khó. Nó sẽ là điều khó khăn nhất anh từng làm trong toàn bộ cuộc đời. Trong khi quá là dễ dàng để chỉ cần từ bỏ.

Cũng đã thật dễ dàng từ bỏ trong suốt Tuần Địa Ngục, khi anh kết thúc quá trình huấn luyện như tử cuối cùng để trở thành lính SEAL. Anh đã có sức mạnh để tiếp tục trong khi quanh anh những người đàn ông khỏe mạnh đã từ bỏ. Anh đã chịu đựng sự gian khổ cả về thể xác lẫn tâm lý.

Mày cũng có thể chịu đựng việc này nữa?

Em biết anh sẽ lựa chọn đúng.

Và anh đã chọn, phải không? Bất chấp điều anh nghĩ, nó xuống tới những lựa chọn rất căn bản.

Chết.

Hay sống.

Không chỉ là tồn tại hay không tồn tại, mà còn là làm hay không làm. Nhận trách nhiệm hay nằm lại và bỏ cuộc.

Khốn kiếp thật, Mia đúng. Anh là một người lính SEAL, và SEAL không bỏ cuộc.

Alan Francisco nhìn xuống chai uýt-ky trong tay mình. Anh quay lại và ném nó vào bồn rửa, nơi thủy tinh vỡ tan và rượu uýt-ky chảy thành dòng xuống đường ống dẫn.

Anh chọn cuộc sống.

Xe của Mia nảy lên khi cô lái quá nhanh trên con đường bụi đất đầy ổ gà.

Không còn xa. Chỉ một vài dặm nữa là tới đường rẽ dẫn thẳng tới ngôi nhà nhỏ.

Một cách kiên quyết, cô lau sạch vết tích cuối cùng của nước mắt trên khuôn mặt. Khi cô quay lại đây, khi cô nhìn thẳng vào mắt Alan, anh sẽ chỉ thấy lời đề nghị điềm tĩnh của cô an ủi và thông cảm. Những lời giận dữ của anh không thể tổn thương cô vì cô sẽ không để chúng làm vậy. Cần nhiều hơn thế để khiến cô ra đi.

Cô chậm lại khi rẽ, thấy ánh sáng lóe của mặt trời trên lớp kim loại ngay phía trước.

Một chiếc xe khác, thẳng hướng tới cô, đang phóng rất nhanh.

Mia đạp thắng rồi ngoặt phải hết sức, tông vào một bên cây khi chiếc xe kia trượt dài.

Cô trông thấy nó lao xuống con đê dốc, cày xới lớp cây bụi và rồi ầm ỹ dừng đột ngột khi đâm vào một cái cây.

Mia trườn tới để cởi dây an toàn, hấp tấp lần mò rời khỏi xe mình rồi xuống chỗ chiếc xe hỏng.

Hầu như bị ẩn giấu hoàn toàn trong đồng hỗn độn, nhưng cô có thể nghe thấy ai đó đang khóc. Cô đẩy những cành cây khỏi cửa chỗ người tài xế, giật mở nó.

Máu. Có máu trên trán và gương mặt người đàn ông, nhưng ông ta di chuyển và...

Dwayne Bell. Gã đàn ông trên ghế tài xế là Dwayne Bell. Hắn nhận ra cô ngay thời điểm cô nhận ra hắn.

“A, giờ là đứa bạn gái. Thật tiện lợi,” hắn nói bằng âm vực Louisiana lè nhè. Hắn đưa tay lên lau máu từ mắt và trên mặt.

Natasha. Tiếng khóc là của *Natasha*. *Con bé* làm gì ở đây...?

“Khốn kiếp, tao nghĩ chắc là tao đã đâm đầu vào kính chắn gió,” Dwayne nói.

Mia muốn lui lại, chạy đi, nhưng Natasha bị buộc dây an toàn ngồi trên ghế trước. Mia không thể để mặc con bé ở đấy. Nhưng biết đâu Dwayne đã đập đầu đủ mạnh để khiến hắn loạn choạng... Có lẽ hắn sẽ không chú ý nếu...

Mia nhanh chóng vòng quanh xe đi sang phía kia. Dây bảo hiểm trên ghế Tasha đã mở và con bé ngồi dậy rồi lao vào vòng tay Mia ngay khi cánh cửa mở ra.

“Cháu không sao chứ?” cô hỏi, vừa vuốt tóc Tasha khỏi mặt.

Đứa nhỏ gật, đôi mắt mở lớn. “Dwayne đánh Thomas,” nó bảo Mia, nước mắt vẫn chảy xuống mặt. “Anh ấy ngã xuống và toàn là máu. Dwayne làm anh ấy chết rồi.”

Thomas...? Chết? Không...

“Cháu đã hét liên tục để Thomas giúp cháu – ” Tasha nức. “ – nhưng anh ấy không dậy và cậu Frisco không nghe thấy cháu, rồi Dwayne bắt cháu vào xe.”

Có thể Thomas chỉ bất tỉnh thôi, chưa chết. Lạy Chúa, không chết. Không phải Thomas King –

Mau lẹ di chuyển, Mia mang Natasha vòng qua xe rồi leo lên đê, cầu nguyện Dwayne quá chóng mặt không chú ý, hi vọng rằng nếu cô không quay sang kiểm tra, gã sẽ không –

“Đi đâu mà vội thế, em yêu?” Dwayne cất giọng lè nhè.

Mia lạnh người. Rồi quay lại. Và thấy mình đang chăm chăm nhìn xuống họng súng rất to và vô cùng chết chóc.

Dwayne giữ chiếc khăn tay trên trán, nhưng tay cầm súng vẫn vững vàng khi hắn nâng khối thịt của mình khỏi xe.

“Tôi nghĩ chúng ta sẽ đi xe cô em,” hắn bảo cô với nụ cười thừa thớt rằng. “Thực ra, cô có thể lái.”

Frisco biết có gì đấy không ổn. Rừng quá yên tĩnh. Không có âm dội của tiếng cười hay âm thanh từ phía hồ. Và anh biết Tasha không bao giờ im lặng lâu thế.

Con đường mòn dẫn ra hồ không dễ đi bằng nạng, nhưng anh gắng di chuyển nhanh hết mức. Và khi tới gần khoảng rừng thưa – không nhờ ảnh hưởng của thói quen – anh kéo súng khỏi bao. Anh di chuyển lạng lế hết sức, sẵn sàng thả cái nạng bên phải ra nếu cần dùng súng.

Anh thấy Thomas, nằm sấp trên bờ hồ, đầy máu trên mặt.

Không có dấu hiệu của Tasha – hay bất kỳ ai khác. Nhưng có dấu lốp xe mới nguyên nơi thuyền đậu. Có ai đó đã ở đây và đi rồi.

Và mang Tasha theo chúng.

Frisco đỡ khẩu súng khi anh mau chóng đến gần Thomas.

Thằng nhóc động đậy khi Frisco đụng vào, tìm mạch đập. Nó vẫn sống, ơn Chúa. Mũi nó chảy máu và có vết cắt xấu xí sau đầu. “Tasha,” nó thở hắt. “Gã béo bắt Tash.”

Gã béo.

Dwayne Bell.

Bắt Tasha.

Frisco đã ở trong nhà, vật lộn với con quỷ của mình trong khi Dwayne xuống đây đánh Thomas chí tử và bắt cóc Tash. Tội lỗi dâng tràn trong anh, nhưng lập tức anh gạt nó sang bên. Sau này anh sẽ có thời gian cảm thấy tội lỗi. Ngay lúc này anh phải di chuyển thật nhanh, đưa Tasha trở lại.

“Bao lâu rồi?” Frisco xé một mảnh vải từ vạt áo rồi dùng nó ép vào sau đầu Thomas khi anh giúp thằng nhóc ngồi dậy.

“Cháu không biết. Hắn đánh cháu rất mạnh rồi cháu ngã xuống.” Thomas tuôn ra một tràng ngôn ngữ tục tĩu khiến lính SEAL cũng phải chú ý. “Cháu đã gắng chiến đấu – cháu nghe Tasha kêu thét gọi cháu, nhưng cháu đã ngất đi. Khốn kiếp. Khốn kiếp!” Nước mắt xuất hiện trong mắt nó. “Đại úy, em ấy sợ chết khiếp gã này. Chúng ta sẽ tìm và đưa em ấy về.”

Frisco gật đầu, quan sát khi Thomas đẩy dạt sự choáng váng và lê bước đến hồ dập nước lên mặt, rửa sạch máu. Thằng nhóc hẳn đã vỡ mũi, nhưng nó không kêu than nhiều. “Cháu đi được không? Hay chú lấy xe cháu mang đến đây?”

Thomas đứng thẳng người, chỉ khẽ lắc lư. “Cháu đi được.” Nó sờ túi và lại chửi thề. “Gã béo lấy khóa xe cháu rồi.”

Frisco bắt đầu đi lên con đường về ngôi nhà. “Vậy chúng ta sẽ phải khởi động ô tô không dùng chìa khóa.” Anh nhìn lại. “Hãy nói nếu chú đi quá nhanh đối với cháu.” Giờ đây quả là sự hoán chuyển, phải vậy không?

“*Chú* biết khởi động ô tô không dùng chìa khóa?”

“Đó là một vài điều bọn chú được dạy trong lực lượng SEAL.”

“Tuyệt,” Thomas nói. “Cháu có thể là lính SEAL.”

Frisco nhìn lại nó rồi gật đầu. “Ừ, cháu có thể.”

Chương 16

“**T**ôi cần anh giúp.”

Frisco nhìn Đại úy Joe Catalanotto qua cửa sổ ô tô để mở, người Chỉ huy của Alpha Squad thuộc Đội Mười SEAL. Trông Cat như đang sẵn sàng đi tham dự nhiệm vụ huấn luyện an ninh cao cấp nào đấy. Anh đang mặc bộ đồ dã chiến với chiếc áo gi-lê chiến đấu màu đen và buộc mái tóc đen dài thành một đuôi ngựa sau lưng.

“Ngay bây giờ?” Cat hỏi, khẽ cúi xuống nhìn vào trong xe, ánh mắt sắc sảo của anh nắm bắt hình ảnh nhàu nhĩ của Thomas cùng chiếc áo phông lấm máu.

“Phải,” Frisco nói. “Con gái chị tôi bị bắt cóc. Sharon đã dẫn quá sâu vào một gã buôn ma túy. Hắn là người bắt đứa nhỏ. Tôi cần giúp tìm hắn và mang con bé về.”

Joe Cat gật đầu. “Cậu cần bao nhiêu người?”

“Anh có bao nhiêu?”

Người Chỉ huy cũ của Frisco mỉm cười. “Tất cả bảy người của Alpha Squad thì thế nào?”

Bảy. Trong đó có sáu người Frisco đã làm việc chung – và một người thế chỗ anh. Đây là người anh *không* trông mong cùng làm việc. Nhưng đâu sao anh gật đầu. Ngay lúc này anh cần mọi sự giúp đỡ để tìm Natasha. “Tốt.”

Trước ánh mắt Frisco, Cat lôi chiếc điện thoại cực nhỏ khỏi túi áo rồi ấn mã số.

“Ừ, Catalanotto đây,” anh nói. “Hủy chuyến bay của Alpha Squad. Nhiệm vụ huấn luyện của bọn tôi đã bị hoãn lại – ” anh ngược nhìn bầu trời quang đãng xanh trong “ – vì điều kiện thời tiết. Trừ khi có hướng gì khác, bọn tôi sẽ rời căn cứ kể từ 1600 giờ, thực hiện thăm dò cục bộ và huấn luyện giám sát.” Anh đóng máy với một tiếng tách rồi quay sang Frisco. “Hãy làm một chuyến ghé thăm phòng thiết bị, lấy mấy món chúng ta cần để tóm gã này.”

“Oa, Frisco, ghế đẹp đấy!”

Nếu trừ đi cái trường kỷ màu hồng rực rỡ, căn hộ của Frisco đang bắt đầu trông như một trung tâm điều khiển.

Lucky đã hoàn thành việc dọn dẹp nơi này và đã chuyển cái sofa trong ngày hôm qua. Hiện giờ, dưới mệnh lệnh của Joe Cat, Bobby cùng Wes – với Bob, cao và vóc dáng như xe tải; Wes, nhỏ con và sắc như dao cạo, nhưng không thể chia lìa từ khi BUDS biến họ thành bạn cùng bơi – đã dẹp tất cả những thứ đồ không cần thiết sang bên và đặt chiếc bàn ăn nhỏ giữa căn phòng khách.

“Cậu sắp sửa biến phần còn lại của căn phòng thành ra màu hồng nữa chứ– nó hợp với cậu lắm, bé cưng!” Cao sáu phút rưỡi, đen và trông như tuyến thủ bóng bầu dục, Chuẩn úy Daryl Becker – biệt danh Harvard – sở hữu bằng giáo dục thượng hạng và khiếu hài hước ranh mãnh.

Anh ta mang theo thiết bị giám sát cầm tay nặng nề, và bắt đầu đặt nó lên bàn. *(meo – Vị trí của Harvard gọi là Chief, đây là cách gọi của cấp Hạ sĩ quan trong Hải quân, Chuẩn úy là vị trí cao nhất của Hạ sĩ quan)*

Blue McCoy đến tiếp theo. Người lính SEAL tóc vàng vác theo vài thùng lớn, khiến những bắp cơ trên cánh tay anh chịu đựng sự giải vây cao độ. Vũ khí tấn công – Chúa cấm họ cần phải dùng đến chúng. Và thậm chí người phó chỉ huy và là lãnh đạo thứ hai của Alpha Squad vốn làm lì ít nói cũng không thể không bình luận về cái trường kỷ hồng.

“Tôi thêm gặp mặt cô bạn gái mới của cậu chết đi được,” Blue nói bằng âm vực trầm nhẹ miền Nam. “Làm ơn bảo với tôi là cái sô pha này thuộc về cô ấy.”

Mia.

Cô ở chỗ quái nào vậy? Lẽ ra cô đã quay về trước anh lâu rồi.

Nhưng nhà cô vẫn khóa cửa. Frisco đã ra kiểm tra ít nhất năm lần từ khi anh về. Thậm chí anh đã để lại tin nhắn trong máy điện thoại của cô, nghĩ rằng cô có thể nghe. Anh không xin lỗi – anh cần đích thân làm thế trước mặt cô. Đơn giản anh bảo cô rằng anh đang tìm cô. Xin hãy gọi lại cho anh.

“OK,” Harvard nói, hoàn thành kết nối máy tính với các thiết bị khác trên đường dây điện thoại của Frisco. “Xong rồi. Khi Dwayne gọi, cậu sẽ giữ hần nói và chúng ta sẽ định vị hần trong khoảng bốn chục giây.”

“*Khi Dwayne gọi. Nếu Dwayne gọi.*” Frisco không thể ngăn sự thất vọng khỏi vang lên trong giọng mình. “Quý tha ma bắt, tôi *ghét* chờ đợi.”

“Ô, tôi đã quên khuấy vui làm sao khi làm việc với Vua Sốt Ruột,” Lucky nói, bước vào cửa. Một người khác theo sau anh. Đó là Thiếu úy Harlan Jones, biệt danh Cowboy – người lính SEAL trẻ tính tình nóng nảy đã thế chỗ Frisco trong Alpha Squad. Anh ta gật đầu chào Frisco trong yên lặng, không hồ nghi là dịu đi vì tính hệ trọng của việc đưa bé bị bắt cóc lần sự lạ lùng khi ở dưới cùng mái nhà với người đàn ông đã bị anh ta chiếm chỗ.

“Cảm ơn vì đã tới,” Frisco bảo anh ta.

“Tôi mừng vì giúp được,” Cowboy trả lời.

Căn hộ của Frisco chưa bao giờ có vẻ nhỏ đến thế. Với tám người đàn ông to lớn cùng Thomas, hầu như không có chỗ mà di động. Nhưng thật là tuyệt. Như những lần trước đây. Frisco nhận ra mình đã nhớ những anh chàng này. Anh chỉ mong rằng việc Natasha bị bắt cóc không phải là nguyên nhân mang họ đến với nhau như vậy.

Và chuyện ấy hoàn toàn do anh. *Anh* là người đã giữ khoảng cách, đẩy cả nhóm tránh xa mình. Phải, cái thực tế là anh không còn là một trong số họ nữa mắc kẹt trong cổ họng anh. Phải, nó khiến anh ghen tị vô cùng. Nhưng thế này còn tốt hơn là không có gì. Tốt hơn là bỏ cuộc.

“Cậu có gì ăn không?” Wes hỏi, bước về nhà bếp.

“Ê, Frisco, phiền không nếu tó phá vụn giường cậu?” Bobby hỏi, cũng không chờ câu trả lời trước khi anh ta vào hành lang.

“Ai đã đánh cháu bằng gậy bóng chày thế?” Lucky hỏi Thomas, người vẫn nín thinh và đứng một phía này giờ.

Thằng nhóc đang đứng dựa vào tường và trông như thể nên ngồi xuống nếu không sẽ nằm gục ra mặt. “Dwayne,” nó trả lời. “Và đây là báng súng, không phải gậy bóng chày.”

“Có lẽ cháu nên về nhà,” Lucky gợi ý. “Chăm sóc – ”

Thomas quay sang và đưa cho người đàn ông một cái nhìn lạnh lùng đánh giá. “Không. Cháu ở đây cho tới khi chúng ta mang cô bé về.”

“Chú nghĩ Alpha Squad...”

“Cháu sẽ không đi.”

“... chắc chắn có thể lo – ”

Frisco cắt lời. “Thằng nhóc ở lại,” anh nói đều đều.

Blue bước tới. “Tên cháu là Thomas hả?” anh nói với nó.

“Thomas King.”

Blue giơ tay. “Hân hạnh gặp cháu,” anh lè nhè. Hai người lắc tay. “Nếu cháu muốn giúp chúng tôi, sao tôi không chỉ cho cháu cách mấy thiết bị này hoạt động nhỉ?”

Frisco ngồi xuống chiếc sofa hồng cạnh Joe Cat trong khi Blue cùng Harvard bắt đầu dành cho Thomas một khóa ngắn gọn về theo dấu điện thoại. “Tôi không thể cứ ngồi đây chờ đợi,” anh nói. “Tôi phải làm gì đây.”

Wes bước ra từ nhà bếp, nhận xét qua đầu Frisco. “Sao cậu không làm tách trà nóng mà dùng,” anh ta đùa bỡn bằng giọng ngọt ngào ngóng nghịu, “rồi cuộn tròn trên chiếc trường kỷ màu hồng đẹp để với cuốn *Lý trí và Tình cảm* ưa thích sẽ giúp cậu sao lãng?”

“Ê,” Harvard kêu bằng giọng trầm sâu của mình. “Tôi nghe rồi đấy. Tôi *thích* Jane Austen.”

“Tôi cũng vậy,” Cowboy xen vào.

“Oa,” Lucky nói. “Ai dạy *các* bồ đọc thế?”

Căn phòng nổ bùng những tiếng cười, và Frisco bồn chồn đứng dậy, rời khỏi cửa lên hành lang. Anh biết rằng hài hước là cách những thành viên của Alpha Squad dùng để xử lý stress lẫn tình huống căng thẳng, nhưng anh không cảm thấy muốn cười lắm.

Anh chỉ muốn Natasha quay về.

Ngay lúc này con bé đang ở đâu? Nó sợ không? Dwayne có đánh nó nữa không? Khốn nạn, nếu thằng con hoang đó *đụng* vào con bé...

Frisco nghe tiếng cửa chẶn mở đẶng sau và quay lại thấy Joe Cat đã đi theo anh.

“Tôi muốn đi gặp chị tôi lần nữa,” Frisco bảo người *Chỉ huy*. “Tôi nghĩ có điều gì đấy chị chưa nói cho tôi.”

Cat không do dự. “Tôi sẽ lái xe đưa cậu đi. Để tôi bảo họ chúng ta sẽ đi đâu.”

Joe Catalanotto bước vào nhà Frisco, rồi trở ra, gật đầu. “Đi nào.”

Khi họ tiến xuống bãi đậu xe, Frisco liếc nhìn một lần nữa căn hộ vắng người của Mia. Cô *đang* ở đâu?

Mia bế Tasha qua bãi cỏ cắt tỉa cẩn thận vào cửa trước ngôi nhà lớn kiểu Tây Ban Nha.

Chuyện này thật lố bịch. Giữa ánh sáng ban ngày khoáng đạt, họ đang ở giữa một vùng ngoại ô mang vẻ thịnh vượng trên mức trung lưu. Dưới phố, mấy người làm vườn đang dọn sân nhà hàng xóm. Cô có nên kêu cứu, hoặc thử chạy trốn?

Cô không làm cả hai, nhận thức rõ khẩu súng rất lớn của Dwayne Bell đang giấu dưới túi. Nếu có một mình, có thể cô sẽ liều thử. Nhưng với Natasha trong tay thì không. Tuy nhiên, cô cảm thấy ớn lạnh khi biết rằng mình có thể nhận dạng rõ ràng địa chỉ nơi họ bị mang tới, lần gã đàn ông đã đưa họ đến đây.

“Sao ông không bịt mắt chúng tôi?” cô hỏi khi Dwayne mở cửa.

“Không thể lái xe nếu cô bị bịt mắt. Ngoài ra, cô ở đây là khách của tôi. Không cần khiến nó ít dễ chịu hơn mức cần thiết.”

“Ông có định nghĩa kỳ cục cho từ *khách* đấy, Ngài Bell,” Mia nói khi Dwayne đóng cửa sau lưng cô. Bên trong ngôi nhà tối om với tất cả những cái bóng đổ xuống, và mát mẻ nhờ điều hòa đặt dưới bảy mươi độ (°F). Cô nghe thấy tiếng cười phát ra từ một chiếc tivi đâu đó trong ngôi nhà lớn. Cánh tay Tasha xiết chặt quanh cổ cô. “Tôi chưa bao giờ chĩa súng vào người khác chỉ để

mời họ vào nhà. Tôi nghĩ *con tin* là từ thích đáng hơn.”

“Thật tình, tôi thích từ *vật thể chấp* hơn,” gã béo bảo cô.

Một người đàn ông xuất hiện, đi xuống hành lang về phía họ từ một căn phòng có vẻ là nhà bếp. Áo khoác của hắn đã cởi ra và hắn đeo một khẩu súng trên bao vai rất giống Frisco. Hắn nói với Dwayne bằng một âm điệu trầm, vừa liếc nhìn Mia với Natasha một cách tò mò.

“Bảo Ramon lo việc ấy,” Dwayne nói, đủ lớn để Mia nghe được. “Sau đây tao muốn nói chuyện với cả hai chúng mày.”

Có ít nhất hai người nữa trong nhà – ít nhất hai trong số họ mang vũ khí. Mia nhìn quanh khi Dwayne dẫn họ lên những bậc thang trải thảm dày, ráng nhớ cách bố trí của ngôi nhà, quyết tâm thu lượm bất kỳ thông tin nào có giá trị cho Frisco khi anh tới.

Frisco sẽ tìm họ. Mia biết điều đó chắc như cô biết rằng vàng thái dương sẽ hạ xuống đường chân trời vào lúc chiều tà.

Và anh sẽ tới.

“Tiền cược cao hơn tôi nghĩ,” Frisco nói qua đôi môi mím chặt, khi bước vào phòng chờ của trung tâm cai nghiện cả rượu và ma túy. Joe Catalanotto đứng đây. “Sharon không lấy năm ngàn đô của Bell – chị ấy lấy *năm mươi* ngàn. Chị ấy gian lận sổ sách của hắn – không nghĩ hắn sẽ để ý.”

Anh hướng ra cửa, tới chỗ bãi đỗ xe và chiếc jeep của Joe Cat.

“Chị ấy trả lại được không?” Cat hỏi.

Frisco khịt mũi. “Anh đùa hả? Đã lâu rồi. Chị ấy đã dùng phần lớn số đó trả cho mấy món nợ cờ bạc và ném phần còn lại vào ma túy và rượu.” Anh dừng lại, quay qua Cat. “Cho tôi mượn điện thoại của anh. Sharon đưa tôi địa chỉ nơi chị từng sống với Bell,” anh bảo Cat khi ấn số họ đã cài đặt kết nối tới nhà anh.

Đường dây thông sau tiếng reo đầu tiên.

“Becker đây.” Là Harvard.

“Là tôi đây, Chuẩn úy,” Frisco nói. “Có cuộc gọi nào không?”

“Vẫn chưa. Cậu biết chúng tớ sẽ tiếp âm trực tiếp cho cậu nếu có mà.”

“Tôi có một địa chỉ muốn kiểm tra. Nó ở ngoài San Felipe, ở Harper, thành phố phía đông. Bảo Lucky và Blue gặp tôi và Cat ở đấy, được chứ?” Anh đọc cho Harvard địa chỉ.

“Tớ sẽ xác định nó trên máy,” Harvard nói. “Họ sẽ đi ngay khi tớ in ra bản đồ. Cậu cần chỉ hướng không?”

Cat đang nghe. “Bảo H gửi bản copy bản đồ đến máy fax trong xe jeep của tôi.”

Frisco chăm chăm nhìn Joe Cat. “Anh có cái máy *fax* trong *xe jeep* của anh?”

Cat mỉm cười. “Đặc quyền của Chỉ huy.”

Frisco kết thúc cuộc gọi rồi đưa máy cho Cat. Nhưng Cat lắc đầu. “Tốt hơn cậu nên giữ nó. Nếu cuộc gọi đòi tiền chuộc đến...”

Frisco gặp mắt người bạn. “Nếu cuộc gọi đòi tiền chuộc đến, tốt hơn chúng ta nên theo được dấu nó,” anh nói cứng rắn.

“Và cầu nguyện rằng chúng ta không quá trễ. Sharon bảo tôi Dwayne Bell đã giết người để trả thù cho số tiền ít hơn năm mươi ngàn đô.”

“Không ai ở nhà,” Lucky báo cáo khi anh cùng Blue McCoy lẳng lẽ xuất hiện bên cạnh chiếc jeep của Cat, trên con đường dẫn từ ngôi nhà Sharon đã sống với Dwayne Bell.

“Tôi đã ngó qua cửa sổ tầng hầm,” Blue bảo Frisco và Joe Cat. “Từ những gì thấy được khi xem qua xung quanh, tôi nghĩ Dwayne Bell không sống ở đấy nữa. Có vài món đồ chơi trẻ con lung tung ở đó, và một lá thư trên quầy bếp đề gửi cho Fred và Charlene Ford. Có vẻ Bell đã chuyển đi và những người này chuyển đến.”

Frisco gật đầu, ráng không nghiêng răng. Quá dễ dàng nếu Bell ở đó. Hắn biết chỗ này có ít thành công để bắt đầu.

Cat nhìn anh. “Cậu muốn làm gì?”

Frisco lắc đầu. Không gì cả. Không gì họ *có thể* làm lúc này ngoài chờ đợi. “Tôi muốn điện thoại reo.”

“Frisco.”

Là Harvard. “Có điện thoại,” anh nói nhanh. “Tôi đang nổi thẳng sang cho cậu. Nhớ nhé, nếu là

Bell, giữ hần nói.”

“Tôi nhớ.”

Có vài tiếng lách cách, rồi tiếng tích khê khi đường dây thông.

“A lô,” Frisco nói.

“Ngài Francisco.” Đây là giọng sầu thảm của Dwayne Bell. “Cậu biết tôi là ai và tại sao tôi gọi, tôi nghĩ vậy.”

“Để tôi nói chuyện với Tasha.”

“Công việc trước, hài lòng sau, thưa ngài,” Bell nói. “Cậu có hai tư giờ để trả tôi số tiền bà chị duyên dáng của cậu đã đánh cắp. Năm mươi ngàn đô, thêm mười ngàn lãi.”

“Tôi sẽ cần hơn hai tư giờ để tập hợp số tiền đó – ”

“Tôi đã rất rộng lượng, niệm tình những gì Sharon và tôi đã chia sẻ. Giờ là gần 6 giờ. Nếu tôi không có tiền trong tay lúc 6 giờ tối mai, tôi sẽ giết đứa con gái. Và nếu tôi không có tiền trước nửa đêm, tôi sẽ giết đứa bé. Và nếu cậu báo cảnh sát, tôi sẽ giết cả hai, rồi đưa chị gái cậu vào tù với tôi.”

“Hê,” Frisco nói. “Chờ một phút. Ông vừa nói gì? Cả hai? Đứa con gái, rồi đứa bé...?”

Bell cười. “Ồ, cậu không biết? Bạn gái cậu đang là khách trong nhà tôi cũng như con nhãi.”

Mia. Chết tiệt, Bell có cả Mia.

“Để tôi nói chuyện với cô ấy,” Frisco rít lên. “Tôi muốn bằng chứng là hai người họ vẫn ổn.”

“Tôi biết trước rồi.” Hần là hần đã quay đầu khỏi điện thoại vì giọng hần đột nhiên xa vắng. “Mang chúng vào.”

Có một khoảng dừng và tiếng click, rồi giọng Mia vang trong máy. “Alan?”

Âm thanh vang vang và Frisco biết Bell đã bật nút loa ngoài. “Anh đây,” anh nói. “Em không sao chứ? Tash ở với em?”

Lucky xuất hiện yên lặng bên ngoài cửa xe Joe Cat. Khi Frisco liếc nhìn, anh trở vào máy di động của mình và ra hiệu bằng ngón cái giờ lên.

Harvard đã có dấu vết. Chúng đã bị định vị.

“Vâng,” Mia đang nói. “Nghe này, Alan. Cha mẹ em có tiền. Đến gặp họ. Nhớ em đã kể cho anh là họ sống gần cầu lạc bộ thể thao ngoài trời ở Harper không?”

Không, cô đã kể cho anh là cha mẹ cô sống ở Malibu.

“Chỉ cần cẩn thận với cha em – ông hơi lẩn thẩn, với tất cả mớ súng trong bộ sưu tập của ông, và cả hai vệ sĩ.”

Harper. Súng. Hai vệ sĩ. Chết tiệt, cô đã nhanh trí báo cho anh nơi họ ở và bao nhiêu kẻ đang canh giữ họ.

“Đủ rồi,” Bell cắt ngang.

“Cha mẹ tôi có tiền ông muốn,” Frisco nghe Mia nói sắc nhọn. “Làm sao Alan đến lấy được nếu tôi không bảo anh ấy tới đâu?”

“Anh có địa chỉ,” Frisco nói. “Anh sẽ lo tiền, em hãy lo cho Tasha. Tash – cháu ổn chứ?”

“Cháu muốn về nhà,” Giọng Natasha run run.

“Con bé không có thuốc, nên nếu nó sốt lại, đặt con bé vào bồn tắm rồi hạ nhiệt. Em hiểu chưa?” Frisco nói nhanh hết sức. “Ở với nó trong nhà tắm. Nói chuyện để con bé không sợ. Em biết nó sẽ ra sao khi quá yên tĩnh đấy. Anh biết nó quá nhỏ để lắng nghe âm thanh của đêm tối như cách của anh.”

Trời ơi, anh hi vọng cô hiểu. Nếu Mia và Tasha trò chuyện, SEAL có thể sử dụng micro công nghệ cao cực mạnh giúp xác định vị trí của họ trong ngôi nhà. Frisco cần thông tin ấy trước khi anh có thể nghĩ ra cách tốt nhất mở đầu cuộc tấn công chống lại Bell và người của hắn.

“Mia, anh sẽ lấy tiền sớm. Thực ra là ngay bây giờ, được chứ?”

“Được, Alan, bảo trọng.” Giọng cô khẽ run. “Em yêu anh.”

“Mia, anh – ”

Đường dây đã cắt. Frisco tắt điện thoại, nguyên rửa Dwayne Bell, nguyên rửa bản thân. Nhưng mà, chính xác, anh đã định nói gì?

Anh cũng yêu em.

Chúa ơi, những từ ấy đã nằm ngay chót lưỡi anh. Quên đi thực tế là Cat, Lucky lẫn Blue đang lắng nghe. Quên đi thực tế là quan hệ với anh là điều cuối cùng Mia cần.

Nhưng sau tất cả những gì anh đã nói và làm mà cô vẫn yêu anh... Không, cô không cần mối quan hệ với anh, nhưng có lẽ, chỉ có lẽ, cô muốn nó.

Chúa biết anh muốn, bất chấp thực tế là có thể anh đã đốt sạch mọi đường tiến với những điều kinh khủng anh đã nói với cô. Đốt ư? Anh đã ném bom ngay vào chúng.

Tuy nhiên, cô vẫn nói rằng cô *yêu* anh.

“Chúng ta có rồi – 273 Đường Barter, Harper,” Lucky cúi người trên cửa sổ vừa nói. “Harvard đang gửi bản đồ và để Thomas lại sở chỉ huy để tiếp âm các cuộc gọi khác. Cậu ấy cùng những thành viên khác của nhóm sẽ gặp chúng ta ở đây.”

Frisco gật đầu, hi vọng dâng tràn như lũ trong anh khi anh quay sang Joe Cat. “Đi thôi.”

Bụng Mia nhức nhối khi một người trong số đội quân của Dwayne Bell theo cô và Natasha lên gác.

Hãy lo cho Tasha, Frisco đã nói. Anh cũng đưa cho cô nhiều thông tin nguy trang cẩn thận trong lời nhắn cũng như cô gắng đưa cho anh. *Ở với con bé trong phòng tắm. Đặt con bé vào bồn.* Nếu đạn bắt đầu bay, loại đạn như thứ sẽ bắn ra từ nòng súng khổng lồ của Dwayne sẽ xuyên qua tường mà vẫn còn đủ khả năng sát thương, thì bồn tắm, với lớp men cứng chắc, sẽ là nơi an toàn nhất.

Anh đã bảo cô nói chuyện với Tasha. Tại sao? *Nói chuyện để con bé không sợ.* Sao anh muốn họ trò chuyện? Không có lý gì. Nhưng nó không cần có nghĩa gì. Anh đã yêu cầu – cô sẽ làm.

Ngay bây giờ, Frisco đã nói. *Anh có địa chỉ.* Mia biết không may mắn nghi ngờ là anh đang trên đường tới đây. Bằng cách nào đó anh đã tìm ra họ. Anh sẽ đến đây sớm.

Cô dừng lại trước cửa phòng tắm đang mở, quay sang nhìn gã đàn ông mang súng. “Chúng tôi cần dùng phòng tắm.”

Hắn gật đầu. “Đi đi. Đừng có khóa cửa.”

Mia kéo Tasha vào căn phòng hẹp, đóng cửa lại, quan sát nhanh.

Bệ xí tự hoại, bồn tắm cái bồn với tấm màn tắm ẩm mốc, một nhà vệ sinh còn xưa hơn nguyên thủy.

Cửa sổ nhỏ tí và đóng chặt khít, giống cửa sổ trong phòng ngủ.

Có một cái buồng lạnh hẹp chứa mấy lõi giấy vệ sinh cùng vài chiếc khăn mặt lẫn khăn tắm nhàu nhĩ.

Mia lấy một chiếc khăn mặt, bật nước ấm vào bồn, nhúng một góc vải bông xuống. “Được rồi, Tash,” cô nói. “Chúng ta sẽ thử đánh lừa Dwayne và bạn của ông ta nghĩ rằng cháu bị ốm thật, và cháu sắp nôn, được chứ?”

Con bé gật đầu, mắt mở to.

“Cô cần cháu hít một hơi thật sâu rồi gắng nín thở hết mức – cho đến khi mặt cháu trở nên *thật đỏ*, được không?”

Tasha lại gật, hít thở sâu khi Mia vắt khăn mặt.

“Giờ thì, cái này chạm vào mặt cháu sẽ khá ấm, nhưng chúng ta muốn cháu ấm và đỏ mồn hôi để Dwayne tin là cháu sốt, đồng ý không?”

Con bé đứng vững vàng khi Mia áp cái khăn ấm vào trán và má nó. Lúc Tasha thở ra, con bé đỏ ửng và ẩm ướt khá đáng tin.

“Cháu uống nước nhé?” nó hỏi, bật vòi nước lạnh.

“Được,” Mia nói. “Nhưng nhớ là trông như ốm đấy,” Cô chờ cho tới khi Tash xong việc ở bệ xí, rồi cô mở cửa phòng tắm. “Xin lỗi. Tôi nghĩ chúng tôi cần ở trong này. Tasha bị sốt và –”

Sau lưng cô vang lên âm thanh ói mửa kinh khủng, và Mia quay lại thấy Tasha đang đứng phía trên toa-lét, chất lỏng vọt ra từ miệng nó.

“Ồi, quỷ tha ma bắt!” gã đàn ông mang súng nói một cách ghê tởm, lui lại rồi đóng cửa phòng.

“Natasha,” Mia bắt đầu nói, đầy cảnh báo.

Nhưng Tasha quay qua nhìn Mia với sự tinh quái trong đôi mắt. “Cháu ngậm nhiều nước trong miệng rồi phun ra,” nó rầm rì. “Cô nghĩ chúng ta có lừa được ông ấy không?”

Có tiếng động ngoài cửa, Mia mở ra với tiếng kẹt. Đó là gã đàn ông mang súng.

“Tôi sẽ đóng chốt cửa,” hắn nói cộc cằn. “Cô sẽ phải ở trong đấy. Dwayne không muốn rắc rối. Tôi đưa cho con nhỏ chẵn hay là thứ gì nhé?”

Mia gật đầu. “Chẵn là tuyệt rồi.”

Cô đóng cửa và quay đầu nhìn Natasha, tặng cho con bé ngón tay cái giơ lên.

Giờ thì cô phải nói chuyện không ngừng. Vì lý do nào đấy, Frisco muốn cô liên tục chuyện trò.

Cô cầu mong sau khi chuyện này qua đi, anh vẫn còn sống để mà giải thích lý do.

Chương 17

“**T**ớ có gì ấy,” Harvard nói, chỉnh sóng máy thu âm siêu nhạy đang nhắm về phía ngôi nhà đường Barker. “Nghe như một phụ nữ và một đứa trẻ đang hát – tớ nghĩ là bài ‘Đánh Vần.’”

Anh giờ tai nghe ra và Frisco đeo vào, vừa chăm chú nhìn qua lớp kính cửa sổ tối đen trên chiếc xe van của Harvard tới ngôi nhà họ đang quan sát.

Đấy là họ. Đấy phải là họ. Khi bài hát kết thúc, anh nghe Tash hỏi.

“Cô Mia, sao chúng ta lại ngồi trong bồn tắm?”

“Vì cậu cháu nghĩ chúng ta an toàn nhất ở đây.”

“Vì Dwayne muốn chúng ta chết, giống như ông ta đã làm với Thomas?”

“Cháu yêu, cậu Frisco sẽ không để chuyện đó xảy ra.”

“Vì cậu yêu chúng ta à?” đứa nhỏ hỏi.

Mia ngập ngừng. “Ừ,” cuối cùng cô nói. “Vì anh ấy yêu... chúng ta.”

Frisco biết cô không tin điều cô vừa nói với Tash. Làm sao Mia lại nghĩ rằng anh yêu cô sau những điều khủng khiếp anh đã nói? Ý nghĩ ấy làm ngực anh nhức nhối. Anh đưa tai nghe cho Harvard. “Là họ, Chuẩn úy,” anh nói. “Cậu xác định vị trí họ được chứ?”

“Phía sau nhà,” Harvrad bảo, quay bộ phận dò sóng. “Tớ có một cái tivi rất ồn ở phía nhà trước, cùng với âm thanh ai đấy đang ăn.”

Frisco gật. Đây là bắt đầu. Anh sẽ có ý tưởng đầy đủ hơn về địa điểm chính xác của Mia và Tash nhờ Blue, Cowboy và Lucky trong hoạt động quan sát ngầm của họ. Mọi bắt đầu chàng vang, ba người lính SEAL đang kiểm tra trong sân, tìm kiếm chuông báo động hoặc mấy loại bẫy vụng về – bất cứ điều gì mách nước cho Bell sự hiện diện của họ.

Wes và Bobby đang quét bằng dụng cụ hồng ngoại giúp theo dõi vị trí Mia, Tash cùng bọn bắt cóc. Bell và hai gã nữa – đấy là điều Mia đã xoay xở cho anh biết. Tất cả đều có vũ khí.

Ba gã mặt hạng chống lại tám lính SEAL. Không đời nào phe SEAL có thể thua.

Ngoại trừ thực tế là Frisco quyết tâm không để bên SEAL phải khai hỏa. Không, khi mà Mia và Tasha ở trong ngôi nhà đó, cho dù họ được bảo vệ bởi bốn tấm. Bởi vì Chúa giúp anh nếu có điều gì đấy sai lầm và một trong hai người anh yêu thương nhất thế gian bị thương trong vụ độ súng.

Không, họ sẽ làm việc này ngấm ngầm thôi – và hiện tại đấy không phải là khả năng của anh. Không cách nào anh có thể leo vào ngôi nhà một cách yên lặng.

“Này! Tôi kiếm được một bộ điện đài và áo chiến đấu dư trong xe tôi.” Joe Catalanotto leo vào xe van, quăng cả hai món về phía Frisco.

“Trời, anh biết bao lâu rồi tôi chưa mặc thứ này không?” Frisco hỏi, giơ chiếc áo gi-lê đen và điện đàm nhẹ bằng lên.

Cat gật đầu. “Ừ,” anh nói. “Tôi *biết*. Mặc vào đi. Blue và Lucky đang bắt đầu báo cáo. Cậu sẽ muốn nghe họ.”

Frisco khoác chiếc áo chiến đấu vào. Nó là phiên bản mới hơn chiếc gi-lê nặng trĩu anh đã mặc trong suốt năm năm phục vụ SEAL. Nó có kết cấu nhẹ hơn kiểu cũ và thoải mái hơn.

Cảm giác thật tuyệt. Anh đeo bộ đàm vào và chỉnh micro nói, cắm dây vào radio trong áo. Anh chỉnh tần số và –

“... không có gì trên sân.” Đó là Blue McCoy, nói bằng âm điệu thấp. “Không có thêm chuông báo hoặc cảm biến chuyển động – không có gì. Chuông trên cửa là Mickey Mouse – Lucky đã gạt nó qua rồi. Cũng có hàng lưới mắt cáo phía sau – cài đặt hoàn hảo, như một lời mời chạm trổ trên tầng hai.”

“Tôi đã ở đó.” Đấy là giọng Cowboy. “Cửa sổ có vẻ chặt. Nhưng có tầng ba – hẳn là gác mái. Cửa sổ trông ổn đấy, lỏng lẻo. Dễ qua.”

“Tớ đã quan sát chuyển động trên máy hồng ngoại,” Giọng trầm của Bobby báo cáo. “Hai

người làm trò vẫn đóng đô ở tầng hai, có ba gã ở dưới, phía trước nhà, mặc dù một đứa giờ đang đi ra đằng sau.”

“Đây là Cliff,” Harvard báo cáo. “Hắn vừa mới nói với gã bảo mẫu Ramon là hắn sẽ vào bếp lấy thêm sốt salsa cho món bánh bắp. Chúng đang xem kênh gì đó chỉ dành-cho-người-lớn. Không nhiều hội thoại nhưng nhiều nhạc bốc mùi.”

Lại đến giọng Blue. “Tầng dưới có bảy phòng. Phòng khách nằm góc phía nam. Phòng ăn ở chính tây, nhà bếp với một cái như phòng thể dục kéo dài toàn bộ phía hậu ngôi nhà.”

Frisco chộp tờ giấy cùng cái bút rồi phác họa sơ đồ khi Blue tiếp tục mô tả bố cục lẫn vị trí tất cả cửa ra vào và cửa sổ.

“Cat, anh muốn tôi lên vào gác mái không?” Cowboy hỏi.

“Đây là chiến dịch của Frisco,” Cat trả lời, quay sang nhìn anh.

Frisco nhìn lên từ bản vẽ và lắc đầu. “Vẫn chưa. Báo cáo về xe,” anh nói vào micro của mình lần đầu tiên trong năm năm. “Mọi người trừ Bobby. Tôi muốn cậu ở lại quan sát thiết bị hồng ngoại, Bob. Tôi cần tuyệt đối chắc chắn là Mia và Tash không đi chuyển khỏi căn phòng trên gác.”

“Xong,” Bobby trả lời.

Mất vài phút để những thành viên Alpha Squad hiện ra trong bóng tối nhập nhoạng lúc chập tối.

Kế hoạch của Frisco thật đơn giản.

“Tôi muốn Cat và Lucky vào qua cửa gác mái rồi xuống tầng hai nơi Mia và Tash bị giữ. Những người còn lại sẽ lảng lảng vào qua cửa hậu.” Anh chỉ xuống bức vẽ. “Trừ Bobby, sẽ gần như keo với thiết bị hồng ngoại và Harvard, sẽ tiếp tục lắng nghe động tĩnh.”

“Chán-thế,” giọng Bobby vang lên qua điện đàm từ nơi nào đó trên sân.

“Phải có người làm chứ,” Joe Cat bảo anh ta.

“Ờ, nhưng sao lại là tôi? Thôi nào, một gã liệt chết dí ngồi xe lăn cũng có thể lo việc này – ”

Im lặng đột ngột trong xe van. Không ai nhìn Frisco hay đôi nạng của anh. Không ai cử động.

Bobby nhận ra điều mình nói và khẽ chửi thề.

“Frisco, bạn ơi – tớ không có ý gì cả. Tớ đã không suy nghĩ.”

“Như mọi khi,” Wes thêm.

Frisco ngồi xuống, ngược nhìn biểu hiện thiếu thoải mái trên khuôn mặt những người bạn.

“Có lý hơn nếu tôi đổi vị trí với Bob,” anh điềm tĩnh nói. “Phải không?”

Joe Catalanotto là người đầu tiên nhìn lên gặp ánh mắt anh. “Đây không phải là chiến dịch khó khăn,” anh nói, liếc nhìn qua Blue. “Chúng tôi đã tính – ”

Và thành linh mọi thứ rõ ràng trong đầu Frisco. “Anh đã tính rằng các anh có thể cho tôi chơi trò lính tráng một lần cuối, hả?” anh nói, biết rằng mình đang nói sự thực. “Anh tính rằng các anh có thể là bảo mẫu cho tôi, với cái thực tế là tôi không thể chạy lẫn không thể đi nếu thiếu nạng sẽ không đặt nhóm vào nguy hiểm.”

Cat tôn trọng Frisco đủ để không muốn nói dối. Nhưng anh cũng không thể đồng ý. Nên thay vì vậy, anh lặng thinh. Nhưng câu trả lời đã viết rành rành trên mặt anh.

“Tuy thế, sự tồn tại của tôi ở đây sẽ đặt nhóm vào nguy hiểm,” Frisco nói.

“Không gì chúng ta không xử lý được – ”

“Nhưng nếu tôi không tham gia vào nhóm đi qua cửa hậu, khả năng xảy ra biến cố bất thường sẽ giảm đi.”

“Không vấn đề gì đâu – ”

Frisco đẩy mình đứng dậy. “Bob, khi chúng ta sẵn sàng di chuyển, tôi sẽ đổi cho cậu.”

Giọng Bob nghe lúng búng. “Frisco, tớ không có ý – ”

“Cậu sẽ phải chờ cho đến khi tôi ra đó, vì tôi muốn luôn có người để mắt đến thiết bị hồng ngoại.”

Lucky bước tới. “Hây, bạn già, bọn tớ biết việc có mặt ở đó quan trọng thế nào với cậu và – ”

“Làm việc theo nhóm nghĩa là nhận ra ưu khuyết của từng cá nhân,” Frisco nói đều đều. “Cho dù tôi muốn là người bảo vệ Mia và Natasha thế nào chẳng nữa, tôi cũng biết mình không thể trèo qua cửa gác mái. Và thực tế là, tôi cũng không thể cố gắng lén vào cửa sau. Tôi sẽ quan sát hồng ngoại.” Anh hít một hơi sâu. “Blue, anh hiểu rồi đấy. Anh sẽ lãnh đạo khi ở trong nhà.” Anh biết có thể tin cậy Blue McCoy ra quyết định đúng đắn để tóm Dwayne và hai người của hắn với ít tiếng súng đe dọa nhất. “Được rồi, hãy vào vị trí.”

Từng người một, những người lính SEAL rời khỏi chiếc xe van, biến dần trong bóng tối.

Frisco quay sang Cat. “Đừng đưa Mia và Tasha xuống nhà cho tới khi anh biết chắc mọi thứ đã xong.”

Cat gật đầu. “Bọn tôi sẽ chờ tín hiệu của cậu.”

Frisco vụng về đu mình khỏi chiếc van rồi bắt đầu hướng tới những bụi cây bên rìa sân nơi Bobby cùng máy quét hồng ngoại đang ẩn náu. Nhưng Joe Cat dừng anh lại.

“Cậu biết không, phải là một người đàn ông thực sự mới có thể đặt tính mạng và an toàn của người khác lên trước lòng kiêu hãnh của anh ta,” Cat nói.

“Ừ, phải. Tôi là một anh hùng chết dẫm,” Frisco nói. “Thứ lỗi cho tôi khi tôi giấu mình trong bụi cây trong lúc toàn bộ các anh mạo hiểm giải cứu cháu gái và bạn gái tôi.”

“Cả hai chúng ta đều biết rằng điều cậu vừa làm là khó khăn vô cùng và hết sức quả cảm,” Cat chặn lại. “Nếu là Ronnie trong ngôi nhà ấy, tôi không chắc tôi có thể bắt mình không hành động.”

“Phải, anh sẽ không làm,” Frisco nói lặng lẽ. “Nếu anh biết rằng để mình tham gia cuộc tấn công không chỉ mạo hiểm cuộc sống của những người trong nhóm, mà còn mạo hiểm cuộc sống của Ronnie...” Anh lắc đầu. “Tôi không có lựa chọn. Anh cũng sẽ không có lựa chọn.”

Joe Cat gật. “Có thể.” Anh ngưng lại. “Tôi thích nghĩ thế.”

“Tôi coi như anh sẽ trông nom Mia và Tash,” Frisco nói.

“Lũ đó không biết chúng ra đến. Nếu thực hiện đúng, rủi ro sẽ là nhỏ nhất.”

Và thực hiện đúng có nghĩa là không có mặt anh. Chết tiệt, cho dù Frisco căm ghét nó, anh biết nó là sự thực.

“Ê, cậu đã tự nói đấy. Làm việc theo nhóm nghĩa là nhận ra ưu khuyết của từng cá nhân,” Joe nói như thể đọc được tâm tưởng Frisco. Khi Frisco gật đầu và quay đi, Joe Cat lại chặn anh. “Cậu vẫn có thể là một phần của Đội Mười, Đại úy. Có Chúa biết chúng tôi cần khả năng của cậu. Tôi đang có sự thiếu hụt trầm trọng những huấn luyện viên đáng tin cậy với quá nhiều lính mới non tay gia nhập SEAL có thể dạy dỗ họ một cách đúng đắn. Cậu có lượng thông tin dồi dào có thể truyền thụ cho lũ nhóc. Hầu như cậu có thể lựa chọn các vấn đề để dạy.”

Frisco nín lặng. Dạy. *Ai làm được gì, làm đi. Ai không thể làm gì, hãy dạy.* Tuy nhiên, Mia đã nói gì? *Ai được dạy, hãy học đi. Những người dạy, định dạng tương lai.*

“Và với điểm yếu của cậu...” Joe Cat tiếp. “Cậu có nhớ kết thúc Tuần Địa Ngục không? Cậu không ở trong đội thuyền của tôi, nhưng tôi biết hẳn là cậu đã nghe chuyện. Tôi còn nửa ngày mới kết thúc thử thách, và tôi đã bị gãy xương chân nặng. Nói về đau đớn, quả là kinh dị, nhưng tôi không bỏ cuộc. Tôi sẽ không bỏ cuộc sau khi đã đi xa đến thế. Nhưng tôi đã *cực* gần mức bị

loại. Một trong số huấn luyện viên – ông thầy thật sự tàn nhẫn biệt danh là Đại tá Máu – đã gọi y tế và rút tôi ra.”

Frisco gật. “Tôi nhớ đã nghe vụ đó.”

“Nhưng rồi Blue cùng những người khác đã được ở lại trên đội thuyền của tôi bảo Đại tá Máu rằng tôi không sao, rằng tôi có thể làm được. Thực tế, họ đã nói tôi sẽ chạy một dặm trên bờ biển để chứng minh. Đại tá nhìn tôi rồi bảo rằng nếu tôi có thể chạy một dặm, ông ta sẽ để tôi ở lại cho đến tận cùng.”

“Không cách nào tôi có thể *đi*, đừng nói là chạy, nhưng Blue cùng những người khác đã xốc tôi lên, và họ chạy một dặm trong khi mang tôi.”

Frisco đã nghe chuyện ấy. Với biểu hiện khó tin về tình đoàn kết và lòng trung nghĩa, Cat, Blue cùng những thành viên còn lại của đội thuyền đã được thưởng bằng việc được vị huấn luyện viên không-khoan-nhường thông báo rằng họ đã hoàn thành trước khi Tuần Địa Ngục chính thức kết thúc gần sáu tiếng. Chưa từng có tiền lệ.

Joe Cat giờ tay bóp chặt vai Frisco. “Ngay lúc này cậu sẽ để chúng tôi mang *cậu*. Nhưng đừng có nghĩ cậu không thể mang chúng tôi ngược lại, bạn thân mến. Vì cậu có thể. Bằng cách dạy những lính mới, những người sẽ chỉ viện cho chúng tôi một ngày nào đấy, cậu sẽ gánh trách nhiệm nhiều hơn mức chia sẻ của mình.”

Frisco im lặng. Anh có thể nói gì?

“Nghĩ về điều đó,” Cat lẳng lặng nói. “Ít nhất hãy nghĩ về nó.”

Frisco gật đầu. “Tôi sẽ nghĩ – sau khi các anh đưa Mia cùng Natasha an toàn rời khỏi ngôi nhà ấy.”

“Tôi biết ý cậu là sau khi *chúng ta* đưa họ rời khỏi đấy. Tất cả chúng ta – làm việc theo nhóm.”

Frisco mỉm cười. “Đúng. Lỡ miệng thôi.”

Từ chỗ ngồi, Frisco có thể thấy ánh sáng tuôn ra từ cửa sổ tầng trên. Cửa sổ này nhỏ hơn những cái khác – hẳn là phòng tắm.

Mia và Natasha đang ở bên kia lớp kính ấy. Quá gần mà cũng quá xa.

Khi anh quan sát máy quét hồng ngoại, những cái chấm đỏ cam của Alpha Squad tiến lại gần ngôi nhà. Hai trong số đó là Lucky và Cat, đang lên trên.

Bốn người kia – Blue, Bobby, Wes và Cowboy – lúc này bất động, chờ hiệu lệnh của Frisco.

Bên trong ngôi nhà, theo máy quét, không có gì thay đổi. Dwayne cùng người của hắn vẫn trong phòng khách. Mia và Tash vẫn ở trên gác.

Mia và Tash.

Cả hai người đều tặng cho anh tình yêu thương vô điều kiện. Thật buồn cười, anh không có vấn đề gì khi nhận nó từ đứa trẻ, nhưng từ Mia...

Frisco đã không tin nó có thể xảy ra. Dường như nó vẫn quá tốt đẹp để là sự thật. Cô tràn đầy hứng khởi và sinh lực, trong khi anh là bức tranh kiểu mẫu của tuyệt vọng. Cô có mục đích mạnh mẽ trong khi anh loạn choạng và không chắc chắn.

Anh vẫn chưa bảo cô rằng anh yêu cô. Anh đã có thể nói. Nhưng thay vì thế anh đã công kích cô, công kích hoài bão của cô. Anh đã đẩy cô ra xa. Thế mà cô vẫn yêu anh.

Có thể nào bằng cách nào đó cô đã trông thấy thằng đàn ông tuyệt vọng, khiếp đảm ẩn giấu bên dưới giận dữ và đau đớn trong những lời lẽ công kích của anh? Thomas đã nói cô đã làm điều tương tự với nó, tạo nên bước ngoặt quyết định trong cuộc đời nó, thay đổi số phận của nó, định hướng tương lai của nó.

Ai được dạy, hãy học đi. Những người dạy, định dạng tương lai.

Frisco có thể hình dung Mia đang nói với anh, đôi mắt cô sáng rực đam mê và màu lửa. Cô tin tưởng tuyệt đối.

Và ngay sau đó, khi Alpha Squad chờ tín hiệu của anh để vào nhà Dwayne Bell, Frisco biết hoàn toàn chắc chắn là anh muốn cơ hội thứ hai.

Toàn bộ cuộc đời mình tràn đầy những cơ hội thứ hai, anh nhận ra. Một người khác có thể đã chết vì vết thương giống như anh. Một người khác sẽ không bao giờ rời được xe lăn.

Một người khác sẽ để Mia Summerton đi mất.

Anh nghĩ về bản danh sách Mia đã gắn lên tủ lạnh nhà anh – tất cả những việc anh vẫn có thể làm. *Có* quá nhiều những việc anh có thể làm, mặc dù một vài cái sẽ vô cùng khó khăn.

Như không thể trở thành lính SEAL với nhiệm vụ hoạt động. Cái đó khó khăn vô chùng. Nhưng cũng khó khăn vô chùng để hoặc là dành phần đời còn lại uống rượu trong phòng khách hoặc là ký giấy làm huấn luyện viên. Nỗi thất vọng và niềm hi vọng tan vỡ của anh sẽ là một khối lượng nhọc nhằn để mang theo, một con đường gian khổ để đi.

Nhưng anh là lính SEAL. Nhọc nhằn và gian khổ vốn là thủ tục hoạt động tiêu chuẩn. Anh đã đi xa đến thế. Anh có thể – và anh sẽ – làm được cho đến cuối con đường.

“OK,” Frisco nói vào micro. “Ba mục tiêu không di chuyển. Hãy kết thúc việc này. Im lặng và nhanh chóng, Alpha Squad. Đi.”

Không có phản ứng nào trong bộ đàm của anh, nhưng anh thấy những dáng người trên máy quét bắt đầu di chuyển.

Blue tắc lưỡi một lần vào điện đàm khi tất cả nhóm dưới nhà đã vào trong.

“Di chuyển chậm trên gác mái,” anh nghe Joe Cat thở. “Xà ngang cũ rồi – không muốn gây tiếng động.”

“Thời gian như anh cần,” Frisco bảo anh ta.

Tưởng như vô tận, nhưng rốt cuộc Frisco nghe Cat báo cáo, “Đã vào trong.”

Anh ta và Lucky đang ở ngoài cửa phòng tắm trên tầng. Có tín hiệu di chuyển của Blue.

Frisco nghe thấy sự huyền não của chuyển động lẫn âm thanh bốn khẩu súng tự động bị khóa nòng và nạp đạn. Đây là lúc tiếng ồn ã bắt đầu.

“Giơ tay lên,” Blue hét, giọng mềm bình thường của anh gay gắt và rõ ràng. “Tới đây – để tao thấy chúng. Giơ tay lên đầu.”

“Lại đây, giơ lên!” Là Cowboy. “Lại đây – di chuyển!”

“Cái quái...” Frisco nghe thấy âm vực yếu ớt của Dwayne khi hắn được đội qua cả bốn chiếc micro.

“Di chuyển! Nằm xuống sàn, úp mặt vào thảm. *Làm đi.*” Đó là Bobby, được phụ họa bởi tiếng đổ ầm khi anh ta giúp ai đó nằm xuống.

“Chúng mày là lũ quái nào?” Dwayne hỏi. “Tất cả chúng mày là ai?”

“Bọn tao là cơn ác mộng tệ nhất của mày,” Cowboy bảo hắn, rồi cười. “Chết tiệt, mày không biết *bao nhiêu* năm rồi tao vẫn chờ để được nói thế!”

“Bọn tao là bạn của Alan Francisco,” Frisco nghe Blue bảo Dwayne. “OK, Frisco, Ngài Bell và cộng sự đã bị giải giáp vũ khí.”

“Đưa chúng ra sân trước rồi trói chúng lại, Blue,” Frisco yêu cầu. Anh đã băng qua sân và gần vào trong nhà. “H, dùng thiết bị yêu thích của cậu gọi tới 911. Hãy để đội cảnh sát dọn dẹp hiện trường mang mớ rác rưởi đó đi. Cat, đây là thông báo thông đường của tôi. Hãy đưa Mia và Tasha rời khỏi đây.”

Cửa phòng tắm mở toang, Mia chăm chăm nhìn lên khuôn mặt một người lạ mặt khổng lồ tóc đen đang cầm khẩu súng cũng khổng lồ không kém.

Chắc hẳn anh ta đã thấy nổi hốt hoảng dâng tràn trong ánh mắt cô, vì anh ta mau chóng chĩa súng xuống sàn. “Đại úy Chỉ huy Joe Catalanotto của Alpha Squad.” Anh giới thiệu mình bằng âm điệu nhấn nhá New York không lẫn vào đâu được. “Mọi chuyện ổn cả rồi, thưa cô, cô đã an toàn.”

“Dwayne đã bị bắt giữ – cố định.” Một người đàn ông khác thò đầu vào cửa. Đó là Lucky O’Donlon. Cả hai người họ đều mặc trang phục dã chiến quân đội và cùng một kiểu áo gi-lê đen.

“Cô ổn chứ?” người đàn ông tóc đen – Joe – hỏi.

Mia gật đầu, vẫn giữ chặt Tasha. Từ đằng xa, cô nghe tiếng còi hú. “Alan đâu? Anh ấy không sao chứ?”

Lucky mỉm cười, bước tới chỗ bồn tắm và giơ tay cho họ. “Cậu ấy ở dưới nhà, đang chờ cảnh sát đến. Họ sẽ không thật vui vẻ khi thấy chúng tôi ở đây, làm việc của họ, đại khái vậy.”

“Cháu đã giả vờ nôn để ông người xấu khóa bọn cháu trong nhà tắm,” Natasha bảo Lucky đầy tự hào.

“Quả là giỏi,” anh bảo nó, thản nhiên như không. Nhưng khi ngược nhìn Mia, có tia thích thú lấp lánh trong mắt anh. “Chất nôn của trẻ nít là một thứ vũ khí,” anh nói với cô trong hơi thở. “Ý nghĩ đấy khiến người đàn ông mạnh nhất cũng phải run rẩy vì sợ hãi. Thông minh đấy.”

“Tôi muốn gặp Alan,” cô nói.

Người đàn ông tên Joe gật đầu. “Tôi biết cậu ấy cũng muốn gặp cô. Đi nào, chúng ta xuống dưới.”

“Bao nhiêu lính SEAL ở đây?” cô hỏi Joe trong khi Lucky, tay giữ Tasha, dẫn đường xuống cầu thang.

“Tất cả Alpha Squad,” anh bảo cô.

“Làm thế nào các anh khiến anh ấy đồng ý để các anh giúp thế?”

“Cậu ấy nhờ chúng tôi.”

Mia dăm dăm nhìn Joe. Alan nhờ *họ* giúp? Không phải là họ đề nghị và anh miễn cưỡng nhận lời? Chúa ơi, cô đã rất sợ anh sẽ tới đây một mình và rồi bị giết...

“Thật khó khăn cho cậu ấy, nhưng cậu ấy đang học,” Joe điềm tĩnh nói. “Hãy cho cậu ấy thời gian. Cậu ấy sẽ ổn thôi.”

“Cậu Frisco!” Tasha gào toáng.

Mia khựng lại giữa cầu thang, nhìn đứa bé văng vèo rời khỏi vòng tay Lucky rồi lao vào Alan Francisco.

Anh đang mặc bộ đồ tương tự những lính SEAL kia, đầy đủ với chiếc gi-lê đen cùng một món gì đấy như micro. Đôi nặng của anh rơi loảng xoảng trên sàn phòng khách khi anh túm chặt Tasha vào lòng mình.

Băng ngang phòng, qua đỉnh đầu Tasha, Alan ngược nhìn Mia. Ánh mắt họ gặp nhau và rồi anh hé nở một trong những nụ cười buồn mờ nhạt hoàn hảo của mình.

Rồi, Chúa giúp cô, cô cũng lao tới chỗ anh – không hề xấu hổ giống như Natasha đã làm.

Và rồi cô nằm trong vòng tay anh. Anh ôm cô chặt hết sức trong khi Tasha vẫn đeo quanh anh.

“Anh xin lỗi,” anh thì thầm vào tai cô. “Mia, anh rất xin lỗi.”

Mia không chắc anh đang xin lỗi về những lời tức giận đã nói hay về việc Dwayne bắt cóc họ. Không quan trọng. Bất kể là gì thì họ đã an toàn, anh an toàn và anh thật sự đã *nhờ* giúp đỡ --

Ánh đèn vụt sáng nhắc nhở sự có mặt của đội xe cảnh sát, và Frisco nói lỏng Mia rồi đặt Tasha xuống sàn.

“Chúng ta nói chuyện sau nhé?” Frisco hỏi.

Mia gật đầu. “Em đang trên đường quay lại, anh biết không,” cô bảo anh. “Quay lại ngôi nhà gỗ. Để nói chuyện với anh – nói chuyện, không chiến đấu. Đó là lúc Dwayne suýt làm em bay khỏi đường.”

Đôi mắt nâu lục xinh đẹp của cô đang lấp lánh những giọt nước không chảy. Cô đang trên đường quay lại ngôi nhà. Cô yêu anh đủ để nén lại lòng kiêu hãnh của mình.

Bỗng nhiên để sau không còn là đủ. Bỗng nhiên có những điều anh phải nói với cô, những điều không thể đợi chờ.

Ngay giây phút ấy Frisco biết rằng kể cả nếu ngay bây giờ và ngay ở đây, nhờ phép màu kỳ diệu của Chúa, đột nhiên anh có lại đầy đủ khả năng sử dụng chân, anh vẫn sẽ không hoàn thiện.

Anh biết với sự chắc chắn khiến anh tức thở là chỉ khi nào anh sống với người phụ nữ khó tin này, anh mới thật sự toàn vẹn.

Ồ, anh biết mình có thể sống thiếu cô – cùng cái cách anh biết mình có thể sống mà không

chạy được nữa. Sẽ thật gian nan, nhưng anh có thể làm được. Việc đó không giống như cô đã cứu vớt anh. Cô không làm – anh đã tự làm điều đó cho mình. Với một chút giúp đỡ. Natasha đã được đưa tới để thúc đẩy anh trở lại thế giới của sự sống. Và một khi đã ở đó, hơi ấm cùng niềm vui tươi của Mia chiếu sáng con đường anh đi, giúp anh ra khỏi bóng tối.

Frisco biết chắc rằng mình không bao giờ chạy được nữa. Nhưng anh cũng biết rằng mình sẽ không cần phải sống thiếu Mia.

Đấy là điều tồi nhiều nhất anh có thể kiểm soát được.

Và anh có thể bắt đầu bằng cách nói cho cô nghe anh cảm nhận ra sao. Nhưng không có thời gian. Cảnh sát đã tới, và mấy sĩ quan mặc đồng phục không hài lòng lắm khi lực lượng SEAL đã chiếm mất công việc nằm trong tay họ. Joe Cat đã chặn đầu người sĩ quan phụ trách và đang gắng làm ông ta bình tĩnh, nhưng sự hỗ trợ phải được gọi cùng với cảnh sát trưởng.

Và thay vì bảo Mia rằng anh yêu cô, Frisco quay sang Lucky. “Giúp tớ một việc, ông bạn, đưa Mia và Tash vào xe van của Harvard. Tớ muốn đưa họ khỏi đây, nhưng tớ có một việc cần nói với cảnh sát trước khi chúng ta đi.”

“Thoải mái đi.”

Frisco cầm đôi nạng, đặt xuống cánh tay khi anh nhìn lại Mia. “Anh sẽ cố gắng không mất nhiều thời gian.”

Cô dành cho anh nụ cười run run thêm vào đáng kể trọng lượng lẫn ý nghĩa của lời cô nói. “Không sao. Bọn em sẽ chờ.”

“Tôi đã báo với cảnh sát trưởng rằng Sharon sẵn lòng làm chứng chống lại Bell,” Frisco bảo Harvard và Mia khi họ trèo khỏi chiếc xe van rồi bắt đầu hướng tới sân trong khu căn hộ. “Với sự giúp đỡ của chị ấy, họ có thể xác định Bell là thủ phạm một cơ sở những vụ trộm cướp chưa được giải quyết và có khả năng một vụ án mạng nữa.”

“Sharon đã thấy Dwayne *giết* người?” Mia hỏi Frisco bằng giọng nho nhỏ.

Anh gật, liếc nhìn Harvard đang bế Tasha ngủ gà ngủ gật. Nhưng đôi tai con bé năm tuổi vẫn sắc như thường và nó ngược đầu. “Cháu cũng thấy Dwayne *giết* người,” Tasha bảo họ, mắt chan chứa nước. “Cháu thấy ông ta *giết* Thomas.”

“Thomas chưa chết,” Frisco nói.

“Có mà,” Tasha khẳng định. “Dwayne đánh anh ấy khiến anh ấy chảy máu, và anh ấy không tỉnh dậy.”

“Thomas đang chờ cháu đấy, Công chúa, ở trên nhà.”

“Ôi, ơn Chúa,” Mia nói. “Cậu ấy không sao thật chứ?”

“Có thể hơi bị choáng một chút,” Frisco nói, “nhưng cậu ta không sao.”

Mọi dấu hiệu buồn ngủ biến mất, Tasha vận mình thoát khỏi tay Harvard. Như một tia chớp, con bé chạy lên gác. Nhưng cánh cửa căn hộ bị khóa, và nó đâm thình thịch vào đấy.

Trước ánh nhìn của Mia, cánh cửa mở ra, và thế là đủ, Thomas King đứng đó, trông tệ hơn vẻ ngoài. Tasha phóng mình vào cậu ta, gần như khiến thằng nhóc ngã nhào.

“Ê, cô bé Sao hỏa,” Thomas nói bình thản và đơn giản, như thể họ va vào nhau trên phố. Nhưng cậu giữ chặt con bé. Việc ấy lẫn những giọt nước bất chợt óng ánh trong đôi mắt đã phản bội cậu.

“Em nghĩ anh chết rồi,” cô bé bảo cậu, tặng cho cậu nụ hôn rõ kêu trên má. “Nếu anh chết thì anh không thể kết hôn với em được.”

“*Kết hôn* với em?” Âm vực của Thomas trượt lên một quãng tám. “Há, chờ một phút, anh – ”

“Công chúa Nga phải kết hôn với một vị vua,” Tasha bảo cậu đầy nghiêm túc.

“Em nhỏ quá,” Thomas nói. “Anh không chắc anh muốn một người vợ quá *nhỏ*.”

Tasha khúc khích. “Em sẽ cao mà, anh ngốc quá,” nó bảo. “Em sẽ mười sáu tuổi.”

“Mười sáu...” Trông Thomas như thể tắc thở. “Coi này, cô bé Sao hỏa, nếu em vẫn còn thích khi em *hai sáu*, hãy gọi cho anh, nhưng từ giờ đến đó, chúng ta là bạn bè, được chứ?”

Natasha chỉ cười.

“Được rồi,” Thomas nói. “Giờ thì, vào trong nhà và xem Đại úy đã mua gì cho em.”

Chúng biến mất trong căn hộ, và Mia có thể nghe thấy tiếng ré phẫn khích của Tasha. Cô quay sang Frisco, người vẫn đang cấn cù kéo mình lên những bậc thang. “Là cái trường kỷ?”

Frisco chỉ lúc lắc đầu. “Trời ạ, anh đã quên khuấy nó.”

“Tớ thì không,” Harvard nói, giọng đầy tiếng cười.

Sự hiếu kỳ dâng lên trong lòng Mia, cô vội vã vào nhà Frisco. Rồi cười lớn. “Anh đã mua nó,” cô nói. “Cái trường kỷ. Chúa ơi, nó quả là...”

“Hồng?” Frisco gợi ý, sự thích thú lẫn ngưỡng ngừng nhảy múa trong mắt anh khi anh theo cô vào trong.

Tasha đang ngồi giữa ghế, mắt cá chân bắt chéo cẩn thận – một vị công chúa Nga hoàn hảo, mặc kệ thực tế là tóc nó rối bù, khuôn mặt lấm bẩn và những vệt nước mắt.

Harvard bắt đầu thu dọn dây thiết bị, và Thomas tới giúp anh.

“Thứ này thật quá hay,” Mia nghe Thomas nói với Harvard. “Cháu phải làm gì để trở thành một người trông các chú?”

“À, cháu bắt đầu bằng cách gia nhập Hải quân,” Harvard nói. “Và kết thúc giai đoạn đầu trong khoảng ba năm, rồi có thể, chỉ có thể thôi nhé, cháu sẽ được chấp nhận tham dự khóa huấn luyện BUDS.”

“Ê,” Frisco nói với Natasha. “Không ôm cậu à? Hoặc nói cảm ơn?”

Tasha nhìn anh một cách cao ngạo. “Công chúa Nga *không* nói cảm ơn hoặc là ôm.”

“Muốn cá không?” Anh ngồi xuống trường kỷ cạnh con bé rồi kéo nó vào lòng.

Con bé cười khanh khách và vòng tay ôm cổ anh. “Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu – ”

Frisco bật cười. Mia yêu tiếng cười của anh. “Đủ rồi,” anh nói. “Đi rửa mặt rồi chuẩn bị lên giường đi.”

Tash đứng dậy, ném cái nhìn khao khát trở lại chiếc sofa.

“Đừng lo,” Frisco bảo nó. “Sáng mai nó vẫn sẽ ở đây.”

“Đúng đấy,” Harvard xen lời. “Và sáng ngày kia, ngày kia và sau đấy nữa...”

“Em không biết,” Mia nói. “Em bắt đầu mê nó rồi.” Cô giơ tay cho Tasha. “Thôi nào. Cô sẽ giúp cháu lên giường ngủ.”

Frisco nhìn họ biến mất trong phòng tắm. Tasha lê bước, rõ là kiệt sức. Không mất nhiều thời gian để con bé ngủ say. Anh quay sang Harvard. “Cần giúp dọn mớ đồ ấy không?”

Harvard tươi cười, đọc ý nghĩ của anh. “Xong cả rồi. Bọn tớ đi đây. Thế nhé, xin lỗi bọn tớ không ở lại được.”

Frisco giơ tay, Harvard bắt lấy. “Cảm ơn, ông bạn.”

“Thật vui gặp lại cậu, Francisco. Đừng là người lạ nữa.”

“Không đâu,” Frisco giữ chặt người bạn. “Thực ra, chắc chắn vài ngày tới tớ sẽ qua căn cứ nói chuyện với Cat.”

Harvard mỉm cười, bắt tay vạm vỡ của anh ta gấp lại khi anh dễ dàng nâng hàng cân thiết bị nặng ịch. “Tốt. Gặp cậu sau.”

Anh ta theo Thomas ra ngoài rồi đóng cửa sau lưng.

Yên lặng và tĩnh mịch bất chợt đến rợn người. Frisco bắt đầu hướng về phòng Tasha, nhưng khựng lại vì hình ảnh Mia lẳng lặng đóng cửa phòng con bé.

“Cô bé ngủ rồi,” cô nói. “Nó kiệt sức.”

Trông Mia cũng kiệt sức. Có lẽ đây không phải là lúc thích hợp để chuyện trò. Có lẽ cô chỉ muốn về nhà.

“Em muốn một tách trà không?” Frisco hỏi, bỗng nhiên ngập ngừng kinh khủng.

Cô bước về phía anh. “Ngay bây giờ tất cả những gì em muốn là anh ôm em,” cô nói trong im lặng.

Frisco cẩn thận dựa nạng vào tường rồi chậm rãi kéo cô vào lòng. Cô đang run khi cô lướt tay quanh hông anh. Anh kéo cô lại gần hơn, giữ cô chặt hơn và cô ngả đầu lên ngực anh rồi thở dài.

“Thật là anh đã nhờ Alpha Squad giúp sao?” cô hỏi.

“Khó tin thế à?”

Mia ngẩng đầu. “Vâng.”

Anh cười. Rồi hôn cô. Cô có vị quá ngọt ngào, môi cô quá mềm mại. Anh quả là điên khi nghĩ rằng mình có thể từ bỏ cô.

“Có thực là em đang trên đường quay lại căn nhà gỗ?” anh hỏi.

Cô gật.

“Tại sao? Em đã nói gần như tất cả mọi thứ cần nói một cách súc tích. Viễn cảnh của em về cái cách tương lai anh có lẽ đã diễn ra rất chính xác – mặc dù anh sẵn lòng cược rằng em không hình dung anh ngồi uống đến chết trên cái trường kỷ màu hồng.”

“Cái cách tương lai anh có lẽ đã diễn ra...?”

Niềm hi vọng sáng trong mắt cô, Frisco bật cười. “Đấy không phải là tương lai anh, Mia,” anh bảo cô. “Đấy là quá khứ. Cha anh mới là người uống đến lãng quên mỗi đêm trước màn hình tivi. Nhưng anh không phải ông già. Anh là lính SEAL. Em đúng. Anh vẫn là lính SEAL. Và chỉ có đầu gối anh bị hỏng thôi, không phải linh hồn anh.”

“Ôi, Alan...”

“Ừ, quả là đau khi biết rằng anh sẽ không thể tiếp tục danh sách các nhiệm vụ hoạt động nữa, nhưng bàn tay định mệnh thỏa hiệp với anh. Anh đã xong việc đâm mình rồi,” anh bảo cô. “Giờ anh sẽ sống tiếp với tương lai *hiện thực* của mình. Anh sẽ nói chuyện với Joe Cat về vị trí giảng dạy. Và anh còn phải lo cho Tash nữa, vì Sharon sẽ phải có thời gian chịu trách nhiệm về vụ lái xe trong khi say của chị ấy kể cả nếu người đàn ông bị đâm sống sót – ”

Mia đang khóc. Cô đang khóc và đang cười.

“Hãy,” Frisco nói. “Em không sao chứ?”

“Em rất tuyệt,” cô nói. “Và anh cũng thế. Anh làm được rồi, Alan. Anh lại hoàn thiện.” Đôi mắt cô chan chứa dòng nước tươi nguyên. “Em quá vui mừng cho anh.”

Anh hoàn thiện? Frisco không dám chắc. “Anh sẽ phải kiếm một nơi khác để sống,” anh bảo, vừa thăm dò ánh mắt cô. “Anh tính là nếu bán nơi này, anh có thể kiếm chỗ nào đấy gần căn cứ hơn, có thể chỗ nào đấy trên nước – chỗ nào đấy ở tầng trệt. Nơi nào đó đủ lớn cho anh, cho Tash và có thể... cho em...?”

“Em?” cô khẽ nói.

Anh gật đầu. “Ừ, ý anh là, nếu em muốn...”

“Anh muốn em sống với anh...?”

“Quỷ thật, không. Anh muốn em *lấy* anh!”

Mia nín lặng. Đôi mắt mở lớn và môi khẽ hé ra. Cô không nói một lời, chỉ chăm chăm nhìn anh.

Frisco thay đổi tư thế một cách lo lắng. “Anh biết chắc chắn em không thể nói năng vui mừng với ý tưởng dành phần còn lại của cuộc đời em với một người đàn ông sở hữu một chiếc trường kỷ màu hồng – ”

“Anh có yêu em không?”

Frisco có thể thấy trong mắt cô là cô thực tình không biết. Sao cô lại không biết? À, anh nhận ra, vì từ đầu, anh chưa từng thật sự nói lên những từ đó...

“Em biết không, ở ngôi nhà gỗ, khi anh nói tất cả những điều kinh khủng ấy...?”

Mia gật đầu.

“Điều anh *thật lòng* muốn nói là dứt khoát anh đã yêu em rồi, và đây là điều anh khiếp hãi – cả vì điều anh cảm thấy, lẫn ý nghĩ em sẽ phá hủy đời mình nếu sống cùng với anh.”

Cô phần nộ. “Sao anh có thể nghĩ thế?”

Anh mỉm cười. “Anh vẫn nghĩ thế – nhưng anh tính mình sẽ phải làm việc rất gian nan để em luôn hạnh phúc và mỉm cười, để em không chú ý thấy. Em cũng sẽ không chú ý là khi chúng ta bỏ phiếu, chúng ta sẽ khai trừ lẫn nhau.”

“Đúng là hành xử như người Dân Chủ,” Mia nói.

“Và có thể, một ngày nào đấy – nếu em muốn – hai ta có thể thêm ‘sinh con’ vào danh sách em đã gắn trên tủ lạnh nhà anh,” anh bảo cô. “Em nói sao?”

“Vâng,” Mia nói, cảm xúc khiến giọng cô run rẩy. “Em nói ‘ồ, vâng’.”

Frisco hôn cô.

Và anh hoàn thiện.

Hết

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>